

Trón és Oltár

második, átdolgozott kiadás

2014 Február

I

Ez a könyv ingyenes példány
pénzért nem árusítható

Kiadó: Diriczi Tibor
Nagyér Damjanich u. 49
E-mail: berea14@freemail.hu

ISBN 978-963-89946-3-9

TARTALOMJEGYZÉK

Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	5
Babilon	7
A gyülekezet és a világ.....	13
Trón és oltár szövetsége.....	35
A katolicizmus	43
Az állam és az egyház viszonya	53
a reformáció után.....	53
Egy gyülekezet történelme az állammal kapcsolatban	59
A „Szent Korona”	77
Az Új Egyházügyi Törvény	81
Új Világrend.....	85
Záró gondolatok	115

BEVEZETÉS

A közelmúltban a magyar országgyűlés egy új alkotmányt (alaptörvényt) fogadott el, melynek része a Nemzeti Hitvallás. Ehhez a tényhez tartozik az, hogy az állam a korábban egyházként működő felekezetek közül kiválasztott tizennégyet, melyeknek minden kérvényezés nélkül megadta az egyházi státuszt is. A többi felekezetnek kérvényezni kellett egy több ízben megváltozott törvény és törvényerejű rendelet feltételei szerint. Így a második körben újabb egyházakat fogadtak el.

Azzal kapcsolatban sok kérdés merült fel, hogy erre miért volt szükség, milyen előnyökkel vagy hátrányokkal jár, valójában mi van a háttérben, milyen következményei lesznek vagy lehetnek később.

Természetesen ebben a könyvben mindezekre a kérdésekre nem fogunk kimerítő választ adni. De egy elgondolkoztató kérdést mégis szeretnénk feltenni: Mi lehet az oka annak, hogy egy isten-tagadó, kommunista országban elismert felekezetként működő egyháznak egy immáron demokratikus keresztyén államban ismét kérvényezni kellett egyházi státuszát? Valóban csak a bizniszegházakat akarták kiszűrni, vagy más, sokkal mélyebb okai is vannak ennek?

Hogy ezt a kérdést egy kicsit jobban megérthessük, ismerni kell a bibliai és egyháztörténelmi hátteret.

Ez a könyv különböző oldalakról közelíti meg ezt a kérdést. Szó lesz benne a történelmen végigvonuló Babilon szellemiségéről, a gyülekezet és a világ egymáshoz való viszonyáról, az öske-resztyén gyülekezetben bekövetkezett óriási változásról, annak eredményéről, az egész történelemben és politikai életben nagy szerepet játszó Római Katolikus Egyházzal. Olvashatunk benne a protestáns gyülekezeteknek az állammal való kapcsolatáról és annak következményeiről.

Ebből a szempontból vizsgálunk meg egy gyülekezetnek történetét (történelmét), hogy miként alakult az elmúlt közel kétszáz éven keresztül.

Majd rátérünk könyvünk megírásának céljára, tudniillik hogy mit takar az új vallásügyi törvény, milyen nyilatkozatot kellett aláírni ahhoz, hogy a gyülekezetek elismert egyházak legyenek, és hogy milyen kötelezettségvállalással jár ez együtt. Ehhez meg kell ismernünk, hogy milyen szellemiségre épül fel az új magyar alkotmány, mit takar a Szent Korona fogalma.

Végül, de nem utolsó sorban egy fejezetben foglalkozunk az Új Világrenddel, egy eljövendő, mindent ellenőrzése alá vonó világuralkodó birodalmával. Szemünk előtt kezd kibontakozni az, amit Dániel és János, a Jelenések írója látott egy rettenetes fenevad képében. Ami évtizedekkel korábban elképzelhetetlen volt, mára mindenki által megtapasztalható valósággá kezd válni: az élet minden területét behálózza, és ellenőrzése alá vonja az egész világot. Ebből nem maradhatnak ki az egyházak sem. Itt kapcsolódik össze az Új Világrend kérdése és könyvünk alapgondolata, az egyházak állami elismerése. Itt kezd körvonalazódni, hogy mi a célja a mostani folyamatoknak.

Ez a Bibliát olvasó ember számára nem meglepő, hanem sokkal inkább örömteli várakozással eltöltő jelenség, mely mutatja számára azt, hogy Jézus Krisztus visszajövedele közel van.

Mikor Ő a visszajöveteléről beszélt, akkor óvva intette az Övéit egy azt megelőző félrevezetéstől. Ez a félrevezetés a legmegbízhatóbbnak tűnő helyről kell, hogy jöjjön. Olyantól, aki a szoros utat hirdeti, aki a régi alapokon való megmaradásról beszél.

Mindegy, honnan jön, úgyis félrevezet minket – hacsak nem egyedül Jézus Krisztusra, az egyedüli igaz alapra építkezünk. Ő azt mondja, hogy ha látjuk ezeket a jeleket, akkor hagyjuk veszni földi értékeinket. Emlékezzetek meg Lót feleségéről!

Olvassuk el a könyvet, és az utolsó oldalakon térjünk vissza ehhez a gondolathoz.

BABILON

Ahogy Krisztus teste épül és szépül az idők során az ígélet szerint (Efézus 2:19-22, 5:27), a Bibliában szó van egy másik folyamatról is, aminek csírái már a nagyon korai időkben megjelentek és kezdtek testet ölteni Babilon megalapításakor és Babel tornyának építésével.

A jelenések könyve Babilon egyik legfőbb jellemzőjeként említi: TITOK. Ez az, ami az egész történelem során végigkíséri, és ebből sejthetjük, hogy több rejlik mögötte, mint csupán egy város elnevezése.

Kezdjük el gondolatmenetünket Babilon eredetével:

"Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszédje vala. És lőn mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. És mondának egymásnak: Jertek vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nekik a téglakő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. És mondának: Jertek építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén." (1. Móz 11:1-4)

A legfőbb tényező ebben a vállalkozásban a büszkeség - "szerezzünk magunknak nevet". A görög eredeti Bibliában, mivel megkülönbözteti a személyes névmások nemeit, kiderül Babilon még egy jellemzője, ugyanis, hogy nőnemű, ami egész történelmén végigkíséri. Későbbiekben az is kiderül, hogy ő a legkevélyebb. "Ő te kevély", aki "mennyre dicsőítette magát". Önző. "Én vagyok és nincs senki több", de ez elsősorban az Úrral szemben nyilvánul meg: "Mert az Úr ellen kevélykedett." (Jer 50:29)

Babilon állandó törekvése a központosítás volt: "hogy el ne széledjünk". Célja pedig a mások felett való uralkodás.

"Nimród... kezdte hatalmassá lenni" - azaz ő volt az első hatalmaskodó - " a földön."

"Az ő birodalmának kezdete volt Babel, Erekh, Akkád és Kánéh a Sineár földén." (1Móz 10:8,10)

Előtte egyetlen uralkodó sem merte felvenni a királyi címet, mert még úgy ismerték Istent, mint egyetlen Királyt és mint igazi Uralkodót.

Amit Nimród megalapított, az elkezdte eltávolítani az embereket egymástól a hatalom eszközeivel, megtörténik az Istentől való elszakadás, elkezdődik a bálványimádás és az egyeduralom.

A nyelvek összezavarásával a teljes központosítás és abszolút kontroll nem valósult meg maradéktalanul, de az ember büszkeség, központosítás és hatalom utáni vágya változatlan maradt, így megalakult Babelben az állam, az ország és birodalom a királyság megjelenésével.

Halála után birodalma széthullik és helyet ad másoknak egészen Nabukodonozor nagy Babilonjáig, ami tökélyre vitte a büszkeség, a világbirodalom, világuralom és a világi dicsőség eszméjét. (Dániel 4)

"Az egész föld pörölye" volt, mely "népeket vert dühében szüntelen való veréssel", annyira, hogy "a nemzetek legkegyetlenebbje" lett. (Jer 50:23; Ésa 14:6 ; Ezék 30:11) Vallásában pedig továbbra is szembehelyezkedett az Úrral.

A Babilonban meggyökerezett és Istennel szembehelyezkedő gondolatok, a hatalomvágy, kevélység, önzés és a világuralmi törekvések, a birodalmak váltakozásával nem tűntek el, csak összesomosódtak és tovább erősödtek.

A Jelenések könyvében a 17. és 18. rész középpontjában egy fenevad áll, amely közvetlenül utal a Dániel 7. könyvében szereplő negyedik vadállatra. A Dániel könyvében szereplő négy vadállat a babiloni fogság előtt és után fellépő világbirodalmakat testesíti meg.

A szárnyas oroszlán Babilont, a medve a méd-perzsa kettős királyságot, a szárnyas párduc vagy gepárd a görög világbirodalmat, végül egy "rettenetes fenevad" a Római birodalmat.

Egyértelmű, hogy a Dániel könyvének negyedik vadállata a Jelenések könyvében lévő fenevaddal azonosítható.

"És láttam egy fenevadat feljöni a tengerből, amelynek hét feje és tíz szarva volt, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejein káromlásnak neve. És a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, és az ő lábai mint a medvéé és az ő szája mint az oroszlán szája." (13:1-2)

Az oroszlán, a párduc és a medve a Rómát megelőző három birodalom jelképe volt, az utolsó birodalom tehát a három előző részeiből tevődik össze, ami feltehetően azt jelképezi, hogy mindhárom tulajdonságait és erejét magába olvasztja.

A fenevadnak számos tulajdonságát leírja a Jelenések könyve: skarlátvörös színű; istenkáromló szavakkal van teleírva; sok vizen ül; a föld lakói imádják, hatalmát egyenesen a Sárkánytól, vagyis magától a Sátántól kapja és végül a legrejtélyesebb tulajdonsága az, hogy "volt és nincs, noha van". (17:8b)

Ez furcsa kijelentésnek tűnik, de ha megfigyeljük, a Római Birodalom egy jó időre látszólag eltűnik a történelem színpadáról a nyugatrómai (Kr. u.476.) majd a keletrómai birodalom 1453-ban megtörtént bukásával. Gondolatvilága és törekvései azonban tovább élnek, mert hatalma és szellemisége átöröklődik a pápaságra és szinte töretlenül él napjainkig, míg újra kiteljesedik egy egységes világbirodalom létrejöttével. Így válik nyilvánvalóvá, hogy a negyedik, és egyben utolsó világbirodalom a Római Birodalomból a Római Egyházban tovább él, és látszólagos hatalomvesztése ellenére az idők végén ismét megerősödik és az egész földre kiterjedő birodalma lesz. A Jelenések könyve így jellemzi: A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jó fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van. (Jelenések 17:8) Tehát mióta Róma hatalomra lépett, mint világbirodalom, mindig is megvolt, csupán többször rejtett formában. Ezért nevezik Rómát az örök városnak.

A Jelenések 17-18. rész másik fő alakja a nagy parázna, aki a fenevaden lovagol és varázslatával megrészegíti a földet és hatalma van a föld nemzetségein. Erre utal a "sok vizen ül" kijelentés, amit maga a Jelenések könyve fejt ki. (17:15) Ruhája bíbor és skarlát, ruhája felékszerezve; kezében aranykehely, telve utálatossággal; önmaga is részeg az általa elpusztított szentek véréből; homlokán pedig a "nagy Babilon misztériuma" olvasható. Azt jelenti: TITOK

A fenevadat és a nagy paráznát együttesen nevezi az Ige Babilonnak.

Itt válik nyilvánvalóvá, hogy a babiloni szellemiség teljes mértékben átöröklődött az idők során, és hogy nagy szerepe van ebben Rómának is, arra a következő vers ad magyarázatot.

Itt jegyezzük meg, hogy a Babiloni Birodalom a leigázott népeknek meghagyta kultúráját, nyelvét, sőt királyságukat is, csak alárendelte őket a központi uralomnak. Ez lesz jellemzője a végidők világhatalmi rendszerének, melyben minden hitközösség megtarthatja saját arcukat, hitfelfogását, csupán ennek a babiloni rendszernek alattvalójává válik. Ez könyvünk témájának egyik nagyon fontos eleme, mert csupán így lehet egy egységes világvallást létrehozni, mely elengedhetetlen kelléke a világbirodalomnak. Így azok a közösségek, akik ebbe az irányba indultak

el, ebbe a világbirodalomba vezető útra léptek, és nem őrizték meg függetlenségüket.

A megtévesztés éppen ebben van, hogy nem kell egy adott gyülekezetnek hitfelfogásán és gyakorlatán változtatnia, hanem továbbra is folytathatja azokat úgy, mint korábban. A későbbiekben viszont látni fogjuk, hogy mégis megalkuvás történik az igazság kárára, miszerint tevékenysége, igehirdetése nem sértheti a többi résztvevő hitfelfogását, illetve nem ellenkezhet a katolikus hitre épülő, ideológiailag egyáltalán nem semleges új alkotmánnyal.

A nagy parázna a fenevad hét fején ül, aminek jelentésére szintén a Jelenések könyve ad magyarázatot, "a hét fej a hét hegy". A hét hegyen épült város egy világbirodalom központja, mert "királysága van a földnek királyain".

Róma volt az egyetlen város az ókorban, amit "hét dombú" vagy "hét hegyű" városnak neveztek.

Mind máig ez az a hely, ahova a "földnek királyai" megválasztásuk után - legyen szó, akár pogány országokról is - első utukat teszik, hogy találkozzanak azzal, akinek királysága van rajtuk: a Pápával.

A 17. rész rámutat, hogy Babilon fő jellegzetessége egy bálványimádó vallási rendszer működtetése, míg a 18. részben meg tudhatjuk, hogy egy gazdasági rendszerként is megvalósul.

De mi is a fenevad és a nagy parázna összefonódása, amit a Jelenések könyve összefoglalóan Babilonnak nevez?

Mivel a Jelenések könyve összefoglalóan prófétikus írásokat tartalmaz, ezért biztosra vehető, hogy nem az ókori hanem egy Új Babilonról ír, ami szintén asszonyként jelenik meg Krisztus menyasszonyának ellentétéként.

Ha Jézus Krisztus menyasszonya a tiszta szűz, akkor Babilon mindennek a szöges ellentéte. Egy tisztátalan, romlott nő, aki olyan szellemi tevékenységet folytat, amely Isten előtt utálatos, hiszen bukásra ítélte, ahogy azt a Jelenések könyve 17. 18. részében leírja.

De kikre utalhat a Biblia? Vajon melyik felekezet tagjai ők? A történelmi egyházak az újonnan feltűnt gyülekezetekre mutogatnak, az utóbbiak pedig leggyakrabban a katolikus egyházra gyanakodnak.

Ez azonban sokkal bonyolultabb ennél és a gyökerektől kell elindulnunk, hogy megértsük. A Biblia Bábelt és Babilont össze-

függésbe hozza egymással (Jeremiás 50:8, Ésaías 48:20) és az emberek sokféleségével azonosítja.

Emlékezzünk vissza: "Jertek vessünk téglát és égessük ki jól...szerezzünk magunknak nevet". Ezek a törekvések ma is ugyanúgy zajlanak. Építkezés folyik szellemi értelemben is.

Gondolkodásmódjuk alapját ez adja: az ember legbelül jó, csak meg kell világosodnia és emberi törekvés által el tudja érni a tökéletességét. Isten létét nem tagadja, de azt vallja, hogy az emberben ott lakozik Isten. Csak tudatára kell ébredni önmagunknak és képességeinket a tökéletességre kell fejleszteni.

Ezzel szemben a megváltásról a Biblia azt mondja, hogy minden ember eredendően bűnös hajlamú és szüksége van a megváltásra. Az emberi természet romlott és képtelen önmagától megjavulni.

A természettudományos gondolkodás lehetővé tette az ember számára, hogy felmérje saját korlátait és igény támadt benne a természetfeletti megismerésére, kutatására.

Ez lehetőséget biztosít a hamis szellemi táplálék befogadására, mint például a "pozitív gondolkodás" hitté növekedése, okkultizmus, természetfeletti megtapasztalások, jóga és meditációs technikák. Ezek mind megalapozzák az egységes világvallás, az antikrisztusi szellemiség rohamos elterjedését, ami egyre erősödve hamarosan testet ölt.

Ezek az emberek nagyon is valóságos kapcsolatot tartanak a szellemi világgal és megtapasztalásaik valódiak, azonban ne felejtsük el, hogy a szellemi világ jó és gonosz erőkből áll, és Istent csakis Jézus Krisztuson keresztül ismerhetjük meg.

Tehát Babilon részesének lenni, nem gyülekezeti hovatartozást jelent, hanem szellemi hovatartozást.

Aki nem Krisztus útját választja, az nem az ajtón megy be, tolvaj és az Ige értelmében lelki paráznaságot követ el, ahogy azt a jelenések 17. és 18. rész is példázza.

Babilon ereje és szellemisége itt van a világban és egy szellemi, katonai, gazdasági és politikai egységben testesül meg, amivel kapcsolatban az Ige arra figyelmeztet: "Fussatok ki Babilonból" (Jeremiás 50:8) Fussatok ki Bábelből (Ésaías 48:20) A Jelenések könyve 18:4-ben Isten azt az utasítást adja az ő népének, hogy ne legyen részese Babilon bűneinek, hogy ne érje őket is utol Isten büntetése. (Máté 24:15)

A legjobban attól a Babilontól óvakodjunk, ami a saját szívünkben épülhet ki. Ehhez érdemes megjegyezni azt a birodal-

lomépítési stratégiát, amit Nabukodonozor alkalmazott, hogy mindenfajta népet, gondolkodást, saját birodalmába olvasszon. Ezt a stratégiát követi a Sátán is saját világvallásának kiépítéséhez.

Babilon meghagyta a leigázott népek nyelvét, kultúráját, uralkodóját, vallását, sőt Babilonban a nagy trón mellett kisebb trónokon foglalhattak helyet a behódolt birodalmak kormányzói. Sosem vette el az önállóságot, csak irányvonalakat adott, meghagyva a szabadság látszatát.

Teret adunk-e mi az életünkben ezeknek a kompromisszumoknak, élvezve azt a látszólagos szabadságot, jólétet és biztonságot, amit cserébe kapunk?

Hogyan lehet kifutni ebből a Babilonból?

Ez alatt semmiféleképpen sem valami fizikai megmozdulásra kell gondolni, hiszen ez a szellemi, gazdasági, politikai összefonódás minden oldalról körülvesz minket.

Az egyetlen megoldást az jelentheti, ha Krisztus útjára lépünk és teljesen átengedjük neki az életünket.

Jelentse ez a javainktól való fokozatos függetlenedést, hogy nem tekintjük többé sajátunknak és úgy sáfárkodunk vele. Megszokásaink és vallásos reflexeink helyett a hitünkre és a Szent Lélek folyamatos vezetésére támaszkodunk, hogy beteljesedhessen rajtunk az ige "ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd". (Ján 15:18-20)

A kifutás nem egy pillanatnyi cselekvés, hanem egy folyamat, amin keresztül, mint Krisztus, megtanuljuk az engedelmisséget, (Zsid 2:10, 5:8-9) hogy mire az Új Babilon kiteljesedik és az Antikrisztus megmutatja valódi arcát, a vértanúságot is örömmel vállalhassuk, mint Krisztus valódi menyasszonya.

Tisztában vagyunk azzal, hogy akik test szerint élnek és gondolkodnak, azok ezt „életidegen mártírszemléletnek”, az üldöztetés minden áron való kiprovokálásának tartják. Természetes az, hogy szinte minden ember ösztönösen fél a szenvedésektől, és igyekszik elkerülni azokat. A keresztyénség kétezer éves története azonban azt mutatja, hogy amikor üldöztetés és szenvedés volt az Isten népén, akkor szaporodtak és belsőleg is növekedtek, erősödtek, („a keresztyének vére az egyház magvetése”), amikor pedig külső szabadság és jólét volt, akkor elfogytak, leépültek és el-sorvadtak.

A GYÜLEKEZET ÉS A VILÁG

Mennyei királyság - Evilági királyság

Pál apostol ezt írja a kolossébeli gyülekezetnek: „A ki (Jézus Krisztus) megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába;” (Kolossé 1:13)

A megtérés, újjászületés az Isten országába való visszatérést jelenti. Isten országa nem itt vagy nem ott, hanem az ember szívében van. Ez az ország a láthatatlan világ országa, a hit által felfogható, maradandó értékek világa. Ennek az országnak megismeréséhez és megértéséhez lett teremtve a világ, mely tökéletes volt, míg a bűn meg nem rontotta. A látható teremtett világ mintája a testi szemmel nem látható lelki világnak, mely által az Istent kereső ember megértheti annak mibenlétét (Róma 1: 19-20).

Ebben a látható világban a Sátán is felállította országát, melyben az értékeket a mulandó, kézzelfogható dolgok jelentik. Ezek a láthatatlan, valódi értékek hamisítványai, melyekkel az evilági, újjá nem született ember megelégszik.

Aki valóban újjászületett, és nem csupán megkeresztelkedett, annak az evilági dolgok nem jelentenek értéket, hanem csupán a mennyei ország értékeit tartja érdemesnek arra, hogy azokért fáradjon. Azért, ha valaki megtalálja azt a mezőt, amelyben az elrejtett kincs van, mindenét eladja, hogy megvehesse azt.

Aki még értéket lát a mulandó dolgokban, aki áldozatot hoz érte, az még nem ment át a mulandóból az örökkévaló országba. Sajnos, ez jellemző ma a keresztyén társadalomra, azért van olyan sok törekvés a földi dolgok iránt, azért van olyan sok virágzó vállalkozás, azért töltenek a hívők olyan sok időt az evilági szórakozásra és a test kívánságának kielégítésére. Ez csupán bizonyossága annak, hogy nem találták meg az igazi kincset, melyért érdemes mindent feláldozni.

Így nem csoda, hogy a könyvünk témáját képező állami elismerés problémaköre érthetetlen kérdés számukra, hiszen értelmükben nem tudják különválasztani az evilági és az örökkévaló országot. Ezért kerülnek a rohanó élet csapdájába, ahol az Isten országának dolgaira nagyon kevés, vagy szinte semmi idő nem jut. Ezért van csupán egy vasárnapjuk az állandó szombat helyett (Zsid. 4: 9-10).

Ahhoz, hogy megérthessük e könyv mondanivalóját, meg kell értenünk, hogy a két világ összeegyeztethetetlen, össze nem olvasztható és nem létezik kapcsolódási pont. Ez a két világ folyamatosan harcban áll egymással. Míg Isten országa szellemi fegyvereket használ (2. Kor. 10: 3-5), addig a Sátán országának fegyverei a szemmel látható, mulandó javak, melyeket kínál a világ piacán (2. Kor. 4: 3-4).

Ez a harc a bűnbeesés óta fennáll ezen a világon (1. Mózes 3: 15). Jézus Krisztus jött el azért, hogy legyőzze a Sátánt, aki fogva tartja evilági eszközeivel az embereket. Ő azért jött, hogy megszabadítsa azokat, akik az erős fegyveres őrizete alatt voltak, és fegyvereit hatástalanná tegye (Lukács 11: 22), hogy a bűn ne uralkodjon rajtuk. Ehhez megszabadítja őket a korábbi értékeiktől, a világi javak utáni vágytól, melyet ma a pénz szerelme testesít meg, mely minden gonoszságnak gyökere (1. Tim. 6: 10).

Csak aki megszabadult a Sátán uralma alól, az értheti meg, hogy mi a különbség a két ország között, és hogy miért nem közelíthet egymáshoz, miért kibékíthetetlen az ellentét, és miért nem lehetséges tárgyalásokat folytatni.

Két ország polgárai

Isten gyermekeinek kettős állampolgárságuk van. Az egyik földi hazájuk polgársága, a másik a mennyei. Ennek megértéséhez vegyünk egy hétköznapi példát.

Ha egy ország állampolgára külföldön él és dolgozik, akkor érvényesek rá a külföldi országnak törvényei. Ha vét a közlekedési szabályok ellen, akkor ennek az országnak törvényei szerint megbírságozzák; ha egy bűncselekményt követ el, akkor ennek törvényei alapján ítéli el a bíróság.

Isten országának polgárai hasonlóan vannak földi országuk törvényeivel. Lévén jövevények és vándorok a földön, mint idegen ország állampolgárai, tiszteletben tartják földi hazájuk törvényeit. Ugyanúgy vonatkoznak rájuk ezek a törvények, mint hitetlen honfitársaikra.

Ha a példában említett polgár földi hazája hadba kerül fogadó országával, melyben él és dolgozik, akkor neki személyesen kell eldöntenie, hogy hű marad-e országához, vagy pedig ennek az országnak fogad hűséget. Mindkettőt nem teheti. Vagy az egyikhez hűséges, vagy a másikhöz. Nem szolgálhat két Úrnak.

Így van ez Isten gyermekeivel is. Amíg földi hazájuk törvénye nem ellenkezik mennyei hazájuk törvényével, engedelmességgel tartoznak. Ha viszont a két törvény, a két elvárás ütközik, el kell dönteniük, hogy melyiknek fognak engedni. Ebben az esetben, ha a földi törvényeknek enged, szembe találja magát Istennek törvényével; ha viszont az isteni törvényhez marad hű, akkor ellenség lesz saját földi hazájában.

Nem e világból való ország

Krisztus Pilátus előtt bizonysgot tett: „Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való. Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonysgot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én szómra.” (János 18:36-37)

Nagy jelentőségű pillanat, amikor Jézus Krisztus, Isten Fia, az Ő országának követe szembeáll Pilátussal, az akkori világbirodalom képviselőjével. Egy rendkívül éles határvonal húzódik a két ország közt. Míg az egyik evilági, testi és ennélfogva ilyen fegyverekkel védi hatalmát, addig a másik mennyei, lelki és lelki fegyverekkel harcol. (2. Kor. 10: 3-4)

Pilátus értetlenül állt Jézus előtt. Képtelen volt felfogni azt, amit mondott. Isten országának győzelme teljesen érthetetlen a testi ember számára. Ez a győzelem az ő értelmezésük szerint vereséget jelent.

Sajnos, nagyon sok keresztyén ember ma sem érti ennek az országnak lényegét, és úgy él, úgy rendez be életét, hogy ezzel bizonysgát adja, hogy se nem érti, se meg nem éli a mennyei ország polgárságát. Ennélfogva képtelen megérteni, hogy Isten országa és a Sátán birodalmának evilági képviselői nem juthatnak közös nevezőre. Aki úgy gondolja, hogy közössége számára az állami elismerés előnyt jelent, annak nem sok fogalma van Isten országának mibenlétéről, nem tudja azt, hogy egyezés csak kompromisszum árán jöhet létre. Mivel a Sátán természeténél fogva nem engedhet a magáéból, a mindenható Isten az Ő örök igazságánál fogva szintén nem, ezért az ilyen egyezményeknek csak a gyülekezet lehet kárvallottja. Ez az út Isten országától a világ felé. Ez az elvilágiasodás egyik mozgatórugója.

Sokan nem értik, mit jelent hát az, amit Pál apostol írt: „Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dicséreted lesz attól. Mert Isten szolgája ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgája, bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik.” (Róma 13:3-4)

Hogy lehetséges tehát, hogy az evilági hatalom Isten szolgája, ha mégis sokszor üldözte Isten gyermekeit? Pilátus, mint Róma helytartója, kinek volt hát a szolgája: Istennek vagy Sátánnak, aki Jézust keresztre akarta juttatni, és ehhez éppen Pilátust használta fel?

Isten a világmindenség Ura. Olyannyira, hogy a Sátán és annak minden angyala felett is uralkodik, még ha ez ebben a jelenvaló, földi világban nem látszik is, hanem sokszor látszólag a gonosz győz. Ezeket a gonosz erőket és azok földi szolgálóit, az embereket sokszor használja céljai elérésére. Azokat, akikről jól tudja, hogy nem akarnak megtérni és Neki szolgálni. Gondoljunk Fáraó esetére, mit mond róla az Írás: Isten támasztotta őt Sátán szolgálói közül, hogy őbenne megdicsőítse magát (Róma 9: 17).

Azonban Isten ezt nem úgy végzi, hogy kénye-kedve szerint kiválaszt valakit, azt megkeményíti, felhasználja, (utána pedig mindezekért felelősségre vonja, megbünteti, kárhozatra juttatja), hanem mindezeket úgy teszi, hogy az ember szabad akaratát meghagyja. Tehát az ember nem tehetetlen bábfigura Isten kezében, hanem Ő látja előre, hogy ki hogyan fog bánni a maga szabad akaratával, és így fel tudja használni céljaihoz. Mint ahogy Júdást sem Ő rendelte el árulásra, hanem előre látta, hogy ő majd így fog tenni, és így be tudta építeni üdvtervébe.

Nagyon sokszor a keresztyénség elmúlt századaiban hasonlóképpen történt. Isten „támasztott” a Sátán országából gonosz, kegyetlen embereket, hogy mint az Ő szolgálói véghezvigyék saját gonosz szándékukat, kínozza és megölve a keresztyéneket, és ezáltal őbennük saját magának dicsőséget szerzett.

Ő ezeket az embereket arra is használja, hogy a földön ne uralkodjon el a gonosz mértéktelenül. Ez a földi igazságszolgáltatás. Ezért az evilági hatalom, ha földi értelemben rendfenntartó is, végső soron a Sátán szolgája, és csak mint a minden hatalom felett álló Isten közvetett szolgája.

Mivel itt egy látszólagos ellentmondás van, ezért nem értik sokan azt, hogy miért nem juthat a két ország közös nevezőre.

Jézus Krisztus tudatosította tanítványaiával, hogy ha az ő követői akarnak lenni, akkor arra kell számítaniuk, hogy mint idegenek a földön, háborúságot kell szenvedniük e világ fiaitól. Ez nem lehet másképp; az ördög mindig is arra igyekezett, hogy az Isten munkáját tönkretégye. Neki nem az a célja, hogy az emberek megtérjenek, hanem az, hogy elvesszenek. Ennek érdekében mindent megtesz. Ha a barátok, rokonok általi visszatartás nem hoz eredményt, akkor keményebb eszközökhöz nyúl.

Magát az Úr Jézust is igyekezett szándékától eltéríteni, így mindjárt keresztsége után kísértéssel próbálta Őt isteni küldetésétől elszakítani. Élete útján több ilyen módszert is bevetett, többek közt tanítványain keresztül is kísérletezett. Péter jó szándéka mögött a Sátán állt, aki meg akarta Őt akadályozni, hogy ne vigye végbe a megváltás művét. Amikor semmi eredményt nem ért el ilyen módon, a nép vallási vezetőit használta fel arra, hogy eltegye Őt útjából.

De végső soron a Sátán és minden angyala, az összes démoni szellemek Isten művét segítik elő. Azzal, hogy Jézust el akarta veszíteni, a megváltás munkájában vett részt közvetve.

Jézus azt mondta tanítványainak: „Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.” (János 15:20) Ahogy Jézusnál el akarta fojtani a Sátán a megváltás munkáját, úgy az Övéiben se szenvedheti el, hogy az akadálytalanul folyják. Minden eszközt igénybe vesz ahhoz, hogy elérje célját. Egyik ilyen eszköze az ő befolyása alatt álló világi kormányok, az uralkodók.

Ezért volt és van még néhány országban keresztyénüldözés. De ez a keresztyénüldözés pont az ellenkezőjét eredményezte, mint amit a Sátán el akart érni. Minél inkább üldözte a hívőket, annál inkább szaporodtak. Tertullianus egyházatya mondása fennmaradt az első keresztyének idejéből: „Az egyház magvetése a szentek vére.” Nem a szószéken elhangzott igehirdetésre, hanem a máglyákon némán szenvedő, vagy Istent dicsőítő mártírok bizonyosságára tértek meg többen az emberek.

A kommunista Bulgáriában a hitéért mérhetetlen szenvedéseket kiálló Haralan Popov írja „Megkínózva a hitért” című könyvében: „De a szenvedések és üldözések tüzeiben egy csodálatos tűnemény keletkezett: megtisztult a gyülekezet. Eltűntek a képmutatók, nem volt közönyös tagja a gyülekezetnek. A tiszta test-

véri szeretet kötötte össze a gyülekezet tagjait. A legnagyobb boldogság lett volna névleges keresztyénnek lenni egy olyan időben, amikor ilyen nagy árat kellett fizetni Krisztus követéséért.”

Akik átélték a keresztyénüldözés ilyen mély örömét, azok tudták, hogy miért mondta Jézus Krisztus: „Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.” (Máté 5:10-11)

Ha egy gyülekezet állami elismerésre törekszik, ha az üldözés enyhülését kérő beadványokat nyújt be, akkor annak a gyülekezetnek fogalma sincs arról a boldogságról, amit Jézus Krisztus az Övéinek nyújt az üldözések és háborúságok között. Nem hiszi el azt, amit Jézus mond, hogy boldogok lesztek, ha üldöznek titeket, hanem a szabadságban levő boldogságot keresi. Jóllehet azt is tudják, hogy az üldözést nem kell kiprovokálni, hanem az Jézus követésének következménye.

Mivel a szabadság a gyülekezet ellaposodását eredményezi, ezért minden ilyen irányú kérelem és törekvés mögött a Sátán áll, akinek éppen ez a célja. Az ilyen gyülekezet a „kedvezz magadnak” kísértést nem utasítja el, mint Urunk, hanem él vele.

A Sátán taktikája sok esetben az volt, hogy miután nem tudta megakadályozni egy élő gyülekezet létrejöttét, megpróbálta belülről bomlasztani. Egyidejűleg a világ, a jólét és szabadság kísértésével is igyekezett eltéríteni. Ha a gyülekezet meggyengült, és nem érezte már az üldözés boldogságát, hanem nyűg és teher volt az számára, akkor igyekezett attól megszabadulni. Mivel az ilyen módon ellaposodott, az Úr munkájában nem buzgólkodó gyülekezet a Sátán számára nem sok veszélyt jelentett már, így szívesen elfogadta ilyen irányú kéréseiket. Így a gyülekezet a világiasság lejtőjén még nagyobb sebességgel haladt lefele.

Ezt felismerve a tagok szűkebb körében ébredés keletkezett, melynek a Sátán nem örült és nem nézhette tétlenül. Most már nem kellett a világi hatóságot igénybe venni célja eléréséhez, hiszen az elvilágiasodott gyülekezet maga kezdte háborgatni azokat, akik felébredtek és lelkileg akarták megélni hitéletüket. Azt írja Pál apostol: „De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is.” (Galata 4:29) Így az üldözött egyházból üldöző egyház lett.

Ez a nyomás és üldözés létrehozott egy élő gyülekezetet, mely megtisztult. Így ezt a gyülekezetet ismét az állam vagy az azt kép-

viselő államegyház kezdte üldözni, majd megkísérelte a Sátán ismét belülről és a világ kísértésével tönkretenni; és az egész folyamat megismétlődött.

Lamb Sámuel kínai igehirdető ezt kéri: „Mondjátok meg a keresztyéneknek Nyugaton, hogy ne imádkozzanak a mi szabadságunkért. A kormány részéről tapasztalható mérsékelt nyomás közel tart bennünket az Úrhoz és egymáshoz.” Ha valaki felismeri az üldözésnek és háborúságnak ezt az áldását, az nem folyomodik a kormányhoz vallásszabadságért. Ha a gyülekezet vezetői ezt a tagok érdekében, az ő nyugalmaukért teszik, akkor nem bölcsőbbek az isteni dolgokban, mint Péter, aki az Úrnak akart kedvezni. Amikor a fegyvernemfogásért való börtönbüntetés eltörlése iránti kérelmet benyújtották, akkor a Krisztus követéséért való kereszt szenvedésétől akarták megóvni fiataljaikat.

Aki Krisztusban újjászületett, annak nem kérdés, hogy az állam felé történő minden ilyen közeledés, vagy az államnak a gyülekezet felé való közeledésének elfogadása csak a gyülekezet kárával járhat együtt. Amilyen mértékben a test számára előnnyel jár, olyan mértékben jár kárral a lélek számára.

Péter, a tanítvány, aki azt javasolta Jézusnak, hogy kerülje ki a keresztet, később, mint már apostol azt írta a gyülekezeteknek: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tüztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendezhessete. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsóítete azt.” (1 Péter 4:12-14) Sajnos, a gyülekezetekben ez a folyamat éppen fordítva van. Az a gyülekezet, amelyik korábban megértette Péter apostol szavait, később az isteni dolgokban nem bölcs tanítványnak, Péternek gondolkodásmódja szerint igyekszik elkerülni a keresztet. Többek között ez is a gyülekezet és vezetői lelki hanyatlásának eredménye.

Jézus Krisztus világosan megmondta az üldözés és a világ részéről való háborúság okát: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.” (János 15:19)

Isten országa nem ebből a világból való (János 18: 36), és akik ennek az országnak örökösei, azok szintén nem ebből a vi-

lágból valók (János 17: 16). Ennek két következménye van: az egyik, hogy Isten országának polgárai nem érzik magukat otthon ebben a világban (1. Péter 2: 11), a másik pedig az, hogy a világ nem ismeri el, sőt gyűlöli őket (János 17: 14). Gyűlölik a hívőket, mert ők életükkel világítanak rá gonosz cselekedeteikre (János 3: 20). Ez így van egészen addig, amíg a gyülekezetben nincs semmi helye a világnak, mint ahogy Jézusban se volt semmije e világ fedelmének (János 14: 30).

A történelem a bizonyosága, hogy amíg egy gyülekezet élő volt, mivel nem engedett teret a világnak, tehát szent volt, addig nem lehetett elfogadott egyház. Az elfogadás alapja a hasonlóság.

Nagyon nehéz megérteni ezt a változhatatlan törvényszerűséget, amíg ragaszkodunk ahhoz a minden alapot nélkülöző feltevéshez, hogy egyedül a mi gyülekezetünk áll az igaz alapon, és mégis elfogadja a világ, hiszen elismert felekezet vagyunk. Ez ellentmondás. Ha ez így lenne, akkor Krisztus szava érvénytelen lenne.

Ahhoz, hogy a világ elfogadhassa a gyülekezetet, hasonlónak kell válnia hozzá. Ha hasonlónak válik hozzá, akkor lehetősége nyílik a párbeszédre. Ebben nagyon élesen megmutatkozik az igaz alap, az igazságnak és a tévelygésnek szelleme. János apostol így ír erről: „Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van. Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk. Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Istent, hallgat reánk, a ki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét.” (1 János 4:4-6)

Az első keresztyéni gyülekezet élő példája annak, hogy a világ és a gyülekezet nem közelíthet egymáshoz, amíg az szent marad. A nép látta a gyülekezet élő bizonyosságát, magasztalta őt, de a hívők közé elegyedni nem mert senki (Csel. 5: 13-14). Eme jó bizonyosság hatására mégis napról-napra szaporodott a gyülekezet (Csel 2: 47). Ennyire éles volt a határvonal a gyülekezet és a világ közt.

Szó se lehetett elismerésről, a világ általi elfogadásról. Ez az éles határvonal nem volt átjárható; akik a világból valók voltak és a gyülekezet bizonyosága alapján meg akartak térni, azokat, mint újjászületett embereket befogadta a gyülekezet. Akik pedig a világban maradtak, azok gyűlöltek a hívőket.

Ez nem utasítás vagy elvárás alapján működik. Ennek alapja a világosság és a sötétség összekeverhetetlenségének törvénye (2. Kor. 6: 14-18). Ez a korábban átjárhatatlan határvonal csak úgy válik átjárhatóvá, ha a gyülekezet elkezd hasonlítani a világhoz. Ez az elvilágiasodás.

A hajó a vízen úszik, tehát úgy is mondhatjuk, hogy nem létezik a víz nélkül. Ha viszont léket kap, és a víz beáramlik a hajó belsejébe, akkor elsüllyed.

Jézus Krisztus azt kérte az Atyától: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.” (János 17:15-16) A gyülekezet a világban van, mint a hajó a vízen. De ha a gyülekezet utat enged a világ beáramlásának, mint a lék a hajó testén utat enged a víznek, akkor ugyanúgy elsüllyed a világban, mint a hajó a vízben. A világ befogadja őt, mint a hajót a víz, amely korábban hordozta őt.

A víz egy kis nyíláson kezd el beáramlani a hajóba, és végül az egész hajót elsüllyeszti, használhatatlanná teszi. Ugyanígy a világ először csak kis réseken kezd a gyülekezetbe beáramlani, és végül teljesen elsüllyeszti azt és magába fogadja, használhatatlanná teszi az Úr számára.

Amit eddig leírtunk, teljesen egyértelmű. A kérdés ott kezd mélyebbé válni, hogy mit jelent egyáltalán a világ, és miként áramlik be a gyülekezetbe? Miről ismerhető meg, hogy saját gyülekezetünk elvilágiasodott-e?

A fenti kérdéseket két pontban szeretnénk megvizsgálni: egyszer abból a szempontból, hogy mit jelent a világ és annak szerepe; másodsor, hogy miként világiasodik el egy gyülekezet. Ezek megértése nélkül teljességgel érthetetlen a világ általi elismerés, az állami elismerés problémája.

Mi a világ?

Az Úr Jézus azt mondta főpapi imájában: „Nem kérlek azon, hogy kivegyed őket a világból, hanem hogy megőrizd őket a gonosztól.” Sőt éppen az ellenkezője: elküldte a tanítványokat a világba (Márk 16: 15), mint juhokat a farkasok közé (Máté 10: 16), a világ fiai közé (János 17: 18).

Tehát a gyülekezet és a világ együtt él, egymásra kölcsönhatással vannak: Vagy a gyülekezet a világra (Máté 5: 14), vagy a

világ a gyülekezetre (Róma 12: 2). Ez egy olyan kérdés, amivel sokat foglalkozik a Szent Írás, érdemes nekünk is figyelmet szentelni rá. Annál is inkább, mert a gyülekezet állapota tagjaitól, tehát tőlünk is függ, és fordítva, a gyülekezet állapota erős hatással lehet ránk is. Ezért nagyon fontos, hogy ne sodorjon a tömeg és a hagyomány magával, hanem komolyan vessük egybe a jelenségeket a Szent Írással.

A gyülekezet változáson megy keresztül, kétség kívül a világ hatására. Hogy ez szükségszerű, elkerülhetetlen változás-e, hasznos, közömbös vagy káros-e, ezekre keressük a választ, amikor összehasonlítjuk a mostani jelenségeket a múlttal és a Bibliával. Mivel itt egy nagyon összetett kérdéssel állunk szemben, mélyebb ismeret szükséges a Szent Írásban, és hasznos, ha a történelmet is szem elé vesszük. A világ sokrétű; beszélhetünk a társadalomról, a gazdaságról vagy az államról, mindegyiknek külön-külön hatása van a gyülekezeti életre.

Azt mindenképpen szem előtt kell tartani, hogy amikor az Írás a világról beszél, akkor szól egyszer arról a világról, akit úgy szeretett Isten, hogy odaadta érte egyszülött fiát (János 3: 16), (tehát az emberekről), azután szól a világról, ahová kiküldi az övéit munkálódni (Máté 13: 38), (ez az emberek élettere, ahol laknak, dolgoznak). Amikor szól a világról, melyet gonosznak (Gal. 1: 4) nevez, abból akar minket megszabadítani az ő kereszt-halála által (Gal. 6: 14). Erről a világról mondja az apostol, hogy ne szeressük. (1. János 2: 15.)

A világ – embertársaink

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16)

Isten szeretete ebben lett nyilvánvalóvá, hogy az elbukott, engedetlen és ellene fellázadt embert annyira szerette, hogy saját egyszülött Fiát áldozta fel érte (1. János 4: 9-10). Senki nem hoz számára értéktelen dologért áldozatot, és a meghozott áldozat mértéke, nagysága arányban van azzal, amiért az áldozatot hozza.

Mi szülők szeretjük gyermekeinket. Van-e a világban olyan értékes dolog számunkra, amiért feláldoznánk őket? Az Atya is nagyon szerette a Fiút, és mégis feláldozta egy számára legalább olyan értékes teremtményért, mint az egyszülött Fiú: az elbukott,

bűnös emberért. Maga Jézus mondja főpapi imájában, hogy az övéit, akiket a világból megváltott, ugyanúgy szereti, mint a Fiút, Jézus Krisztust, akit értük áldozott fel (János 17: 23).

Amíg egy gyülekezet élő, mert az Atyának Lelke van benne, addig ilyen szeretettel szereti embertársait és nem tudja közönyösen nézni, hogy azok elvesznek. Addig számára Jézus Krisztus általi küldetése, hogy „Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népet” nem parancs, hanem szívből jövő belső vágy. Ez csak az élő gyülekezetnek jellemzője, melyet Istennek Lelke éltet. Ahol ez a világi emberek iránti szeretet nincs meg, hanem a gyülekezet közönyös velük szemben, és éppen ezért semmit nem tesz megmentésük érdekében, ott egy halott gyülekezetről beszélünk (Jelenések 3: 1). Ennek oka, hogy a gyülekezet nem a világot, mint embereket, hanem a világot, mint a szemeknek kívánságát szereti. Ezért tud nyugodtan énekelni nagy lendülettel, míg falain kívül a világ emberei bűneikben fetrengenek és céltalanul bolyongva mennek egy örök kárhozat felé. Annak örül, hogy ő belül van – legalább is azt gondolja – és teljesen érzéketlen a kívül valókkal szemben.

Ennek csak egy további változata, amikor minden evangélizációs tevékenységet tilt, kidomborítva annak veszélyét, ugyanakkor teljesen meg van nyugodva tétlenségén, és a világi bűnös emberekre hárítja a felelősséget, hogy azok nem akarnak megtérni. Úgy van vele, hogy aki meg akar térni, az majd eljön a gyülekezetbe.

Ez a felfogás arról tesz bizonyosságot, hogy fogalma sincs az isteni szeretetről, Aki nem várta, hogy a bűnükben halott emberek hozzá menjenek, hanem elküldte a mennynek követét, hogy a halottak hallják az Ő szavát, és akik hallják, élet legyen bennük, és így Ő általa mehessenek az Atyához (János 5: 25). Ugyanígy küldi ki az övéit e világba, hogy hallják a halottak a bennük lakozó Krisztusnak szavát és feltámadjanak az életre.

A világ – életterünk

A szántóföld a világ – Krisztus példája szerint, melyben mindkét országnak fiai együtt laknak. Azért kell együtt lakniuk, hogy életükkel tegyenek bizonyosságot hitetlen honfitársaik felé, hogy lehet ebben a testben lakni és mégse a bűnnek, a világnak élni, hanem valóban boldognak lenni. Csak így lehetnek a világ világossága, így lehetnek a földnek sói. Ha a só megízeltlenül, ha

a világosság meghalványul, akkor nem képes betölteni rendeltetését.

A világ – mint Isten alkotása

A teremtett világ Isten létezésének és munkájának, törvényeinek bizonyosága, melyből megérthető és megismerhető Ő maga. Ez az Ő alkotmánya, mely egy tökéletességre utal. A végtelen univerzum és a szabad szemmel nem látható élővilág, az emberi test felfoghatatlan működésének megfigyelése önmagában elég volna a Teremtő megismeréséhez (19. Zsoltár, Róma 1: 20).

Ugyanakkor a Sátán is használja a teremtésben megtalálható jelenségeket arra, hogy egy mulandó értéket állítson az ember elé, amellyel Istentől elfordítja őt. Az evilági tudomány nem más, mint az Isten által teremtett világ kiaknázása a Sátán céljainak eléréséhez. Az embereket ma csodálatba ejti a technika, amelyik pedig csupán a teremtett világ töredékét használja fel, ugyanakkor elfordítja a teremtés csodájának megfigyelésétől az embert, ezáltal Istentől is. Ma az emberiség nagyon kis részben találkozik az Isteni teremtés csodájával, sokkal többet az emberi alkotás „csodájával”. Internet, okostelefon, virtuális világ. Sok szülő nem is gondolja, hogy merre enged utat gyermekeinek és saját magának, amikor kezükbe adja ezeket az eszközöket. Ez a jelenség mérhetetlen tempóban távolítja el az embereket Istentől és egymástól, azokat is, akik hisznek az Ő létezésében.

A világ – a szemek kívánsága

„Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból.” (1 János 2:15-16)

János apostol érthetően megfogalmazza, hogy mit jelent az a világ, ami a szemek kívánságából, a test vágyaiból áll. Ott, ahol egy gyülekezetben ez teret hódít, ott szűnik meg a világnak, mint embereknek szeretése. Mert aki szereti a világot, abban nincs meg az isteni szeretet.

A világ a mulandó értékek képviselője. Ezzel szemben Isten országa állandó értékeket képvisel. Olyan értékeket, melyek tartósan, sőt örökké boldoggá tehetik az embert.

Ezeknek a mennyei és valós értékeknek másolatát, hamisítványát készítette el a Sátán, és a világ piacán kínálja az igazi helyett. Örömet ad ez is, de mulandót, és csak olyat, amit a testi ember tud élvezni. Ez a világi öröm a test vágya, a szemek kívánsága, és semmiképpen nem a lelki emberek számára nyújt értéket, hanem a testiek számára (Róma 8: 5).

Aki Jézus Krisztusban újjászületett, annak a mulandó öröme nem jelentenek semmit, érzéketlen irántuk. Nem érzi jól magát a világ piacán, mert idegen szellemiségétől. Csak annak van vonzódása a világi javak felé, akiben nincs meg az Atya szeretete, aki nem született újjá lelki emberré. Ezért a világot szerető ember halott és az ilyen tagokból álló gyülekezet is halott, még akkor is, ha élőknek mondja magát. Ezért érzéketlen embertársai halott állapota miatt. A temetőben a halottak teljesen érzéketlenek a társaikkal szemben, mint ahogy a névleges keresztyének is érzéketlenek világi embertársaik lelki halálával szemben.

Egy élő, újjászületett ember különválasztja magában a fizikális testnek (mely lelkének hordozója) igényeit az őembernek igényeitől. Mivel ő is ebben a testben van, élelemre van szüksége, mert megéhezik, és ruházatra, mert fázik. Ezért mondja az apostol, hogy ha eledelünk és ruházatunk van, megelégedjünk. Számára nincs több igény a test számára, mivel halott az érzéki embere, amelyik kísérhető a szemek kívánságával, a világi értékekkel.

A világi és újjá nem született keresztyéneknek azért jelent még kísértést a világ, mert nem halottak önmaguk számára, nem születtek meg egy új, lelki életre; ennél fogva nem ismerik az igazi értékeket, és megelégszenek a hamisítvánnyal. Még élő énjük, bűnös természetük tudja értékelni ezeket a hamisítványokat.

Oldalakon keresztül sorolhatnánk a mai világ ilyen irányú kínálatát, mely ideig-óráig kitölti azt az űrt, amit a valós és múlhatatlan értékek hiánya okoz. Bevásárló központok, autószalonok kínálata, reklámok, filmek, internet, szórakozások és hobbi... Nem szükséges sorolni őket, mindenki ismeri a mai világ sokszínűségét.

Egy dolog biztos: akire ezek még vonzó hatással vannak, aki ezeket még élvezzi és kívánja, aki ezekkel él, az nem az Urat szolgálja. Nem lehet két úrnak szolgálni. Nem lehet a mulandót is értékelni és az örökkévalót is. Akinek mennyei, örökkévaló értékei vannak, az előtt már nincs értéke a mulandónak, annak, amit a Sátán az örökkévaló dolgok helyett kínál.

Attól, hogy valaki hívőnek mondja magát, istentiszteletre jár és részt vesz az énekléseken; közben teljesen hatása alatt van az ideig való dolgoknak, nem azt jelenti, hogy újjászületett ember. Az ilyen, valóban újjá nem született emberekből álló gyülekezet hiába mondja magát élőnek, ha állapota azt mutatja, hogy halott (Jel. 3: 1).

Ahhoz, hogy a világ el tudjon fogadni egy gyülekezetet, hogy állami elismerést kapjon, ilyen színvonalon kell lennie. A világhoz kell hasonlónak lennie, szeretnie kell a világot által nyújtott ideig való előnyöket és örömeiket. Máskülönben soha nem ismerheti el őt a világ.

Ebben a helyzetben már nem fogja őt gyűlölni a világ, mivel életével nem világít rá annak gonosz cselekedeteire (János 7: 7), hiszen hasonlónak vált hozzá.

Rá kell mutatnunk határozottan, hogy a gyülekezetek hanyatlását a világ szeretése okozza. Mindazon dolgokkal való élés, amelyek a szemeknek kívánságát, a test vágyát, kényelmének kielégítését célozzák meg, az Úrral való élő kapcsolatot tönkreteszik, megnehezítik a szívet. Ez a bálványimádás, mely elszakítja az embert az élő Istentől, és az Ő imádata elé helyezi az evilági dolgokat.

Az Ige félreérthetetlenül beszél arról, hogy a világ szeretése Isten ellenségévé teszi az embert. Ez a lelki paráznaság, amikor egy hívő ember, mint Krisztusnak jegyese ragaszkodik a világi dolgokhoz (Jakab 4: 4). Krisztust csak osztatlan szívvel lehet követni, mint ahogy a vőlegényt is csak osztatlan szívvel szeretheti menyasszonya. Ha neki van eljegyezve, de közben mégis mást szeret, máshoz vonzódik és más társaságában szereti eltölteni az időt, akkor lélekben elszakad jegyesétől.

Aki a világot szereti, aki a jólétre és a test kényelmére, a test kívánságának kielégítésére törekszik, az nem szereti Jézus Krisztust.

Nem az úgynevezett fő bűnök vagy az egyéb hitelvi kérdések helyes vagy helytelen értelmezése, hanem a világ szeretése teszi tönkre a közösséget. Nem a fejben, hanem a szívben (a belső emberben) dőlnek el a dolgok. Hiába értelmeznék is helyesen a közösség ezeket a hitelvi kérdéseket, ha szíve távol van Jézus Krisztustól, az semmit nem segít rajta.

Amíg valakit a fent említett hitelvi pontok másképp értelmezése miatt nem vesznek fel a gyülekezetbe, vagy onnan kizárják őt, különösen, ha más közösségekkel, vagy azok hívő tagjaival is

közösséget vállal; addig azokat békén hagyják, akik vállalkozásaikat vég nélkül bővítik, földi céljaik és vonzódásaik vannak, idejük nagy részét a test vágyainak kielégítésére fordítják. Sőt, ha a tanítók is ilyenekből kerülnek ki, akkor nem kell csodálkozni azon, hogy a gyülekezet határozott úton van a világ által való elfogadás felé.

A lelki paráznaságnak a különböző meghatározásai nem más, mint figyelemelterelés a valódi lelki paráznaságról, mely a világhoz való ragaszkodásban nyilvánul meg. Ez nyitotta meg az utat a jelen folyamatokhoz, melyben egy világot átfogó vallási tömörülés (ökumenizmus) kitárta kapuit a hívő gyülekezetek felé is igen rejtett formában, és a világ szeretésétől megrészegetett gyülekezetek gyanútlanul belesétáltak.

Az elvilágiasodás folyamata

Az elvilágiasodás, a gyülekezet élettelenné válása nem egyik napról a másikra történik. A bűn megtűrésével, meg nem tért emberek felvételével rést üt a szent gyülekezet falán, melyen keresztül a világ be tud áramlani. Pál apostol komolyan figyelmezteti a korinthusi gyülekezetet, hogy ha megtűrik a közösségben a bűnben élő embert, akkor az, mint kovász, az egész gyülekezet hanyatlásához, majd pusztulásához vezet. Ha ez a folyamat egyszer beindul, és nem veszik elejét időben, akkor megállíthatatlan és visszafordíthatatlan lesz.

Az egy gyülekezetben levő újjászületett és megtéretlen tagok meghasonlást okoznak; amelyik ház pedig önmagában meghasonlik, az nem állhat meg többé. Ez a meghasonlás a megosztottságban van, hogy a közösségen belül a valóban megtért és a világot még szerető, valójában újjá nem született emberek együtt élnek egy közösségben, egy kenyérből részesednek jelképesen, tehát egy test tagjainak vallják magukat.

Ha egy ilyen gyülekezet Krisztus Testének vallja magát, akkor az önmagával ellenmondásba kerül. Ugyanis kijelenti, hogy Krisztus teste az adott gyülekezet, függetlenül attól, hogy tagjai közt sok bűnös, a világot szerető ember van, aki ezáltal nem szereti Jézus Krisztust, tehát átkozott (1. Kor. 16: 22). Ugyanakkor tévtanításnak tartja azt, hogy Krisztus láthatatlan teste az újjászületett lelkek közössége, ami nem felekezeti hovatartozás kérdése. Így kizárja őket az igaz hívek, Krisztus testének tagjai sorá-

ból, a bűnösöket pedig, akik saját gyülekezetének tagjai, odasorolja.

Természetesen a valóságon semmit nem változtat ez, hiszen jól tudja az Úr, hogy kik az Övéi (2. Tim. 2: 19). Arra viszont nagyon jó, hogy megnyugtassa tagjait a tekintetben, hogy ha hűségesek maradnak saját gyülekezetükhöz, nem kell semmiféle felelősségre vonásra számítaniuk, még akkor se, ha nincs kapcsolatuk az Úr Jézussal.

A Római Egyház már régen halott volt, amikor magát az egyedül üdvözítő egyháznak jelentette ki. Ezzel bizonyosságot tett arról, hogy nem ismeri Jézus Krisztust, az egyedüli utat az Atyához, ezért magát nevezi meg az odavezető útnak.

Bármennyire nemesnek látszik az a törekvés, amely így akarja tagjait megőrizni egy ökumenikus mozgalom veszélyeitől, hamis alapon van, mert nem az igazságot hirdeti. A tisztánlátásának elveszítése miatt valójában beleviszi tagjait egy valóságos ökumenikus mozgalomba, miközben igyekszik megnyugtatni őket, hogy itt nincs szó egyébről, csak a **pénzről!!!**

A pénz

„De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel; Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek, eltévelyedtek a hittől, és magokat általszegeztek sok fájdalommal”. (1 Timóteus 6:6-10)

A pénznek szerelme, a lélek gyötrelme – így szól egy jól ismert mondás. A pénzes ládáján ülő „zsugori uram” története ismerős Csokonai verséből, aki mindenre sajnálta kiadni a pénzét, és csak gyűjtögette ládájában.

Ismertem egy idős „hívő” házaspárt, akik egész életükben nagyon keményen dolgoztak, bár gyermekük nem volt, még sokszor zsírt se kentek a kenyerükre, mindent megvontak maguktól, hogy a pénzt gyűjthessék. Sikerült is életükben félretenni és őrizgetni három ház árát. De mivel nem voltak képesek lépést tartani az inflációval, pénzük elértéktelenedett, sőt mi több, a bankjegyeket

lecserélték az országban, ők pedig ezt nem vették figyelembe, így egész életük munkája kárba veszett.

Egy másik fiatal hívő, aki lelki céljait nem tudta megvalósítani nagyon sok munkája miatt, így védte magát: „Én nem a pénzért hajtok, hanem a pénzzel elérhető javakért.”

Mi hajlamosak vagyunk az ilyen embert szorgalmas, gazdálkodó, értelmes embernek nevezni, Jézus Krisztus pedig így nevezi: BOLOND! Ez éjjel elkéri a te lelkedet tetőled, amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?

A gyülekezet elvilágiasodásának egyik oka a pénz, a pénzzel elérhető javak. Amikor egy gyülekezetben Krisztus jó illata helyett a pénz szaga érződik, annak oka az, hogy a tagok életében nagy jelentőséggel bír a pénz, az anyagi világ, és ez közösségi szinten is befolyásolja a gondolkodást.

Erről a területről azért is kell kiemelten írunk, mert ezzel a csalétekkel sikerült az államnak a gyülekezeteket rávenni egy olyan lépésre, melynek következményei most még nem láthatók leplezetlenül, de már első lépéseiben magában hordozza azokat. A későbbiekben látni fogjuk, hogy milyen nyilatkozatot kellett ahhoz aláírni, hogy a gyülekezet ne essen el az intézményeknek járó támogatástól.

A probléma ennél mélyebben van, mint csupán egy nyilatkozat aláírása. Ennek megértéséhez nézzük meg, milyen hatással van a pénz a hívő emberek életére, és ezen keresztül a gyülekezet életére.

A materializmus, mint vallás

Különösen hangzik, hogy a materializmust (anyagiasságot, pénzközpontúságot) vallásnak nevezzük, de valóban így van. Sőt ennél is több – valóságos hit.

Az a keresztyén, aki valójában materialista, ellentmondások közt van. Míg egyrészt szájjal és értelemmel Istenben bízik, másrészt csak úgy érzi magát biztonságban, ha megfelelő anyagi fedezettel rendelkezik. Anélkül, hogy ezt mélyen vizsgálná vagy észrevenné, istene a pénz lesz. Ebben hisz.

Ma egy nagyon pénzközpontú világban élünk. Mivel világunkat a bizonytalanság jellemzi, az emberek fogódzkodókat keresnek, és ezt leginkább a pénzben lelik felfedezni. Ugyanis a világ arról szól, hogy ha pénzed van, mindent elérhetsz. Egyszerűen,

ha biztonságban akarod érezni magad, pénzre van szükséged. És ez az irányzat magával ragadja a keresztyénséget.

Talán senki nem gondolja, hogy úgy lesz az ember istene a pénz, hogy szó szerint imádni fogja. Nem, a pénznek még ennél is nagyobb hatása lesz: ő lesz a szabadító. Ezt diktálja a világ: Benne bízhat, hogy nem kerülsz utcára, ha betegség ér, a legjobb gyógymódokat csak így érheted el, idős korodra nyugodt körülményeket biztosíthatsz magadnak vele.

Bele se gondolunk, hogy a materialista világ milyen szinten teszi az emberiséget – és a névleges hívőket is - függetlenné Istentől. Maga a mindenki számára egyre könnyebben elérhető technika. Csak gondoljunk a mobil telefonra. Nagyon jó dolog, mert biztonságérzetet ad, ha úton vagy és bármi történne, azonnal tudsz segítséget kérni.

Biztonság, biztosítás! Életbiztosítás, vagyonbiztosítás, egészség és nyugdíjbiztosítás, mindezekhez lehet nyúlni a baj idején. Ki mondaná, hogy ezekben bíz a keresztyén ember? És mégis lépésről lépésre függetlenebb lesz Istentől, egyre kevésbé érzi, hogy Őrá van utalva, imája egyre formálisabbá válik. Helyét átveszi az anyagi szerepe, és anélkül hogy észrevenné, szíve vallása a materializmus lesz, míg szájvallomása marad a régi, amibe örökség útján született bele.

A hívő ember Istenben hisz. Nem csupán létezését hiszi el, hanem ígéreteit is. Azt is elhiszi, hogy Őneki hatalma van arra, hogy róla, életszükségleteiről gondot viseljen. Jézus Krisztus példája erről szól, amikor a madarakról is gondot viselő Istent, mint szerető Atyát állítja elénk, aki minden földi szükségünkről gondot visel.

A hitetlen ateista, aki tagadja Isten létezését, természetesen nem láthat más megoldást életszükségleteinek fedezésére, mint hogy maga állítsa elő azt. Nincs kitől kérje, mert nem hisz Istenben.

Az olyan közösség, aki hisz ugyan Isten létezésében, de nem gondol azzal, hogy Ő minden földi szükségletét fedezi annak, aki először Isten országát és annak igazságát keresi. Az könnyen belemeleg a pénzért, az anyagi javakért olyan dolgokba is, amik nem tiszták. Mivel úgy véli, hogy ésszerű gazdálkodással kell biztosítani gyülekezeteinek és intézményeinek fenntartását, ezért folyamodik állami támogatásért. Ezért halmoz fel pénzeket és fekteti be jó üzletember módjára. Ez a gondolkodás kizárja Isten gond-

viselését. Ahelyett, hogy a keze közt levő anyagi javakat a körülötte levő ínség enyhítésére fordítaná, felhalmozza és befekteti. Ez a pénzben való bízás, bálványimádás.

A helyzetet fokozza a testies gondolkozás, miszerint minél kényelmesebb imaházakat rendez be, hogy a test számára a legkényelmesebben tölthesse el az időt. Ez természetesen sok pénzt igényel. Így a gyülekezet már nem tölti be hivatását, hogy bizonyosságot tegyen Krisztusról, mint a bűnös ember egyetlen menedékeről, hanem jól berendezkedik testi igényei szerint. Így belép az egyházak sorába, akik önfenntartásra, túlélésre rendezkedtek be, igénybe véve az állam támogatását is.

Bár szép beszédek még hallatszanak, de óriási ellentmondás van az elmélet és a gyakorlat közt.

A tagok zöme ezt azért nem veszi észre, mert mindennapjában ő is így él. Isten országának keresése, a lelkek megmentéséért való munka teljesen háttérbe szorul a földi javak megszerzéséért folytatott küzdelemben. A Sátán nem bánja, hogy hisz Isten létezésében, ő megelégszik azzal, hogy az evilági szorgalom, a jó vállalkozás, karrier megelőzze az Isten szolgálatát. Így az Úrért végzett munka elmarad. Azt mondja: Uram, Uram, de nem cselekszi az Ő akaratát. Tehát csak urának nevezi, de valójában nem az.

Ha azt az időt, fáradságot és pénzt a gyülekezet és annak tagjai az Úr munkájára fordítanák, amit egy jobb életkörülmény elérésére, szórakozásra, vállalkozásaik fejlesztésére költenek, nagyon nagy lépést tenne előre Isten országának ügye.

Aki nem Isten országát, a lelkek megmentéséért való munkát helyezi előtérbe – mint a gyülekezet és tagjai általában – az nem ateista, de mégse hisz Istenben. Az állami elismerés kérdésében így fogalmazott valaki: „Akinak állami támogatásra van szüksége ahhoz, hogy gyülekezeteit vagy gyülekezetének intézményeit fenntartsa, annak nincs hite ahhoz, hogy Isten gondot visel róla és van hatalma Neki megadni a szükségeseket anélkül, hogy az államhoz folyamodna segítségért, az ne is nevezze magát keresztyén gyülekezetnek.”

A hatalom

A hatalomvágy nem egyidős az emberrel. Ez már a számunkra felfoghatatlan mennyei lázadásnál keletkezett, és ott, ahol az ördögnek gyermekei vannak jelen, ez mindenképpen jelentkezik.

A gyülekezetek romlásának másik oka az, hogy a világ ezen a csatornán is beáramlik a gyülekezetbe az újjá nem született hívőkön keresztül. Ha ezek az emberek hatalomra kerülnek a közösségben, az beláthatatlan következményekkel járó pusztuláshoz vezet. Ott, ahol az ördög megfelelő teret nyert az egyházban, embereit ülteti „trónra”, akik zseniális politikai képességgel alakítják élettelen vallási szervezetté a korábban élő hitű közösséget.

S. H. Fröhlich atyafi írta egyik levelében: „A tanítók uralomvágya a gyülekezetben olyan, mint a szántóföldben a konkoly.” (Máté 13: 24-35, nem ott van a helye, kárt okoz, mert elnyomja a búzát, és nehéz úgy eltávolítani, hogy kárt ne okozzunk a gabonában.)

Azok a vezetők, akiket hatalomvágyuk hajt, akarva-akaratlanul is vallásos közösségé formálják a gyülekezetet, mire észrevenné. De ekkor már túl késő, hiszen a jámbor hívőkkel módszeresen megtanították azt, hogy ha nekik nem engedelmessékednek, akkor magával Istennel kerülnek szembe. Ily módon a gyehennával ijesztgetett szegény tagok saját lelkiismeretüket elnyomva igyekeznek követni előljárójukat az emberi rendelkezéstől gazdagon virágzó legelőn (Hóseás 5: 11), amikkel úgy jól laknak, hogy nem is kíváncsiak az igazi legelő után. Ezért van az, hogy egy vallásos embert sokszor nehezebb megtéríteni, mint egy elvesztett bűnözőt.

Míg az anyagi világ táptalaja egy vallásos rendszernek, addig a hatalomvágy alappillére annak. E nélkül nem volna képes működni, hiszen ha nem volnának olyan vezetők, akik hatalmi pozíciójuknál fogva biztos mankókat tudnának adni az emberek hóna alá, akkor keresniük kéne az igazit. Ugyanis aki újjászületett és valóban szolgáló formát tud felvenni, az Jézus Krisztusra mutat, míg azok, akiknek tetszik a hatalom gyakorlása, azok jellegüknél fogva csak saját magukra és általuk kiépített dogmáikra tudják a figyelmet irányítani.

Egy gyülekezet felett hatalmat gyakorolni csak úgy lehet, ha a gyülekezet vezetői rákényszerítenek egy vallási rendszert; egy, az idők során kialakult vagy általuk bevezetett ideológiát a gyülekezetre, melyet hitalapnak neveznek (Jézus Krisztus helyett). Ugyanis ott, ahol Jézus Krisztus az egyedüli hitalap, nincs szükség ilyen vezetőkre, hiszen maga Jézus Krisztus mondja: „A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, és én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (János 14:21) „Mi-

kor kiereszti az ő juhait, előttök megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.” (János 10:4) Ilyen közösségben nem egyházi méltóságokra van szükség, hanem szolgákra, akik a gyülekezetért feláldozzák magukat. Ez pedig az újjá nem született embernek nem természetes.

TRÓN ÉS OLTÁR SZÖVETSÉGE

A Jelenések könyve prófécia, Jézus Krisztus közvetlen kijelentése az elkövetkezendő dolgokról (Jel 1: 1). Így a hét gyülekezethez írt levél is prófécia, mely az egyháztörténelem különböző korszakait jövendöli meg. Kétezer év távlatából tisztán látható ennek beteljesülése. Most ebből a jövendölésből és annak beteljesedéséből azzal szeretnénk foglalkozni, ami könyvünk témáját érinti.

Az őskeresztyéni gyülekezet állapotát az efézusi gyülekezethez írt levél írja le. Ebben a korszakban, közvetlenül az apostoli idők után a gyülekezetben az első szeretet már meghidegedett, az a szeretet, mely létrehozta a vagyonszövetséget Jeruzsálemben az apostolok idején. De a gyülekezet még szent maradt, még megőrizte magát a világtól. Szentsége abban állt, hogy a jót és rosszat különválasztotta, azaz igaz módon használta Istennek kétélű fegyverét, az Igét. Nem tűrte meg az eretnek tanítást, a bűnt a gyülekezetben: „Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és túrérségedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted (próbára tetted) azokat, a kik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket;” (Jelenések 2:2). Ez adta meg a gyülekezet szentségét, elkülönülését. Ebben az állapotban még lehetetlen volt az állam és az egyház egymáshoz való közeledése. Sőt éppen az ellenkezője történt, amikor beteljesedett rajta a smirnabeli gyülekezethez intézett jövendölés, miszerint: Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját. (Jelenések 2:10) Ezt a korszakot a legvéresebb keresztyénüldözés jellemezte, mely megtisztította és szeretetben még inkább összeolvasztotta a gyülekezetet. A Római Birodalom nem válogatott az eszközökben, hogy kiirtsa a keresztyénséget a földről. Az állam és az egyház egymással való szembenállása ebben az időben minden kétséget kizárva alátámasztotta Jézus Krisztus szavát, miszerint az övéit nem tűrik meg ebben a világban, hanem üldözik, mint ahogy Ővele is tették.

Ez a keresztyénüldözés, mely Diokletianusz császár idejében, 303-tól 313-ig tartott, minden üldözések közül a legkegyetlenebb volt, és a keresztyénség teljes felszámolására törekedett.

Ekkor következett be egy váratlan és nagyon gyors fordulat. Diokletianuszt a császári trónon Nagy Konstantin követte, aki mindjárt uralkodásának kezdetén türelmi rendeletet adott ki Milánóban, mely kimondta, hogy a keresztyének teljes vallásszabadságot élveznek a birodalomban. Sőt, elkobozott tulajdonaitat visszaadta, állami hivatalokban előnyben részesítette őket, anyagi támogatást nyújtott nekik.

Konstantin e célból a birodalom minden részéről összehívta a püspököket, akik közül sokan még testükön hordozták a kínzások nyomát. Jézus Krisztusnak a Pergámumbeli gyülekezethez intézett levele egy jövendölés a gyülekezet hanyatlásáról, arról az időről, amikor a korábban üldözött egyház felületet nyújtott a császárságnak az együttműködésre. Ez történt a 4. században.

Ez a jövendölés így hangzik: „vannak ott nálad, a kik a Bálám tanítását tartják, a ki Bálámot tanította, hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. Így vannak nálad is, a kik a Nikolaiták tanítását tartják, a mit gyűlölök.”

Miről szól ez a bálámi tanítás? Ki volt Bálám, aki Péter és Júdás apostol leveleiben, mint a hittől, az élő Istentől való elszakadás jelképévé vált? Miért olyan fontos figyelembe vennünk ezeket?

Izrael az Ígéret földje előtt állt, hogy elfoglalja azt. Ekkor a föld királyai megijedtek a néptől, mert tudták azt, hogy Isten van velük, és nem állhatnak meg előttük. Ezért elküldtek egy híres prófétához, Bálámhoz, akiről tudták, hogy Istennek igaz prófétája volt, hogy jöjjön el, és átkozza meg Izráelt, mert hiedelemviláguk szerint ekkor nem fog sikerülni nekik a honfoglalás.

A követek elmentek Bálámhoz, akiknek a „jövendőmondásnak jutalma kezükben volt”. Átadták királyuknak, Báláknak üzenetét, hogy jöjjön el és átkozza meg a népet. Bálám, igaz próféta lévén, nagyon jól tudta, hogy Isten megáldotta ezt a népet, de mivel – valószínűleg – a felajánlott bérre felfigyelt, felkeltette érdeklődését, ahelyett, hogy visszaküldte volna a követeket, azt mondta nekik, hogy megkérdezi Istent, hogy mit tegyen.

Tudta ő nagyon jól, hogy mi az Úr akarata. De a pénz befolyásolni kezdte őt.

Bálám bukása itt kezdődött, és az ő bukásával együtt a nép romlása is. A felajánlott pénz megkísértette, és elindult egy olyan úton, amelyik egyértelműen nem Isten akarata szerint való út volt már. Ha valakit a pénz megkísért és alkudozik a kísértővel,

az nem vesz figyelembe se Istent se embert, mint ahogy Bálám se vette észre az útjába álló angyalt. Aki elindul ezen az úton, annak általában nincs visszaút. Úgy, mint Júdás esetében is.

Bálámnál se volt visszaút, mert a pénz úgy megkísértette őt, hogy amikor látta, hogy nem képes megátkozni Izraelt, hogy a felajánlott jutalmat el ne veszítse, azt tanácsolta a moábitáknak, hogy keveredjenek össze Izraellel és csábítsák paráznaságra és bálványimádásra. Jól tudta Bálám, hogy ha a nép elhajlik Istentől, akkor nem lesz áldás rajtuk, elfordul tőlük az isteni gondviselés.

Ez volt Bálám tanítása, mely a korabeli egyházban gyökeret vert. Amit a rettenetes üldözések nem voltak képesek megtenni, azt Konstantin nagyszerű ötletével megvalósította: Adjunk pénzt és szabadságot a keresztyéneknek.

Így bukott el a keresztyénség. A pénz és a szabadság kötelezte őket. Ami addig szent volt, tehát elkülönült a politikától és a világ minden megnyilvánulásától, az onnantól kezdve összekeveredett és befolyásolt lett. A gyülekezet lépésről-lépésre átvett pogány szokásokat, melyeket beleépített életébe, keresztyéni formákká alakított. Így jött létre a katolikus (egyetemes) egyház.

Erre a jelenségre különösen fel kell figyelnünk most, amikor az egyházak részére nyújtott állami támogatás csapdájába gyalogoltak bele a gyülekezetek. Ezt az utat járta meg a 4. századi keresztyénség is, és így lett a szent gyülekezetből, Krisztus menyasszonyából Bálám tanításának hatására parázna.

Ez nem történt volna meg, ha a hívek atyjának, Ábrahámnak útján járt volna, aki nem fogadott el Sodoma királyától - aki a világot jelképezi -, csak egy sarukötőt sem, mivel tudta azt, hogy az ő gazdagsága egyedül Istenben van (1. Mózes 15: 1). Az ő választása nem a jelenvalókra, hanem a távoli ígéretre esett, melyet hite jutalmaként éppen úgy elnyert, mint ahogy elnyerheti mindenki, aki nem a pénz után nyúl, hanem Isten ígéreteiben kapaszkodik meg.

Most, amikor a lelki paráznaság fogalma ki van forgatva, fel kell hívnunk nyomatékosan mindenki figyelmet arra, hogy ha egy gyülekezet ismeretlenül egy keresztyén közösségnek belső munkáját ördöginek nevezi, ez súlyos káromlás lehet. Még akkor is, ha látszólag egy ökumenikus mozgalomtól szeretné megóvni gyülekezetének tagjait. A háttérben azonban teljesen más van.

Miközben a gyülekezet egy ilyen teológiai kérdést elfogad, maga válik lelki paráznává a bálámi tanítás szerint, amikor rálép

arra az útra, amire a korai keresztyének ráléptek. Itt viszont már az úrvacsorában való részvétel, mely közösségvállalás, valóban komoly elgondolkozásra ad okot. Az úrvacsora ugyanis közösségvállalás (1. Kor. 10: 15-17). Aki egy Bálám útjára lépett közösséggel vesz úrvacsorát, az közösséget vállal annak bűnével, aki egyesül vele, egy testté válik vele (1. Kor. 6: 16).

Itt figyelembe kell venni azt, hogy egy közösség csak úgy tud elindulni ilyen irányba, ha tagjai is ebbe az irányba mennek. Ezért, hogy valóban megérethessük, miről szólnak a mostani idők, melyek egy korábbi jelenség modelljére épülnek, önvizsgálatot kell tartani egyéni életünkben, hogy a világ, a Mammon, melyet a pénz testesít meg, mennyire befolyásolja életünket. Mennyire keveredik életünkbe a világ, a pénz befolyása. Amilyen mértékben kiszorítja az élő Istenbe vetett hitet az anyagi világ biztonsága, olyan mértékben távolodunk az Úrtól.

Ebbe a csapdába gyalognak bele a gyülekezetek, melyből nincs közösségi szinten visszaút. Ez a világi szellemiséggel való keveredés. Így lett Isten városa Babilonná, így lett a menyasszony paráznává. Ez a lelki paráznaság!

Ennek a paráznaságnak lett szimbóluma a Jelenések könyvében leírt, a hétfejű fenevadon ülő asszony, mely a Római Katolikus Egyházat jelképezi, amely modellje lett minden időben a Krisztusban vetett hittől és hűségtől a világ felé hajló keresztyén gyülekezeteknek.

Mielőtt a katolicizmus szellemiségét megnéznénk, figyeljük meg a Jelenések könyvében leírt parázna asszony tulajdonságait, milyen megdöbbentő pontossággal mutatja be a szóban forgó egyházat.

A Nagy Parázna

A parázna kifejezés a Bibliában mind testi, mind lelki értelemben előfordul. Ha az eltért egyházat a Biblia paráznának nevezi, azt hasonló alapon teszi, mint Ézsaiás írja a szent városról, Jeruzsálemről: „Mint lett paráznává a hív város! Teljes vala jogossággal, igazság lakozott őbenne, és most gyilkosok!” (És. 1: 21) Izráel, akit Isten elhívott és elválasztott, a környező népek bálványimádó szokásait magáévá tette. Hogy mi történt a gyülekezettel, mely az első században Isten dicsőségét sugározta, azt a következő sorokból láthatjuk. Ezekből kiderül, hogy a Jelenések

könyve 17. részében leírt nagy parázna maga az első keresztyéni gyülekezetből kialakult római egyházat ábrázolja.

...aki a sok vizeken ül...

A 15. versben azt mondja: „a vizek, amelyet láttál, a hol a parázna ül, népek azok, sokaságok és nemzetek és nyelvek.” A Római Egyház a maga közel egymilliárd tagjával a legnagyobb egyház, mely az egész földön elterjedt.

Akivel paráználkodtak a Föld királyai...

A Római-katolikus egyház szerepe a világ politikájában tagadhatatlan tény. A Konstantin idejében elkezdődött folyamat végigkísérte a történelmet. A királyok és császárok – különösen a középkorban – a pápáktól kapták a koronájukat, és vele együtt hatalmukat. A középkorban az egyházi tekintéllyel képesek voltak uralkodókat akarataik szerint befolyásolni, hadba küldeni olyan ország ellen, amelyik nem akart feltétel nélküli engedelmességgel alárendeltje lenni a pápaságnak. I. Miklós utasítása egy király felé így hangzott: „Megparancsoljuk neked a vallás nevében, hogy támadd meg országát, égesd meg városait és népét mészárolj le.”

Azok a protestáns kiségyházak, akik a vallásszabadságért lobbiznak, nem is gondolják, hogy egy ilyen ökumenikus világvalásba való beolvadáshoz teszik meg első lépéseiket, melynek feje a politikai életben nagy tapasztalattal rendelkező Római Egyház lesz.

Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skarlátba...

A bíbor és a skarlát mind a pogány, mind a keresztyén Rómának jelképe. A római császárok színe is ez volt, és Jézust megfeszítése előtt ilyen színű „királyi” ruhába öltöztették. Ezt a színt a Római Egyház a mai napig fenntartotta magának, mint a klérus (papság) ruházatának fő alkotóelemét és az egész egyházat jelképező színt.

...és megékesítettett vala arannyal és drágakővel és gyöngyökkel...

Az Úr Jézus azt tanítja: Boldogok vagytok szegények, mert ti étek az Isten országa. És ismét: Ha valaki búcsúját nem veszi minden javaitól, nem lehet én tanítványom.

Ehhez képest az önmagát egyedül üdvözítőnek tartó Római Egyház meglehetősen másképpen rendezi be anyagi világát. A Vatikánváros, annak ellenére, hogy az egyházi méltóságok nem igen követik Pál apostol példáját a kétkezi munkában, igen jó anyagi háttérrel rendelkeznek. Hogy miként jutott ehhez a mesés gazdagsághoz, ez a történelmi feljegyzésekből tisztán kiderül.

Az inkvizíciók során a kivégzett keresztyének vagyonát az egyház elkobozta, nem törődve azzal, hogy a hátramaradt családtagok miként fognak megélni. Az ilyen módon szerzett vagyon összegére enged következtetni, hogy csak a spanyol inkvizíció idején 300.000 embert küldtek máglyára, akik vagyonát az egyház elkobozta.

De ez természetesen nem volt elég neki, hiszen megtalálta módját annak, hogy miként lehet az emberek lelkiismeretén uralkodva sok pénzhez jutni. Milliárdokat kasszírozott be bűnbocsátó cédulák árusításával azoktól, akik elhitték, hogy ilyenek megvásárlásával meg lehet szerezni a Mennysországba való belépés jogát saját maguk és szeretteik számára.

De a sok millió félrevezetett ember zsebéből ilyen módon kiszedett pénz nem volt elég, hiszen a rendőrségi jelentésekből és a bírósági bizonyítékokból kiderül, hogy számos pénzügyi manőverrel, pénzmosással, drogkereskedéssel és hamis értékpapírokkal való visszaéléssel szaporították az egyház vagyonát a Vatikán emberei.

Ha valaki azt gondolja, hogy az így megszerzett javakkal az egyház megelégedett, az nagyon téved. Ha a lemészárolt hívők vagyonát nem szégyellte elkobozni a középkorban, akkor nem lesz szégyellős kinyújtani kezét az általa vezetett ökumenikus egyházba gyanútlanul beteretelt kisközösségek vagyonáért sem.

Azért is jó prédát jelentettek számára a kisegyházak, mert azok is meglehetősen a pénz hatása alá kerültek, és a világi hatalomhoz sok apró anyagi szál fűzi őket. Ezek a kis közösségek az egy tál lencséért már régebben felkínálták első születési méltóságukat. de a kéretlen nagy testvér, - hogy határtalan éhségét csilapítsa - kérni fog ebből is szolgáltatásáért cserébe – ha nem lesz

képes az egészset maga megenni. Aki pedig szép szóra nem adja, attól erőszakkal elveszi.

...Kezében egy arany pohár vala...

A katolikus enciklopédia a következőket írja a misekehelyről: „Ez a legfontosabb szent edény. Aranyból vagy ezüsből kell lennie, és ha ezüsből van, akkor annak belsejét arannyal kell bevonni.” A római Egyház világszerte sok színarany misekelyhet birtokol, melyet templomaikban őriznek.

...tele utálatossággal és az ő paráznaságának tisztátalanságával...

A következő citálás egy korabeli történelmi feljegyzésből magyarázatot ad a fenti idézetre: A pápáknak tizenöt éves szeretőik voltak, a vérfertőzésnek és szexuális perverzióknak minden módját elkövették. Számptalan törvénytelen gyermekük volt. Néhány pápát a féltékeny férjek öltek meg, akiket feleségükkel az ágyban találtak. Egyik pápáról feljegyezték, hogy betegségre való hivatkozással nem tudott a misén megjelenni, de azt az éjszakát több nővel töltötte el az ágyban.

Titok, a nagy Babilon

Babilon misztériumáról már a korábbi oldalakon írtunk. Ez a megnevezése utal arra, hogy ugyanaz a szellemi hatalom építette ki és tartja fenn, mint minden egyéb istentelen rendszert.

... részeg vala a szentek véréből...

Aligha kell bizonyítani, hogy ez is a Római Egyházra vonatkozik. Nem volt a Földön még olyan hatalom, mely annyi embert ölt meg – keresztyéneket és zsidókat – mint ez az egyház. A legóvatosabb becslések szerint a Római Egyház legalább ötven millió ember halálát okozta, elkezdve az inkvizíciótól a keresztes hadjáratokon át a második világháborúban a náci Németország támogatásáig.

Ismét néhány történelmi idézettel szeretnénk illusztrálni a valóságot: „Amikor Napóleon 1808-ban meghódította Spanyolországot, seregéből egy lengyel tisztt, Lemanouski ezredes, a következő

jelentést adta. 'A dominikánusok egy madridi kolostorban elbarikádozták magukat. Miután Lemanouski csapatai bevették a kolostort, az inkvizítorok tagadtak bármiféle kínzókamra létezését. A katonák átkutatták a kolostort, és megtalálták a kamrákat a pincében. A kamrák tele voltak foglyokkal, mindnyájan meztelesen, többen közülük megőrülve. A francia csapatok hozzá voltak szokva a kegyetlenséghez és a vérhez, de ezt a látványt nem voltak képesek elviselni. Kiűritették a kínzókamrákat, puskaporral töltötték meg a kolostort és a levegőbe repítették.”

„Minden borzalom közül a legszörnyűbbek voltak a kínzókamrák. Az ezekben történt hidegvérű eljárások az emberi kegyetlenség határtalanságán megborzongtat minket. És mindezt a pápa rendelte el és ellenőrizte, aki állítja, hogy Krisztus helyettese a Földön.”

„...nem csak azt jegyezték fel, amit az áldozat kiállt, hanem nyögéseit, kiáltásait és jajgatásait is, kegyelemért való könyörgéseit is. Az inkvizíció irodalmának legmegrázóbb része nem az áldozatoknak saját gyötrelmeiről feljegyzett beszámolóit, hanem a bírósági szolgák józan feljegyzései az eljárási jegyzőkönyvekben. Ezek annál is inkább megrázóak, mert nem olyan céllal írták le őket, hogy minket sokkoljanak.”

A keresztyénüldözés borzalmait könyvek írják le. A Vértanúk Tükre című vastag könyv sok beszámolót tartalmaz eljárásokról, melyekben válogatott kegyetlenséggel kínozták meg azokat az embereket, akik nem voltak hajlandók Róma hitét elfogadni.

Ha valaki azt gondolná, hogy egy demokratikus korszakot nem követhet hasonló erőszak, az nincs tisztában a történelmi és prófétikus tényekkel. Ugyanis a nagy parázna, amely részeg a szentek véréből, nem tért meg, és ezzel együtt vérszomja is ugyanaz maradt. Céljai sem változtak meg: minden keresztyént behajtani saját uralmuk alá. És ha ez nem megy szép szóval, akkor kényszerrel is alkalmazhat. Ha valakinek efelől kétsége támadna, figyelje meg az új Magyar Alkotmány következő két tételét: (3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történelmi alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni. Az Alaptörvény és a jogszabályok érvényre juttatása érdekében kényszer alkalmazására az állami és a helyi önkormányzati szervek jogosultak.

A KATOLICIZMUS

Mint láttuk az előző oldalakon, az első keresztyén gyülekezet folyamatos elhajlásából eredően született meg a Római Katolikus Egyház. A végidőkben ez az egyház ismét visszaszerzi korábban elvesztett hatalmát (melynek jeleit már nyilván láthatjuk), saját uralma alá hajtva sok kis egyházat is. Most röviden szeretnénk megvizsgálni ennek az Egyháznak tanítását, azokat a pilléreket, amelyekre felépül. Nem a katolikus egyházat vesszük vizsgálódás alá, hanem a katolicizmust, mely nem vallás, hanem vallási irányzat. Magát az egyházat, annak múltját ennek fényében vizsgáljuk meg.

A katolicizmus elemei idővel egyre inkább felismerhetők az evangéliumi gyülekezetekben. A korábban leírt történelmi áttekintéssel könnyen párhuzamot lehet vonni a jelenlegi keresztyén gyülekezetek életével. Természetesen sokszínűségük miatt nem minden közösségben egyformán és egyforma nyíltan jelentkeznek ezek a jelenségek, de többé-kevésbé mindegyikre jellemző. Ezért vizsgáljuk meg elsősorban. Másodsorban pedig azért, hogy tudjuk azt, hogy kinek a szellemi vezetése alatt álló rendszerbe lépnek be azok a közösségek, akiknek fontos az állami támogatás, az állam pénze.

Arról már egy korábbi fejezetben olvastunk, hogy mi nyitotta meg az utat az első keresztyéni gyülekezeteknek a katolikussá válásához. Ebben a fejezetben már csak a végeredménnyel, az egyház sok évszázadot átívelő dogmaival, hagyományaival és rendszerével szeretnénk foglalkozni. Célunk a kisegyházakban kialakult jelenségek párhuzamba állítása ezekkel.

Ahogy az őskeresztyén gyülekezetet a világ két eszköze, a pénz és a hatalom tette tönkre, a kisegyházak hanyatlásának is ez az oka. A lényeg megegyezik, különbségek csak a formaságokban vannak.

A hierarchikus rend (piramis)

Éppen az előbb leírt okok adják az elvilágiasodott gyülekezet egy igen szembetűnő jellemzőjét, hogy egymás alá épült vezetői rendszer irányítja azt, melybe több-kevesebb demokrácia keveredik.

Az első keresztyéni gyülekezetben nem voltak a maihoz hasonló egyházi előjárók és tisztségek. A mai formában gyakorolt istentiszteleti rend ismeretlen volt akkor. A Bibliából keveset tudunk meg abból, hogy a hívők összejövetele miként zajlott, de az Igéből az kiérthető, hogy nem a mostanihoz hasonló sablonos formaságok között történt.

A hanyatlás idejében alakult ki az, hogy a tanítók egyre inkább elkülönültek az átlagos néptől. Kezdett kialakulni a hierarchikus rendszer, miszerint a szolgálatok rangsorolva lettek, és csak egy alacsonyabb rendű szolgálaton keresztül lehetett egy magasabb szolgálatra eljutni.

Ez a folyamat azt eredményezte, hogy míg egyesek meghatározók lettek a gyülekezet szellemi és gyakorlati váltoásaiban, addig a tömeg passzív tagja maradt a közösségnek. Feledésbe merült az, hogy a Szent Lélek mindenki által szólhat a gyülekezetben annak épülésére (1. Kor. 14: 26 és 31), és csak bizonyos személyek lettek hivatva arra, hogy szóljanak, a többiek pedig hallgattak. Így az ő kegyelmi ajándékuk a gyülekezet számára nem volt használható.

A hierarchikus rend megvalósítása nélkül nem lehetne egy egész közösséget félrevezetni. De így egy központilag kiadott bibliaértelmezés hivatalosan is az adott közösség hittana lesz, melyet a tagok ez miatt elfogadnak. Így aki egy ilyen tévtanításnak ellenáll, az már nem csak a vezetőséggel, hanem az egész közösséggel találja szembe magát.

Ez a hierarchikus rend nélkülözhetetlen a jelenlegi folyamatokhoz. Gyülekezetünk is ilyen változáson ment keresztül az elmúlt évtizedek alatt. A dolog jellegzetessége, hogy a legfelsőbb vezető kinevezését éppen az állammal való együttműködés tette szükségessé, mely funkció később a belső gyülekezeti életben is megvalósult.

Míg egy olyan közösséggel az állam nem tud tárgyalóasztalhoz ülni, melynek nincs kinevezve vezetője, addig egy vezető egyházi-szolgával már tud tárgyalni. Ez az eljövendő, mindent ellenőrző világbirodalom szerkezete: Világuralkodó – államok – illetékes minisztériumok – vallási vezetők – helyi gyülekezetek – gyülekezeti tagok.

Itt mindenkinek el kell döntenie, hogy ebben a piramisban részt akar-e vállalni.

Közbenjáró Isten és ember közt

A Római Egyház kialakulásával együtt megjelentek a szakramentumok (szentségek), melyekhez való viszonya határozta meg a katolikus hívő egész életét. Ezek a szentségek sokkal fontosabbá váltak, mint az Istennel való viszony, és nélkülük elképzelhetlenné vált az üdvösség.

Az egyház a szentségek közvetítését a következőképpen fogalmazza meg: A szakramentumokat a katolikus pap vezeti le, aki közbenjáróként funkcionál Isten és ember között. Míg például az első keresztyénség idején, ha ketten vagy hárman összejöttek, tartottak úrvacsorát, addig az egyházban annak celebrálása kizárólag egyházi előjáró jogköre lett. Hasonlóképpen került a gyónás bevezetésre, melyben **csak papi személy** hívatott eljárni, figyelmen kívül hagyva Jakab apostol felhívását: Valljátok meg **egymásnak** bűneiteket.

A házasság Isten által felállított egyszerű intézményéhez az egyház hozzáadta azt, hogy csak olyan házasságot ismer el istennek, amelyet egy előjáró szentesít, azaz ő „adja össze” a házasulandókat.

Miután a szentségek fontosabbak lettek a hitáltali megélésnél, ezek dominánsan meghatározták az istentiszteleti rendet, melyeken megjelenni komoly lelkiismereti kérdésnek számított. Azzal, hogy az összejöveleteket már erre a célra felszentelt egyházi személyek vezették, a figyelem egyre inkább rájuk terelődött Jézus Krisztus helyett. Ez a gyakorlatban úgy nyilvánult meg, hogy az egyházi méltóságokat valóban Isten és ember közötti közbenjárónak kezdték tekinteni.

Vallásos hatáskeltés

Maguk az istentiszteleti alkalmak is egyre inkább csak érzelmi hatással tudtak lenni a jelenlevőkre, ahelyett hogy egy meggyőződéses lelki életet tápláltak volna. Ennek fokozására egyre több olyan jelenség alakult ki, melyek a népet érzelmi hatásokkal töltötték el. Ezen hatáskeltések eszköze lett a templom, mely teljes kialakításával és berendezésével misztikus érzéseket keltett az emberekben, és vallásos életre hangolta őket. Maguk a szentségek, mint keresztelés, úrvacsora, úrnapi körmenet stb. olyan külső renddel történtek, melyek az emberekben az áhítat hatását váltották ki, és lelküket egyfajta földöntúli vallásos érzelmekkel

töltötte el. Ahogy erősödött ezek hatása, úgy maradt számukra egyre inkább erő nélkül az élő Ige.

A katolicizmus ismertetőjelei egyre határozottabban felismerhetők a mai gyülekezeti életben is. Az imaházak szószék-centrikus kivitelezése tudat alatt tereli a figyelmet az előljárók, igehirdetők szerepére. (Természetesen a mai imaházaknak ki kell elégíteni a megnövekedett kényelmi igényeket is.) A gyülekezeti események (keresztelés, úrvacsora) nagy körültekintéssel vannak megrendezve, melyeknél egyre nagyobb hangsúlyt kap a külső forma, annak minden részletére kínosan odafigyelve. Az ilyen egyházi ünnepeken különösen kiemelik a vezetők szerepét, tudat alatt odafigyelve arra, hogy ők mindnyájan egy központi helyen legyenek, még ha valamelyikük nem is végez abban a helyzetben semmilyen feladatot.

A vallásos irányzat egyik ismérve a sajátos gyülekezeti nyelvezet (kánaáni nyelv), mely sokszor olyan szövirágokból áll, aminek semmi értelme nincs. Amíg az emberek ezt a nyelvet hallják, biztonságban érzik magukat, hogy még a régi alapon vannak. Ehhez nem is kell, hogy tudatosodjon bennük az, amit hallanak.

A hatáskeltés eszköze még a jellegzetes öltözet, melyet szó szerint istentiszteleti eszköznek tartanak, és ennek elhagyása komoly lelkiismereti gondot okoz. Ezekhez párosul még sok viselkedési forma, melyek a gyülekezet hivatalos értelmezésében csupán hasznos szokásként szerepelnek. Ennek ellenére, ha valaki bármi okból nem tartja be ezeket a szokásokat, Istennel való kapcsolatát komolyan megkérdőjelezi.

Az éneklések és közös megmozdulások érzelmileg feldobják azokat is, akiknek a hétköznapijaikban nem sok kapcsolatuk van Istennel, hiszen erre túlzott elfoglaltságuk nem is ad lehetőséget. Így az által, ami isteni dicséretre és a közösség ápolására hivatott, a csupán vallásos ember hamis biztonságérzetet kaphat, és sokszor valóban szárnyalhat is – legalábbis az érzelmek szárnyán. A következő, elfoglalt hétköznapiok azután hamar visszadobják a „földre”.

Mindezek a jelenségek arra nagyon jók, hogy az embereket megnyugtassák afelől, hogy még a régi jó alapon vannak (Kol 2: 23), és figyelmüket eltereljék az igazságon alapuló, valóságos istentiszteletről. Így lesz egy gyülekezet életében fontosabb az odaillő öltözet, mint az evangélium öröme, melyet a vallásos köntösben nyugodtan alvó tagok már nem képesek közvetíteni a világ emberei felé. Így válik fontosabbá a megszokott istentisztele-

ti rend és az azon való részvétel, mint az Úr Jézus parancsa, mely így szól: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” E helyett nyitott ajtóval várja a gyülekezet azokat, akik véletlen betévednek, és ha elfogadják a szokásokat és a vallásos gyakorlatokat, még tagjai is lehetnek a közösségnek.

A szent hagyomány

A hagyomány (tradíció) olyan erős pillére a katolikus egyháznak és olyan nagy hatással van a katolicizmus bélyegeit hordozó gyülekezetekre, hogy érdemes egy kicsit külön foglalkozni vele, annak ellenére, hogy az előző gondolatok között érintve volt.

A hagyomány és az emberi rendelkezések karöltve járnak, mivel az utóbbi általában egy régi, sokszor bizonytalan eredetű szokást önt törvényi keretbe.

A hagyomány önmagában nem rossz. Legalábbis az a része nem, mely Biblián alapul, vagy egyértelműen hasznos lelki hatása van. Ennek megfelelően a hagyományokat a következő csoportok szerint szét kell választani.

Vannak a gyülekezetnek teljességgel a Szent Igén alapuló hagyományai. Ilyen a nők fejbefedése (1. Kor. 11: 5). Ezek nem emberi rendelkezések, hanem bibliai útmutatások, melyek ellen lehet fordulni, de így az ember Istennel kerül szembe (1. Kor. 14: 37).

Vannak olyan hagyományok, melyek nincsenek szó szerint a Bibliában, de ezeket a gyülekezet és a tagok lelki egészségéért való. Ilyenek pl. a nemek szerinti különülés a gyülekezetben, a káros technikától való tartózkodás, élvezeti cikkek (pl. dohány) kerülése.

Azonban a hagyományok nagy része általában olyan, melyet az emberek azért tartanak meg, mert azt hiszik, hogy valóban isteni tiszteletet valósítanak meg velük. Mégpedig olyan erős hatással van rájuk, hogy amennyiben nem teszik, lelkiismeret furdalásuk lesz, mintha Isten ellen vétenének.

Vannak hagyományok, amelyekről a közösség egy idő után felismeri, hogy nem isteni eredetű, és a vezetők felszabadítják tagjaikat alóla. De e mellett marad bőven sok más tradíció is, melynek nem cselekedése a „rossz hívő” címkét ragasztja rá az emberre.

Egy közösség életéből hozunk elő egy példát. Korábban a gyülekezet szigorú rendjébe tartozott az, hogy egy gyermekszülő

asszony hat hétig nem mehetett el az összejövetelre. Ha valaki ezt megszegte, megbélyegezték. Minden „komoly” hívőnek rossz volt a lelkiismerete, ha csak arra gondolt volna is, hogy ezt megtegye. Amikor felismerték, hogy ennek valóban semmi igei alapja nincs, ezt a hagyományt eltörölték, és az emberek felszabadultak a rossz lelkiismeret alól.

A legszomorúbb a dologban az, hogy mindemellett, hogy a tagok igyekeznek megfelelni a szent hagyományoknak, nagyon sok hamis dolgot eltérnek életükben, melyért már régen nem jelez lelkiismeretük. Így válik a tradíció a rossz belső állapot takarására alkalmas, képmutató eszközzé. Ezért mondja az Úr egyértelműen, de úgy tűnik sokak számára mégsem érthetően: „Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engem; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, melyek embereknek parancsolatai” (Máté 15: 8,9).

A tanítói hivatal

Jól ismert tény, hogy a katolikus egyházban hosszú időn keresztül nem volt szabad bibliát olvasni. Hogy ennek mi volt az oka, az kiderül a következő tényből: a 2. Vatikáni zsinaton úgy határozott az egyház, hogy mostantól lehet olvasni azt, de csak úgy szabad értelmezni, ahogy azt a Tanítói Hivatal tanítja.

A vallásos közösségeknél olyan irányú torzulás lép fel, hogy a Bibliát értelmezni egy központi vezetés által elfogadott módon kell. E közösség vezetői nem tagadják szóban azt, hogy a tagok bírják a Szent Lelket, de arra nem tartják elégnek, hogy mindenkit személyesen vezessen. Ezért fontosnak tartják, hogy a bibliaértelmezésben ők játsszanak meghatározó szerepet. Az általuk fontosnak, alapvetőnek tartott hittételeket központilag alkotják, és ezt a tagoknak és a megtérőknek el kell fogadniuk.

Ezek az egyedi hittételek meghatározó jellegűek a gyülekezet alapjának meghatározásához, melyet igaznak vélnek, és ezt mintegy mérőeszközt használják mind a többi közösségek, mind az eretneknek kikiáltott tagok megítélésében. Aki nem így értelmezi az adott hittételt, az szerintük nem jó úton jár. Ennek a gondolatnak az a gyökere, hogy – amint mondják - mindenki a Bibliára hivatkozik, és mégis olyan sokféleképpen értik azt. Ennek kiküszöbölésére tartja fenn egy közösség vezetése magának a jogot és igényt, hogy a tagoknak az őáltaluk meghatározott módon kell az Igét értelmezni.

Ezzel elültetik a szintén katolikus dogma csíráját a rendszerben, miszerint a vezetők egyházi és hitelvi kérdésekben tévedhetetlenek, a laikusok pedig gyenge emberek, akik nem képesek a bibliai igazságokat tisztán látni. Ennélfogva a vezetők által tanított hitalapi kérdések nem is szorulnak igei alátámasztásra, míg azok meglátásait, akik ez ellen szólnak, a Szent Írás bizonyosságai-val együtt elvetik.

A Római Katolikus Egyházban ezek a hittételek egységesek, mert ott a hierarchikus szervezet ezt lehetővé teszi az által, hogy az egész rendszer fölött a pápa áll. Azokban a közösségekben, ahol nincs egy ilyen, az egész közösség fölött álló hatalom, hanem csak egyes országokban valósult meg az, ezek a hitalapi tételek országokra szabottan kötelezőek. Ezért van az, hogy a különböző országokban élő, ugyanahhoz a vallásos közösséghez tartozó hívők „lényegi” pontokban teljesen különbözően vélekednek. Míg az egyik országban például az egyik tétel elfogadása és vallása a tagfelvétel alapfeltétele, addig ugyanaz a tétel a másik országban súlyos eretnekségnek, jobb esetben értelmetlen dogmának számít.

Kényszerítés

Amikor egy közösség a krisztusi alapról eltér és vallásos formát ölt, ezzel egy időben tanai is eltérnek a Bibliától. Nemzedékről nemzedékre olyan hittani változások történnek, melyek már egyáltalán nem az Újszövetség szellemét tükrözik. Ha a tagokban felmerül az, hogy ezeket az új tanokat a Biblia alapján vizsgálják át, megbélyegzett lelkiismeretük jelez, hogy maradjanak meg az ilyen módon réginek nevezett, új alapon. Ezek a tanok leginkább az egyházi vezetők személyének jelentőségét emelik ki, tekintélyüknek szereznek érvényt. Ez csak úgy lehetséges, hogy ezzel párhuzamosan a Biblia tekintélye csökken.

Természetesen minden ilyen közösségben voltak és vannak tagok, akik ezeket a tanokat megkérdőjelezzik, és csak azokat akarják elfogadni, amik a Szent Írással megegyeznek. Ők szembe kerülnek a vezetéssel és egyfajta üldözés célpontjaivá válnak. A vezetők először a meggyőzés eszközeit alkalmazzák – természetesen legkevésbé a bibliával alátámasztva. A meggyőzésnél sokkal nagyobb hangsúlyt kap az atyáktól örökölt hagyomány, melynek valódi voltát a gyülekezet tagjai leginkább nem kutatják. Már csak azért sem, mert a folyamatos átnevelés hatására megbíznak

vezetőikben, hogy ők különös kijelentéssel rendelkeznek a tanok magyarázásához.

Amennyiben a szép szó nem segít, a vezetők erőszakhoz folyamodnak. Az erőszakot mindig olyan mértékben alkalmazzák, amilyen mértékben az rendelkezésükre áll. Ennek enyhébb eszköze a kiközösítés, mikor, mint olyanokat, akik a vezetők tanítását megkérdőjelezzik, „eretnekként” kizárják az egyházból. Ez a folyamat a katolikus egyházban egészen az inkvizícióig fejlődött, amikor megkínozták és megölték Krisztus hitvallóit. (János 16: 2)

Az inkvizíció intézményét a Bibliára alapozták: „Elmenvén, kényszerítsetek bejönni mindeneket...”(Lukács 14: 23) A Katolikus egyház ebben nagyon nagy teljesítményeket ért el, melyben a jezsuiták vállaltak nagy szerepet. Magyarország keresztyén állammá válásának is ez volt az alapja, amelyről a „Szent Korona” fejezetben olvashatunk.

Jellegzetes ismertetőjele az ilyen egyházaknak, hogy a gyülekezeti fegyelmet az Ige értelmében egyre inkább elhanyagolják, a bűnnel szemben nem lépnek fel határozottan. Kizárást egyre kevésbé alkalmaznak a bűnök miatt, hanem a fegyelmezés inkább csak akkor kerül előtérbe, ha valaki a vezetőség ellen fordul. Az ilyen esetben történő kirekesztést mindenképpen megpróbálják a gyülekezet tisztántartásával, a „szent egységre való törekvéssel” megindokolni. Mivel a vallásos tömeg nem kutatja az Ige igazságát, azért észre se veszi a mögötte húzódó csalást, miszerint a hamisságnak és bűnöknek szemet hunyó egyházi vezetők a saját tekintélyüknek szereznek érvényt az ilyen kirekesztéssel. A gyülekezet valódi tisztaságára figyelni emiatt már nem is marad idejük.

Egy ilyen helyzetbe került gyülekezetben jól megfigyelhető, hogy az előljárók egyre többet beszélnek a saját tiszteletükről, hangot adnak sérelmeiknek, hogy a gyülekezet tagjai nem tisztelik őket. Ezt gyakran nagyon visszatetsző önsajnálató előadások formájában tárják a közösség elé. Így egyre fontosabb lesz számukra, hogy a gyülekezet nekik legyen engedelmes, ezért a Bibliára egyre kevésbé mutatnak.

Egyedüli üdvözítő egyház

A vallásos közösségek általában önmagukra mutatnak, mint Istenhez vezető útra. Akadnak olyanok, amelyek önmagukat,

mint egyedül üdvözítő egyházat jelölik meg. Ezt sokszor nem is bizonygatják, csak mint egyértelmű tényt kezelik. Ha mégis bizonyosságra van szükség, hogy igazolhassák állításukat, azt hitelvi felfogásukra, sajátos bibliaértelmezésükre alapozzák.

Természetesen ezek a hittani értelmezések nagyon gyakran nem támaszkodnak az Igére, csupán az adott közösség hagyományaként ismerik el, és vitathatatlan igazságként kezelik. Egyes hittételt vagy közösségi gyakorlatot alátámasztanak a Bibliából, hivatkozva egyes részekre, versekre, vagy sokszor csak egy versnek töredékére, míg ezzel kapcsolatos egyéb ígéréseket teljesen figyelmen kívül hagynak. Az így felállított rendszer képezi számukra az egyetlen utat Isten országába. Ezért, ha valakit meg akarnak téríteni, megtanítják hittételeikre, kikérdezik azoknak ismeretéről és ígéretet tetetnek vele azok megtartására. Hiszen számukra az Istenhez vezető út a vezetők által irányított és ellenőrzött gyülekezet.

Így váltak a vallásos közösségek önmagukra mutató, saját magukat prédikáló egyházakká, ahol harcolnak sajátos hitelveik védelme érdekében, míg az Atyához vezető egyetlen igazi útra, Jézus Krisztusra nem mutatnak (2. Kor. 4: 5). Sajnos, nem is igen tudnak, mert a vallásban Jézus Krisztus, mint történelmi személy kap helyet, így a vallási vezetők és a tagok nem élik meg Őbenne a személyes hitet, ezért se lesznek képesek másokat Őhöz irányítani.

Az ilyen vallásosság olyan embereket termel, akik szentül hisznek saját gyülekezetük hittudományában, azt védelmezik is minden körülmény között. Feltétlenül igyekeznek vallási gyakorlatukat teljesíteni, az összejöveteleken való részvétel mindennél fontosabb számukra (mint a papnak és a lévitának Jeruzsálembe sietni). Gyülekezetük minden formaságára pontosan ügyelnek, hétköznapi életükben is szigorúan megtartják az egyház elvárását.

Mindemellett a mindennapi életben nagyon elfoglaltak, nagyon sokat dolgoznak, tele vannak világias programokkal, és az Istennel való belső, mélységes kapcsolatuk emiatt nem is jöhet létre.

A vallás meghatároz egy erkölcsös életet, a világtól való elszakadást – valamilyen formában. Ezeket a tételeket, melyek valamikor jó alapból származtak, ráerőlteti tagjaira, anélkül, hogy azok átélnék, vagy megélnék azoknak jelentőségét. A tagok egy része teszi pusztán engedelmességből, anélkül, hogy meggyőző-

dése lenne az. Akik nem engednek, azok szankciókra számíthatnak. Erre jó példa az angol puritán egyház, mely felismerve az erkölcstelenséget a katolikus egyházban, rendet teremtett az egész országban. Akinél nem ment szép szóval, ott erőszakot alkalmazott.

Csak akkor nevezi magát egy közösség egyedül üdvözítő egyháznak, amikor már letért az Úr Jézus és az Ő apostolai által lefektetett alapról, mint ahogy ezt a Római Egyház is tette. Ugyanis amíg élő egy gyülekezet, addig nem az egyházat, hanem az egyetlen utat, Jézus Krisztust mutatja az embereknek. Az egyházat pedig, mint Krisztus testét mutatja be, akinek feje Jézus Krisztus (Efézus 5: 25-27)

AZ ÁLLAM ÉS AZ EGYHÁZ VISZONYA

A REFORMÁCIÓ UTÁN

Az állam és egyház kapcsolatát két különböző történelmi korban vizsgáljuk meg. Az egyik a 16. századi reformáció kérdése, ahol az állam, a kormányzat keresztyén irányzatot képviselt; a másik pedig a kommunista, istentagadó állam és az egyház kapcsolata.

Mindkét történelmi korban megfigyelhető az államhoz kapcsolódó, vele valamilyen szinten együttműködő egyház és a kormányzatot tisztelő, de a hitét tőle teljesen függetlenül megülő gyülekezet.

Éles különbség mutatkozott a két különböző egyházi irányzatban. Kezdetben mindkét egyházi mozgalom, irányzat bibliai alapon állt, látszólag nagyon kis ponton tértek el egymástól az államhoz való viszonyukban. Rövid idő után viszont a különbségek olyan mértékűvé váltak, mely lehetetlenné tette a két tábor együttműködését. Míg az állammal semmi szinten együtt nem működő gyülekezetek üldözötté váltak, addig a másik irányzat államegyházzá, árulóvá és üldözővé vált.

A megalkuvásnak ára van. Aki nem tart ki Jézus Krisztus egyszerű de világos Evangéliuma mellett, aki nem egyedül Őtőle várja a védelmet és minden jellegű nehézségének megoldását, hanem az államra, a mindenkori kormányzatra támaszkodik, az minden kétség kívül megfizeti ezt az árat.

Nézzük meg a két különböző korban végbemenő eseményeket, hogy a kezdeti jelentéktelennek tűnő döntés hova vezette az egyházat és mi lett sorsa az egyedül a Jézus Krisztusban hívő gyülekezeteknek.

A svájci anabaptista mozgalom

A 16. század elején a római egyház romlottságának felismerése alapos reformációhoz vezetett. Néhányan a papok közül felismerték Róma tanításának hamisságát, a szellemi dolgok feletti uralkodó zsarnokságát, mellyel az ember lelkét megkötözve tartotta. Az ébredés teljesen bibliai volt, minden pontban ahhoz hűen ismerték fel az elhajlásokat, legyenek azok a mise gyakorlatát, a papi nőtlenséget, az egyházi tized fizetését, a templomi képek és ereklyék használatát illető dolgok.

Róma hatalma abban az időben nagyon nagy volt Európa felett, így a reformátorok tisztában lehettek azzal, hogy nem fogja ezt a hűtlenséget tétlenül nézni, így üldözésre számíthattak. Hogy az ettől való félelem készítette-e Ulrich Zwingli reformátort arra, hogy a városi tanácshoz forduljon segítségért, azt nem tudjuk. Annyi bizonyos, hogy ezen a ponton vált ketté a korábban együtt munkálódó ébredő gyülekezet. Konrad Grebel és Felix Manz Zwinglivel ellentétben egy, a kormányzattól független gyülekezet létrehozását szerették volna.

A különbség nagyon hamar kezdett megmutatkozni. Grebel és Manz az újszövetség szelleme szerint hirdették az Evangéliumot, tartottak gyülekezetet és úrvacsorát a felnőtt korban megkeresztelkedett, újjászületett hívekkel együtt. Az Evangélium nagy ébredést váltott ki Svájc környező kantonjaiban is, bibliához hű gyülekezetek alakultak mindenfelé.

Zwinglivel való ellentétük hamarosan kiéleződött a keresztség miatt. Míg ők elvetették a gyermekkeresztséget, addig Zwingli ragaszkodott hozzá. Ő nem jutott tovább a reformációban.

Valójában nem ebben a teológiai kérdésben fordultak el a dolgok egymástól; ez már csak következménye lett annak, hogy Zwingli nem egyedül az Úrra támaszkodott a felismert igazság védelme érdekében, hanem a kormányzatra. Ezért elveszítette világosságát a további lépések megtételéhez. Ebből következőleg néhány év leforgása alatt szakadéknyi különbség lett a két gyülekezet közt.

Az anabaptista kis gyülekezetekre az üldözés nehéz vihara tört rá. Sokakat közülük bebörtönöztek a zürichi toronyba. Leghevesebb üldözőjük korábbi hittársuk, maga Ulrich Zwingli lett, aki ekkorra már maga mögött tudta a városi tanács támogatását. Az együttműködés hamar meghozta az eredményt.

Természetesen nem pusztán a kormányzattal való együttműködés, hanem az azt kiváltó kishitűség okozta a későbbi súlyos eltérést, mely kishitűség nem képes egyedül Istenre bízni dolgainak intézését, ezért kellett emberi eszközökhöz nyúlni. Ami ezek után történt, az már csak ennek következménye, és a kézzelfogható eredmény ennek bizonyítéka. Hamar bebizonyosodott, hogy az állami elismerésre, támogatásra való törekvés, vagy pedig az attól való függetlenség hozta-e meg a jó gyümölcsöt.

A helyzet odáig fajult, hogy Zwingli a városi tanácstól kieszközölje, hogy korábbi barátját, Felix Manzot halálra ítélje és 1527. január 5-én Zürichben a Limmat folyóba fojtsa. Így ő lett

az anabaptista gyülekezetek első mártírja, akit később sok ezren követtek.

Az üldözés látszólag egy teológiai kérdés, a felnőtt keresztelés miatt robbant ki. E mögött valójában más okok voltak, hiszen Zwingli reformációja éppen egyéni vallásszabadságot hirdetett a katolikus (egyetemes) egyházzal szemben. A polgári kormányoknak viszont nem érdeke az egyén ilyen irányú szabadsága, mert ellenőrizhetetlenné válik. A gyermekkeresztséggel egyidejűleg az államegyház tagja is lesz, mint ahogy magának az államnak polgára is. Így azon keresztül kiterjesztheti felette ellenőrzését és befolyását. Ez az elv érvényesül minden olyan esetben, amikor az állam ellenőrzése alá vonja a gyülekezeteket, mint ami most is történik.

A polgári vezetésnek ezért szüksége volt befolyásos egyházi vezetőre, akit meg is talált Zwingli személyében. Ő hatalmas lépést tett a reformáció területén, felismerve az egyház romlottságát; de mivel megtérése nem volt őszinte és mély, egy teljesen rossz irányba indult el. Személyén keresztül ismét létrejött az állam és az egyház kapcsolata, őrajta keresztül a vezetés ellenőrzése alatt tarthatta a polgárokat, ő pedig az állam védelmét élvezhette ennek fejében.

Azok a társai, akikkel korábban együtt indult el a reformáció nemes útján, kitartottak hitük mellett, inkább vállalták az üldöztetést, mintsem hogy elveik feladásáért cserében élvezzék az állam támogatását. Őrajtuk hamar beteljesedett Jézus Krisztus jövedőlése, miszerint hozzá hasonlóan üldözni fogják az Ővéit, mely határozott jele annak, hogy ki követi Őt valóban. Így száműzöttek lettek, titokban kellett összegyűlniük, ha megfogták, bebörtönözték őket, sokat közülük máglyán égettek el. Sorsuk az lett, mint Mesterük sorsa. Élő bizonyosságukra sokan megtértek, és a hitnek fényes példája, élő tüze nagy területen ismét világított és gyújtott lángra hideg és halott szíveket. Akik általuk Jézus Krisztust megtalálták, azok Őérte minden szenvedést felvállaltak, ezzel megpecsételve hitük tisztaságát. Ez az üldözés megtisztította a gyülekezetet és a testvéri szeretet kötötte őket össze. Ezt a boldogságot soha nem cserélték volna fel azért a szabadságért, melyet a polgári hatalom védelme biztosított.

A másik oldalnak, az állammal tárgyalóasztalhoz ülő csoportnak is meg lett a gyümölcse. Maga Zwingli is tragikusan végzte. Polgárháborúban ő maga is fegyvert fogott, és a harcmezőn esett el.

Az élő gyülekezeteknek Európa szerte üldözéseket kellett kiállnia az elkövetkező két évszázadban. Különböző időkben és helyeken újra és újra fellobbantak a máglyák, megteltek a börtönök keresztyénekkal. A 18. században Thielman J. van Braght holland mennonita összeállította minden idők legterjedelmesebb könyvét az üldözésekről, a „Vértanúk Tükré”-t, melyet bírósági jegyzőkönyvek, egyházi dokumentumok, krónikások feljegyzései és a börtönből írt levelek alapján írt.

A gyülekezetek a kommunista uralom alatt

A kommunizmus a sátáni birodalom modellje volt, ahol bebizonyosodott, hogy Isten nélkül mi lesz az emberiséggel. Minél erősebb volt egy kommunista diktatúra, annál nagyobb volt az emberek szenvedése.

Ezekben az időkben és helyeken példaértékű tanulsággal szolgál a keresztyénség megosztottsága. Voltak, akik az üldözések nyomására behódoltak az államnak, míg mások hívek maradtak, és hosszú éveket töltöttek börtönben, ahol megkínózták őket. Elveszítették munkahelyeiket és egész életükben kitzsítotak voltak.

A kommunista országok keresztyénpolitikája az volt, hogy létrehozta egy olyan állami szervezetet, mely felügyelte a vallásokat. Ez Magyarországon az Állami Egyházügyi Hivatal volt. Ezeknek a hivataloknak a hivatalosan elismert feladata a keresztyén gyülekezetek ellenőrzése volt; a valós cél viszont – mint ahogy az be is bizonyosodott – a befolyásolásuk, elsorvasztásuk. Kezdetben kevésbé, később egyre inkább beleszóltak a vallás belső dolgaiba is, rendeletekkel korlátozták tevékenységeiket. Ők hagyták jóvá a vallási vezetők kinevezését, mely legfontosabb eszköz volt számukra az ellenőrzéshez.

A történelmi egyházaknál viszonylag rövid idő alatt eltávolították azokat a vezetőket, akik nem voltak hajlandók kiszolgálni ezt a politikát. Különös vonása ennek a korszaknak, hogy azok az egyházvezetők, akik az előző rezsimben, az ún. Horty-rendszerben üldözték a kiségyházakat, akiket ők szektáknak neveztek, most hasonló üldöztetésben részesültek a kommunista kormány részéről.

Azok, akik felismerték ennek az alárendeltségnek veszélyét és nem voltak hajlandók magukat regisztráltatni, hanem egyedül a Szent Írás tiszta tanítása szerint akarták megélni hitüket, szem-

betalálták magukat az államhatalommal, de sokszor a hivatalos egyházzal is. Az állam elképesztő kínzásokkal igyekezett ezeknek az embereknek hitét megtörni. Ezek a szenvedések lettek bizonyítékai annak, hogy valóban ők voltak Krisztus vérnyomaiban járó követői, míg az elismert egyház tagjai békében élhettek. Sokan közülük árulókká, mások hitehagyottá váltak, vagy elveszítették Krisztussal való élő kapcsolatukat és formális keresztyének lettek.

Vajon az állami elismerést elutasító gyülekezetek és hívők hiába szenvedtek hosszú éveket vagy évtizedeket a börtönökben, hiába viselték el a sok kínzást és megaláztatást? Azok a gyülekezetek tették helyesen, akik sorsuk könnyítése érdekében belementek az állam által felkínált lehetőségbe?

A kommunizmus bukása után sok könyvet írtak erről, ezek közül ajánlunk néhányat:

Erich Schmidt-Schell: Csak ne hinnél!

Erich Schmidt-Schell: Fegyvertelenül, mégis Isten oltalma alatt.

Richard Wurmbrandt: Istennel a mélységekben

Ken Anderson: Samuel Lamb

A történelem mindig nagy tanulságot szolgálhat számunkra. Ha a két történelmi példa azt mutatja, hogy az állam és egyház együttműködése, mely valóban kicsinyben kezdődött, ilyen távol vitte el az egyházat, akkor a mai időben se számíthatunk másra, amikor az állam és az egyház egymáshoz közeledik. Az állam és az egyház egymáshoz való közeledése mindig a gyülekezet kárával valósulhatott csak meg; ez történik a jelenlegi helyzetben is.

EGY GYÜLEKEZET TÖRTÉNELME AZ ÁLLAMMAL KAPCSOLATBAN

**Szemben állva az állammal,
vállalva a nehézségeket.**

1840. május 8-án alakult meg az a kevés létszámból álló gyülekezet Magyarországon, amelyet a Svájc-ból hazatérő hittrítók alapítottak.

Ebben az időszakban nemhogy az Állam és a gyülekezet szemben állt volna egymással, de még a hitetlen emberektől is csak a gúnyt és a megvetést kapták a hívők.

1860. június 20-án rendeletet hozott az államhatalom, miszerint tilos az istentisztelet és vallásgyakorlás. A gyülekezeti tagokat üldözték és börtönökbe zárták.

Sok próbát és nehézséget kellett a hívőknek kiállni, de tudták, hogy ha Krisztust nem ismerte el a világ, akkor őket se fogja elismerni. Az üldözések ellenére a gyülekezetek száma csak nőtt Magyarországon. Ennek hatására a gyülekezetek ügye már a kiegyezést (1867) előkészítő időszakban az országgyűlés elé került, és nem került le a napirendről egészen az 1895-ös vallásszabadsági törvény megalkotásáig. Gyülekezeti képviselő nem ült a parlamentben, hisz ahogy az állam nem akarta elismerni őket, úgy a ők se kívántak semmiféle kompromisszumot kötni velük. Így hát ügyüket lényegében egy tőlük független politikai irányzat képviselte. Ennek szorgalmazója az országgyűlés előtt egy politikai képviselő volt, aki jelentős küzdelmet folytatott a vallásszabadsági törvényért.

Mivel a gyülekezet nem tartozott a törvényesen bevett egyházak közé, így a hívők gyermekeiknek anyakönyvezése, halottaiknak temetése megoldatlan volt.

Az „1848” című lap 1867. májusában egy cikket közölt. A cikk szerint, a megváltozott politikai viszonyok között elengedhetetlen a vallás szabad gyakorlásának biztosítása. A cikkre Ballagi Mór a „Protestáns Egyházi és Iskolai Lap” tekintélyes szerkesztője válaszolt. Bár mind politikailag, mind vallásilag helyeselte a szabadelvűséget, de a gyülekezetek szabad vallásgyakorlását mégis ellenezte.

Az elismertetés akadályát abban látta, hogy a gyülekezeti tagok nem hozták nyilvánosságra hitbéli programjukat, ezért az állam nem tudja ellenőrizni, hogy a vallásközösség tanítása megfelel-e a törvények szellemének. Hamarosan a parlamentben is jelentkezett a gyülekezet elismertetésének elutasítása.

Közeledve az államhoz, törekvés a nehézségek enyhítéséért.

A kereszt súlya a tagok vállán nehéznek bizonyult, így a könnyébbítés érdekében 1872. március 21-én megfogalmazták az első kérvényt az állam részére, melyben a vallásuk elismerését, a köztük létrejött házassági viszonyt és abból származott gyermekek törvényességét kérik. A gyermekek anyakönyvezése részben megoldottá vált, de még számtalan probléma rendezetlen maradt. Sorra készültek a kérvények a házasságok, temetések, egyházadók ügyében.

Az 1876. évi költségvetésének tárgyalásánál az őket képviselő politikus egy határozati javaslatot nyújtott be, amelyben a vallásszabadság törvénybe iktatását követelte.

A gyülekezetre vonatkozó törvény megalkotásához arra volt szükség, hogy az értelmetlen tiltakozást feladva, készek legyenek önmagukról információkat nyújtani az államnak.

Ekkor elkezdődött egy olyan időszak, amikor nem a világ közeledett a gyülekezethez, hanem a gyülekezet a világhoz.

A gyülekezet 1875-ben felterjesztette hitelveit a minisztériumba, aminek a korábbi zárkózottság feladása alapvető feltétel volt.

A gyülekezet és az állam közötti kompromisszum, ha nem is nagymértékben, de elkezdődött. A gyülekezet hajlott arra, hogy a világ részéről elismert legyen, ezzel könnyítve a megpróbáltatás súlyát.

A miniszter nem találta kielégítőnek a felterjesztett iratot, és 1876. január 10-én felszólította a gyülekezetek vezetőit hogy : „1. adjanak be hasonló munkálatot hitközösségi és egyházi szervezükre vonatkozólag, melyben a netalán egyházi képviseletről, az előjárókról, azoknak választási módjáról részletes meghatározások foglaltassanak, és 2. Igazolják, hogy a beadványt az összes tag nevében nyújtották be.

A szervezeti szabályzatot az előjárók elkészítették és már 1876. február 12-i dátummal felterjesztették a parlamentnek. Mégsem született meg a gyülekezetéről szóló törvény.

Az 1875-ös rendelet arra bátorította a helyi hatóságokat, hogy az összejöveteleiket ellenőrizze. Különösen az országos atyafiságos tanácskozásokra figyeltek fel a helyi hatóságok. Ez megnehezítette összejöveteleiket.

Ahogy az évek teltek, elcsitultak a körülöttük dúló közjogi viták, míg végül hosszú harc után megszületett a vallásszabadsági törvény.

Az 1895: 43 tc. 1. §-a kimondta, hogy „mindenki szabadon vallhat és követhet bármely hitet vagy vallást”. Bevezették a polgári házasságot és az állami anyakönyvezést. Megszűntek a házasságkötések, születések és a temetések körüli viták.

A törvény lehetőséget biztosított arra, hogy elismerést szerezzen bizonyos jogi feltételek mellett egy vallásfelekezet. Ez a törvény új korszakot nyitott a gyülekezet történelmében is, mellyel létezése keretét kapott.

Az állam három csoportba osztotta a vallásfelekezeteket.

- bevett (anyagilag támogatott)
- elismert (anyagilag nem támogatott)
- el nem ismert vagy megtűrt (rendőrök által ellenőrzött)

Közelebb az államhoz, törekvés a nehézségek megszüntetéséért.

A megpróbáltatások tüze csillapodott, de a tagok részéről az út még mindig szoros volt. Ahogy az idő telt, a gyülekezetek az új vallásszabadsági törvény alapján megpróbálkoztak vallásfelekezetük elismertetésének megszerzésével is, ezzel növelve a kompromisszumot az állammal.

A felekezet jogi rendezésének legnagyobb akadálya a fegyveres katonai szolgálat megtagadása volt. Egy magas állású tisztviselő nyilatkozata ez volt: „a hatóságok által gyakorolt lelkiismereti kényszer semmilyen eredményre nem vezet, sőt a vértanúság csak fokozza a hit terjedését. Ezért javaslom, hogy az állam biztosítsa a fegyvernélküli katonai szolgálat bevezetését ”

1897. szeptemberében a gyülekezetek egy beadványt küldtek a Honvédelmi Minisztériumhoz. A beadványban a foglyok számára amnesztiát, a besorozandóknak pedig fegyver nélküli katonai szolgálatot kértek. A fegyveres szolgálat mellett még az eskü, és az

egyházi szertartásokon való kötelező részvétel jelentett a hívó katonáknak a lelkiismereti problémát. Ezeknek orvoslását is kérték.

A beadványra a Honvédség válasza csak annyi volt, hogy a kérelem „ezúttal sem volt teljesíthető”.

A gyülekezetek nem nyugodva helyzetük állapotán, fáradságot nem kímélve küzdöttek újabb lehetőségeket megragadni. A vallás- és közoktatásügyi minisztert két kérvénnyel is megkeresték, melyben az 1895: 43. tc. 7. és 9. § alapján elismertetésüket kérik, és azt, hogy az eskü helyett fogadalmat tehessenek, ne kötelezzék őket a honvédségnél a vallási szertartásokra és az öldöklő fegyverek használatára, hordására és az azzal való gyakorlatozásra.

Másik kérvényükben a hitelvi és szervezeti szabályaikat terjesztették fel, „hogy a saját vallásuk törvényesen elismertessék”.

A fegyvermegtagadás miatt a beadványokat ismét elutasították, így hiába küzdöttek a gyülekezet elismertetése reménytelené vált.

1914-ben kezdődő világháborúban őket sem kímélték. Sokakat a fegyvermegtagadás miatt börtönbe zártak, sokakat a frontra vezényeltek.

A hitüket nem törte meg a világháború. Életük árán is készek voltak azt megvallani.

Az állam 1939-ig általában a gyülekezetek összejövételének engedélyezése elé nem emelt gátat, de istentiszteleteiket alkalom szerint rendőrségileg ellenőrizte, azokat előzetesen be kellett jelenteni, és istentiszteleteken 18-éven aluli egyének nem vehettek részt. Ahogy közeledett a második világháború, úgy súlyosbodott a katonakérdés.

Ezért 1939. szeptember 30-án az egyházi szolgák egy beadvánnyal fordultak a honvédelmi miniszterhez. A beadványban ismét kérik az eskü helyett a fogadalomtételt. Az oldalfegyvert elfogadják, a lőfegyvert is szívesen szállítják, tisztítják, de vele már nem gyakorlatoznak.

A kérvény elkésett. A kérvény beadása előtt a kormány szigorítást hozott velük szemben, arra hivatkozva, hogy gyülekezéseiken az állampolgárokat a legszentebb állampolgári kötelességük teljesítésétől eltéríteni törekszenek.

Ekkor az imaházakat elkobozták, amelynek hatására megkezdődött a házaknál való összegyűlés. Megteltek a börtönök hívó foglyokkal, mivel elkezdődtek a tömeges behívások. A hívók a börtön falai között a sok szenvedésen keresztül élték meg a hit-

életüket, mindaddig, míg 1944. december 22-én a kormány elhagyta Budapestet. A szovjet hadsereg felszabadította Magyarországot a német megszállás alól. Új korszak köszöntött hazánkra, amely a gyülekezetek életében is új fordulatot hozott. A hívők hitéletét az üldözés szilárdabbá tette. Sokkal szilárdabbak lettek és nagyobb odaadással töltötték be hivatásukat a hívő emberek. A megpróbáltatás minden időben a hívők hitét erősíti, a jólét pedig lazítja.

Az ország felszabadításakor minden vallásos ember számára megnyílt az út a szabad hitéletre. A szovjet hadsereg nem akadályozta, sőt hitéletre bátorította a hívőket.

A más célra elvett imaházakat és egyházi épületeket a hívők rendre visszavették, a széthurcolt berendezést, bibliákat, énekeskönyveket visszahordták, és máris kezdetét vehette a zavartalan gyülekezeti élet. Az imaházak kapui megnyíltak és elkezdődtek az istentiszteletek. A gyülekezeti taglétszám ugrásszerűen növekedni kezdett. A háborús időszak nem kis próba volt a hívőkre, s ez általános megalázkodást eredményezett, melyre szükség is volt.

A szabadság azonban nem mutatott oly alázatot, amelyet kellett volna, hanem inkább elereszkedést és könnyelműséget. Ez időben a gyülekezetek ügyei is rendeződni látszottak.

Az ideiglenes kormány az eskü helyett engedélyezte a fogadalom tételt, de ezzel a lehetőséggel sem sokáig lehetett élni. A fogadalom előirt szövege: „Én... becsületem és lelkiismeretemre fogadom...”

A kormány az elismert felekezetek és a „bevett felekezetek” közötti jogegyenlőséget megteremtette, amivel a kívülálló egyházak jogi státuszát is egyenlősítette a többi egyházzal. A pillanatnyi békés hazai és világhelyzet a gyülekezetek zavartalan és gazdag hitéletét biztosította, számukra ez volt a fontos, a mindennél fontosabb.

Közel az államhoz, annak befolyása alatt.

A változó világ, a változó társadalom persze sokféle meglepetést is tartogatott számukra. A gyülekezet túlnyomó többsége nem tudott mit kezdeni az új, demokratikus szervezetekkel, pártokkal és az új államhatalmi szervezetekkel. Valójában bármennyire is tartózkodtak ezekben az években is a politikától, a politika őket is átjárta, és befolyásolta. Elkezdtek a hívek szavazni és

egyre nagyobb szerepet betölteni a politikában. Többen a különböző pártok tagjai lettek, melyben néhányan vezetői szerepet töltek be.

1948-ban az államhatalom kölcsönösségi egyezményeket kötött a protestáns egyházakkal, de a gyülekezet aligha látta, hogy ez is egyfajta keretet kínál a hatalommal való békés – a jövőben hovatovább gyümölcsöző – együttélésre.

Az 1949-ben kinyilvánított alkotmány kimondta, hogy: „a Magyar Népköztársaság biztosítja a polgárok lelkiismereti szabadságát és a vallás szabad gyakorlásának jogát, és az egyházat különválasztja az államtól”. Az alkotmányos nyilatkozat mindenestre e korszakban mintegy betetőzése volt azoknak az intézkedéseknek, amelyek a korabeli hazai nazarénus sorsot jó értelemben befolyásolták. A gyülekezetek viszonya az államhoz, a kedvező körülmények ellenére is még hosszú évtizedekig rendezetlen és tisztázatlan maradt.

A proletárdiktatúra állama új, erős hadsereg szervezését kezdte meg, így a hívő fiatalok számára máról holnapra véget ért a korábbi törvényen kívüli állapot, a tolerancia korszaka, amikor sem katonáskodni, sem esküdni nem kellett. A fegyveres kiképzést visszautasító és esküvést tagadó hitvalló katonaköteles fiatalokat bíróság elé állították és elítélték.

Közel az államhoz, kompromisszumot kötve.

Az elítéltek ügye az addig passzív szolgákat is újabb kollektív lépésre kényszerítette. A gyülekezeteik nevében kérvényt intéztek az Állami Egyházügyi Hivatalhoz.

Közben ugyanis az állam és az egyházak szétválasztása következtében, a vallási ügyek intézését a minisztérium alá rendelt Állami Egyházügyi Hivatal vette át.

1951. július 4.-én a kérvény benyújtása közben az ÁEH elnökhelyettesével, Veres Pállal a szolgák hosszas megbeszélést tartottak. Veres a gyülekezetek működésének törvényesítését ígérte, amennyiben írásban felküldik hitelveiket.

1951. szeptember hó 9-i dátummal a vezető szolgák felterjesztették a gyülekezetek hitelveit és összetételének ismertetését”. A mellékelt kimutatásból kiderül, hogy a jelzett időpontban a hazai gyülekezetek száma 109 volt, 3837 hívő taggal. E kimutatásnak megfelelően az ÁEH az egyházi szolgáknak és az igeszolgálá-

tot végzőknek „prédikátori” működési igazolványt állított ki. Ezzel kezdetét vette a gyülekezeteknek „az igazolványos korszaka”.

1952. augusztus 20-ra atyafiságos gyűlést hívtak össze Szegedre.

A tanácskozáson szó esett az ÁEH által kibocsátott igazolványok, és az istentiszteletek szabályozásával kapcsolatos ügyekről is.

Az 1954-es atyafiságos tanácskozás leszögezte: az ÁEH nem az istentisztelet tartását, hanem csak az igehirdetési szolgálatot korlátozza. Az igazolványos atyafi távollétében az istentisztelet a szokásos módon folyik igehirdetés nélkül. Így érkezett el az a jelenség, hogy a gyülekezet belső szerkezetét, működését nem a Lélek indítása szerint, hanem az állam által meghatározott normák szerint kezdték megélni a hívők. Az állammal való újabb kompromisszum hatására a hívők, az általánosan idevonatkozó normák betartásával szabadon és törvényesen gyülekezhetnek össze, és élhették belterjes hitéletüket, de az eskü- és a katonakérdés még mindig megoldatlan volt.

A szolgák számtalan kérvénnyel fordultak az államhoz, hogy könnyítsék a hittestvéreik helyzetét, de hiába. A kérvényeket sorra elutasították. Ezzel a tagoknak az a reménysége, hogy a közeljövőben a gondjaik megoldást találnak, elveszni látszott.

Egymás mellett az állammal, annak irányítása alatt.

Az ötvenes évek végére az új, enyhülő légkörű politika, és az ennek nyomán kedvezően változó egyházpolitika azonban más, járható utat is mutatott a hívők számára: az 1950-ben megalakult Szabadegyházak Tanácsával való kapcsolatfelvételt, a vele való ismételt tárgyalásokat, a kölcsönös bizalom szellemének kialakítását.

Ez a kapcsolat ugyan az alapkérdések megoldását a távoli jövőbe utalta, de számtalan apró eredménnyel kecsegtetett.

A SZET-tel való tárgyalásra a gyülekezeti oldalon egy budapesti egyházi szolga (aki a gyülekezet körében országos tekintélynek örvendett), ígérkezett megfelelő tárgyalófélnek.

Ez a szolga és a SZET-nak ügyvezető igazgatója, Palotay Sándor kapcsolatából alakult ki az a sajátos bizalmi állapot, amely-

nek jegyében a Szabadegyházak Tanácsa képviselte a gyülekezetek ügyét az állam előtt.

1961-ben az ÁEH-val és a SZET-tel való szívélyes kapcsolat eredményeképpen véglegesen rendeződött a gyülekezetek zavartalan működését szabályzó igazolványok kérdése.

1961. május 27-i tárgyalás eredményeképpen a működési igazolványok cseréjére került sor.

A végrehajtáshoz viszont meg kellett választani „az országos vezetőt” aki mindkét fél bizalmát bírja és az ÁEH előtt „a megálapodás betartásáért felelős”.

1961. július 5-i atyafiságos tanácskozás jegyzőkönyve már az igazolványok kiadásával kapcsolatban a gyülekezetek istentiszteleteinek az igeszólási joggal kapcsolatos csekély módosulásait közli, mert „be kell látnunk, hogy az igeszólási, vagy igehirdetési szolgálat nemcsak az igehallgatókkal és az ige küldőjével szemben jelent felelősséget, hanem a társadalommal szemben is, melyben élünk. Jelen esetben, pedig éppen erről van szó. Sohasem volt szabad az ige védelme alatt vagy nevében a fennálló társadalmi rend ellen szólni, most sem szabad”. Az igeszólás a fentiek értelmében személyhez kötött. A nyilvános istentiszteleteken csak igazolványos szolga prédikálhat, az ún. csendes istentiszteleteken nincs igemagyarázat, csak igeolvasás és beszélgetés, amelyet ülve a nem igazolványos szolgák alkalmaznak. A húsz főnél kisebb gyülekezetekben csak csendes istentiszteletek tartathatóak.

Temetést, úrvacsorát, betegvigasztaló szolgálatot csak igazolványos atyafiak teljesíthetnek.

A jegyzőkönyvet két egyházi szolga írta alá.

1961. októberben lett egy körlevélben tudósítva a gyülekezetek számára az új, módosított istentiszteleti rend. Ebben kérték a kedves híveket, hogy ezeket a szabályozásokat legyenek szívesek megértéssel elfogadni.

Jól megfigyelhető, hogy az államnak sikerült szinte teljesen irányítása alá vonni az 1860-ban még szemben álló gyülekezeteket.

A régi hívők még életüket is képesek voltak odaadni azért, hogy gyülekezetük belső életét teljesen a Szent Lélek irányítsa.

Eltelt 100 év és a gyülekezet belső irányítását a Lélek helyett az állam vette át. A régen elképzelhetetlenből valóság lett.

Hogy ez megtörtént, azért nagymértékben felelős az akkori vezetés.

Egymás mellett az állammal, nyilvánosságra lépve.

Aki a gyülekezetek belső történeti fejlődését végigkíséri, ettől az időszaktól kezdve tapasztalhatja a gyülekezetek egyházasabb viselkedését.

A vallási törekvések kedvező fogadtatása, a gyülekezetek életének jogszerű biztosítása, és a társadalmi érintkezés normalizálódása a hatvanas évek derekán azt a gondolatot érlelte meg a vezetők jó részében, hogy egyre közelebb az idő az alapvető sérelmek orvoslására, és a társadalmi egyenjogúsítására.

A Budapesti szolga mindenesetre ezt gondolta, és erre készült fel. Felismerte, hogy a hazai gyülekezeti tagok a társadalomba való beilleszkedése csak abban az esetben lehetséges, ha szakítanak az évszázados beidegzettségükkel: a tartózkodásukkal, visszahúzódásukkal. Ennek a szolgának viszont számolnia kellett hittestvérei teljesítőképességeivel is. Nehéz volt a hittestvéreket önfeltárássra, önismeretre, társadalmi öntudatra ösztönözni, amikor sokukban megvolt a vallásos erény szerénysége, tartózkodása, a „világival” szembeni aggály, és az újtól való félelem.

1968 tavaszán az aktuális Népfront-kongresszus megrendezése jegyében a SZET-en belül működő tagegyházak értekezletet tartottak. Ezen – történelmükben először – a gyülekezet is nyilvános képviselőre szánta el magát. Igyekeztek mindent megtenni, hogy nyilvánosság elé lépjenek. Ennek fő mozgatója a Budapesti szolga volt. Igyekeztek hűségesek lenni a társadalomhoz és az akkor élő nép életéhez, de emellett a hitelveikhez is. A gyülekezetről elterjedt sok hamis vád cáfolatára elkezdte a nazarénus múlt és élet feltárássára irányuló munkáját, hogy feltárja a valóságos helyzetet. Az egész gyülekezet múlt kezdett feltárulkozni. Valóságos központi gyülekezeti levéltárat hozott létre Budapesten. Ez a Budapesti szolga vonzotta a hittestvéreket. A budapesti gyülekezeti élet fellendülésének és virágzásának e korszakát jelentik ezek az évek. Az ő személyét emlegették, ha perdöntő dolgot kellett intézni az állammal, az Egyházügyi Hivatallal, a szabadegyházakkal, vagy éppenséggel gyülekezeten belüli nehézségeken kellett úrrá lenni. „Ő tudja” – ez a szólás járta országszerte, és nem akadt számottevő hívő, aki akkor ezt kétségbe merte volna vonni.

Egymás mellett az állammal, közeledve a világ felé.

Tovább haladva a gyülekezet történelmében, ettől az időtől kezdve a hívők körében elkezdődött az anyagi jólét, amely nagy veszélyt tartogatott a hívők számára, hisz tárt kapukkal várta őket a világ. A hetvenes években a tanulási tendencia erősödni kezdett. Egyre több családfő vállalkozásba kezdett. A hívőknél egy új életstílus vette kezdetét.

Az utóbbi negyedszázadban a gyülekezeteket ért társadalmi hatások egyre jobban elkülönítették a gyülekezeti társadalom egy csoportját, amely létszámában is megközelítette a tagság felét, amelynek társadalmi igénye eltért a gyülekezetek zömét képviselő konzervatívabb tagság gondolkodásától. Nagyrészt ennek a csoportnak vágyait fejezte ki az ötvenes évektől az a gyülekezetpolitikai irányzat, amely a társadalmi alkalmazkodás nagyobb igényével jelentkezett. Az elvük az volt, hogy a gyülekezetnek szakítani kell a társadalomtól való elfordulással, és kapcsolatot kell teremteni az állami szervekkel. Ennek az irányzatnak a képviselője a budapesti egyházi szolga volt. A hatvanas évek végén a szolgai kör megújult erővel folytatta azt a munkát, amely a helyzetének megjobbításáért folyt.

1968-ban a belkereskedelmi miniszter elrendelte a hivatali eskü felújítását, amely újabb zavarokat okozott körükben. 1969. nyarán a szolgák közvetlen akcióba kezdtek a bebörtönzött hitestvérek érdekében.

1971. esztendőben megjelent az új Hitvallás és Szervezeti Szabályzat, amelyet az egyházi szolgák szegedi tanácsa fogadott el 1971. június 5-én. Figyelemre méltók az alábbi pontok:

IV. fejezet 13. Az atyafiságos tanácskozás összehívását az egyházi szolgák közössége kezdeményezi, melyhez az **Állami Egyházügyi Hivatal engedélye szükséges.**

VI. fejezet 25. Ez a Szervezeti Szabályzat csak az **ÁEH jóváhagyása** után emelkedik jogerőre.

VI. fejezet 26. A Szervezeti szabályzatban bármilyen változtatás az egyházi szolgák tanácskörébe tartozik, de **jóváhagyása céljából az is bejelentendő az ÁEH-nak.**

A szolgák ezt a Szervezeti Szabályzatot nem hozták nyilvánosságra a gyülekezet részére. A tagok kérése ellenére se adták ki

a kezükből, mint egy titkos dokumentumot, úgy kezelték. A szabályzatban nagyon jól érzékelhető az ÁEH-nak befolyása a gyülekezet felett.

Néhány évvel később ezt a szabályzatot kiegészítették azzal, hogy a gyülekezetekre is vonatkozik a 22. törvényerejű rendelet, mely kimondja, hogy a gyülekezet felső vezetőinek megválasztásához az ÁEH előzetes hozzájárulása szükséges. Valamint azt, hogy a Szabadegyházak Tanácsának normatívái a gyülekezetekre is vonatkoznak.

A Budapesti szolga az esztendő derekán még egy katonamentési ügyben fordult az Állami Egyházügyi Hivatalhoz, és ezzel mintha elvágta volna tevékenysége fonálát, amely egy csapásra megszakadt. Valami történt! Súlyos támadások érték saját gyülekezetén belül, amelyek országos tevékenységére is bénítólag kezdtek hatni. Azzal vádolták, hogy behozta a gyülekezetbe az elvilágiasodásnak a szellemét. Emiatt a közéleti szereplése, legalábbis ami a nazarénus országos vezető szerepkörét illeti, egészen megszűnt. Miközben dúlt a problémák hada a gyülekezeteken belül, egy szomorú hír rázta meg a hívői közéletet: A sokmindennel vádolt szolgát gyomorvérzés érte. Hosszú időre kikapcsolódott a gyülekezeti életből. Ekkor hivatalosan is bejelentették a SZET-nek, a pesti gyülekezetben történt személyi változásokat és a személyének felmentését.

A gyülekezet társadalmi helyzetének ügye a hetvenes évek elején – A Budapesti szolga erőfeszítésének eredményeképpen is – az állam előtt már döntésre érett. Ezt azonban mindig eltolta a gyülekezetekben kitört válság. Alig csillapodott a helyzet, amikor – 1976. szeptember 23-án a SZET-nek az elnöke behívatta a gyülekezetek országos vezetőit a katonakérdés és az eskütevésnek tárgyában. A százesztendőös per tárgyalását 1977. március 16-ára tűzték ki. A tárgyaláson 10 vezető egyházi szolga vett részt, valamint az erre az alkalomra külön meghívott Budapesti szolga.

A magyar kormány ettől kezdve lehetővé tette, hogy a katonák, a katonai szolgálatot fegyveres kiképzés nélkül teljesítsék, és a katonai eskü helyett katonai fogadalmat tehessenek. A honvédség által felolvasott és a gyülekezet által elfogadott fogadalomtétel szövege ez volt:

„Én... a Magyar Népköztársaság állampolgára fogadom, hogy szocialista hazámat a fegyver nélküli katonai szolgálat követelményeinek megfelelően hűségesen szolgálom, önfeláldozóan védelmezem, és erőmet, tudásomat, ennek a szolgálatába állítom.

(János 18,36; Fil. 3: 20; Zsid 13: 14) A Magyar Népköztársaság alkotmányához, a törvényekhez és a törvényes rendelkezésekhez híven teszek eleget, fegyvernélküli szolgálati kötelességeimnek.

Elöljáróim és feljebbvalóim parancsainak engedelmeskedem. Parancsnokaimat és elvtársaimat el nem hagyom. (János 18: 36b)

A fegyveres erők és a nép vagyonát megőrzöm. A szolgálati- és államtitkot megtartom. (Máté 24: 17-18; 1. Kor. 7: 31; Zsid 10: 34)

Az ellenséggel egyetértésben nem bocsátkozom. (Máté 5: 44; Máté 5: 25)

Békében és háborúban a Magyar Népköztársaság állampolgárához méltón viselkedem, minden erőmmel. Jó munkateljesítménnyel hozzájárulok egységem becsületének megőrzéséhez.

Ha fogadalmamat megszegem, sújtson a Magyar Népköztársaság törvénye, és dolgozó népünk megvetése. (Máté 5: 36)

A fogadalmat aláírással és kézfogással megerősítem.”

A fogadalom szövegének egyes bekezdései után zárójelben levő Igék alapján érthető, hogy miért okozott a hívők közül többeknek gondot a fogadalomtételnek ez a formája. Hogyan egyeztethető össze a nagy parancsolat (Máté 22: 37-40) ennek a fogadalomnak a szellemiségével?

Egy esemény, ami az 1970-es évek második felében történt meg egy magyarországi gyülekezetben

1977 őszén egy vidéki gyülekezet fiatal (26 éves) tagját felkereste egy BM-es nyomozó, aki Kiss őrnagyként mutatkozott be neki. (A helybeli gyülekezetvezető kalauzolta a nyomozót az illetőhöz, de ő nem jött be hozzá, és nem vett részt a beszélgetésben.)

A nyomozó bemutatkozása után közölte: tudomása van róla, mivel a Belügyminisztérium a kisegyházak életét is figyelemmel kíséri, hogy az egyház vezetőivel nézeteltérései vannak. Pl., hogy az állami elismerést nem helyesli, a fegyver nélküli katonai fogadalom szövegét kifogásolja, amiben az állam az egyházzal megállapodott, azt bírálja, stb.

Olyan részletességű és mélységű információkkal rendelkezett ez a BM. őrnagy gyülekezetünk belső életéről és problémáiról, ami rendkívül meglepő volt. Az erről a beszélgetésről való feljegyzés és a gyülekezet akkori vezetőivel az ezzel kapcsolatos levele-

zés valószínűleg ma is megtalálható a nazarénus gyülekezet levéltárában.

A beszélgetés végén a nyomozótiszt nyomatékosan felszólította, hogy mindenben engedelmeskedjék A. úrnak, a gyülekezet vezető egyháziszolgájának, különben kénytelenek lesznek adminisztratív eszközökhöz nyúlni vele szemben.

Egy gyülekezeti katona visszaemlékezése:

„Ünnepségeken behozták a nemzeti lobogóval együtt az istentelen, sátáni kommunista rendszer szimbólumát jelentő vörös zászlót is, mely előtt tisztelegnünk kellett. Volt köztünk olyan, aki ezt megtagadta – nem ment el az ünnepségre – de mi a legtöbben megtettük, annak ellenére, hogy ez egyértelműen egy sátáni rendszernek való tiszteletadás volt. Lelkiismeretünket úgy nyugtattuk meg, hogy ha gyülekezeteink vezetői ezt jónak tartják, akkor mi az ő lelkiismeretükre támaszkodva ezt megtehetjük. Ez önbecsapás volt, ennek színe alatti bálványimádás. Így lettünk félrevezetve.”

Az ügy különös és szomorú érdekessége, hogy miután gyülekezetünk vezetői évtizedeken keresztül próbálkoztak, kérvényeztek, folyamodtak az állam felé bizonyos könnyítések elérése érdekében, és eközben több olyan kompromisszumot, engedményt tettek az állam felé, ami nekik sem és a gyülekezet tagságának sem adott valódi megnyugvást és békességet, néhány évvel később Magyarországon bevezették a polgári szolgálat intézményét. Ebben bárki, aki ezt kérte, letölthette szolgálati idejét azok nélkül a nyugtalanító, lelkiismereti gondot okozó körülmények nélkül, amik a gyülekezetek által kért fegyver nélküli katonai szolgálattal együtt jártak. Végül pedig 2002-ben teljesen meg is szűnt a kötelező katonai szolgálat, ill. az ezt helyettesítő polgári szolgálat Magyarországon.

Az 1970-es évek közepén lezajlott vezető-egyháziszolga váltás után többször lehetett hallani egyháziszolgáink szájából az aggodalmaskozó kérdést: Mi lesz velünk most, hogy a budapesti atyafi már nincs köztünk, hisz ő volt Palotay barátja?

Különös, hogy mennyire féltek ettől a nagy hatalmú, de erkölcsileg és jellemileg nagyon alacsony szinten álló embertől, aki hatalmát úgy szerezte, hogy „keresztyén” léteire gátlástalanul kiszolgált a szocialista kormány ateista politikáját!

Ennek a politikának a mibenlétéről, gyakorlati megnyilvánulásairól bőven lehet olvasni más magyarországi kiségyházak korabeli történetében (Metodisták, Adventisták, Pünkösdi gyülekezetek, stb.). Rövid, hiteles tájékoztatót nyújt erről pl. Rajki Zoltán: „Egy szabadegyházi lelkész hirtelen felemelkedése és gyors bukása a hatvanas évek közepén” c. írása.

Egymás mellett az állammal, elismerve.

A magyar kormány teljesítette a kérést, most az egyháznak is meg kell gondolnia, hogy ezt a gesztust méltányolnia kell. A Gyülekezetek elismerést kaptak az államtól, és működésüknek további akadálya nincs. 1876-ban kelt az első hitvallás és kérés az állam felé, de csak 1976-ban jött el annak az ideje, hogy a magyar kormány teljesítette a kérelmet úgy a katonai, mint a közjogi helyzet rendezése tekintetében.

1977. márciusi 16-ai hatállyal a Gyülekezeteket elismert vallásfelekezetté nyilvánították.

1977-ben a Budapesti szolga meghalt, aki 50 éven át a magyarországi gyülekezetek egyik legjelentősebb vezető egyénisége volt.

Az ébredés halvány kezdete

Halála után sokan aggodalmukat fejezték ki az állammal történt megegyezéssel kapcsolatban. Véleményük szerint „e megegyezés lazulást jelent majd a hitben”, a fiataloknak ugyan jobb lesz, de a hitbeli bizonyágtétel lehetősége megszűnt. Ugyanitt egyesek a fogadalomtevéssel is békétlenkedtek. „Államegyház lettünk” – ez a vád érte a szolgákat sokak részéről. A szolgák elhárították ezeket a hangokat mondván: „Ami történt az nem kompromisszum és nem győzelem”. A pesti szolga szerint: „Kevesebbet kértünk, többet kaptunk”. A gyülekezet nagy része végül megbékélt a fennálló helyzettel, és kezdte megszokni a zavartalan hitéletet.

Együtt az állammal, törekvés a jobblét érdekében

Az évek teltek és a hívők teljesen hozzászoktak egy olyan életkörülményhez, amelyben zavartalanul folytathatták életüket. A fellendülő gazdasági helyzet által nyújtott lehetőségeket sokan kihasználták. A világnak felpörgött életritmus a híveket is kellőképpen magával ragadta. A vállalkozás, a sok munka, a rohanás, a stressz rányomta a bélyegét az egyéni életekre, úgy a gyülekezet belső életére is. A hívek figyelme a jobb életkörülmény megteremtésének céljára összpontosult, melynek hatására megszokták az állammal való együttélést. A felnövekvő új generáció, szinte az árnyékát se látta annak, hogy egykor a gyülekezet tagjai üldözve voltak. Felnőttek egy olyan gyülekezeti életben, ahol teljesen normális volt, hogy a világ számára elfogadták a hívők.

A gyülekezet nincs kitéve üldözésnek, nyomorgatásnak, megálázásnak, sőt még a katonai szolgálat alól is felmentették a férfiakat. Ennek az állapotnak meg is látszik a hatása, hisz a gyülekezet részéről az evangélium terjesztése teljesen elhalványult.

1950-ben 115 gyülekezet volt, 3764 taggal. 2007-ben pedig 31 gyülekezet, 2120 taglétszámmal.

Az állam részéről, a Magyarországon megalakult vallásközösségek (köztük e gyülekezetek) egyre nagyobb összegű támogatásokat kaptak, amit a sok üzleti céllal megalapított közösség ki is használt.

Az állam, felfigyelve erre a jelenségre, igyekezett mindent megtenni annak érdekében, hogy minden olyan felekezet, ami üzleti céllal működik, megszűnjön.

2011-ben az országgyűlés kimondta, hogy Magyarországon csak olyan gyülekezetek lehetnek elismertek, akik újra kérvényezik az állam által való elismertetésüket. Az elismertetést bizonyos feltételekhez kötötte. Az országgyűlés azt is kimondta, hogy csak azok az egyházak fognak támogatást kapni, és csak azok lesznek szorosabb kapcsolatban az állammal, akiket az állam bizonyos feltételek között elismert. Így került újra felszínre a gyülekezeti köztudatban, a gyülekezetek és az állam viszonyának kérdése.

A gyülekezetekben zajló bizalmi válság következtében, az állami elismerésnek a kérdését a vezető szolgai kör saját maga döntötte el. A szolgák, a gyülekezeti tagok véleményét figyelmen kívül hagyva, az állam által meghatározott feltételeket elfogadva, kér-

vényt nyújtottak be a parlamentnek, melyben kérték a gyülekezetük elismertetését.

A hívők között sokan voltak, kik aggodalmukat fejezték ki az elismertetés ügyében, de törekvésüknek aligha volt bármilyen eredménye.

2012. február 27-én egy korábbi kérvényt elutasítva, de a második kérvényt elfogadva, az állam a gyülekezetet törvényesen is elismerte, és egyháznak minősítette. Így lett a gyülekezet újra az állam által elismerve, nem számolva a következményekkel.

Együtt az állammal, az ökumenizmus szellemében.

Amíg az egyházak elismerésének ügyei zajlottak, egyre inkább erősödni látszott az ökumenizmus szellemisége az egyházak között, melyet az állam is támogat.

A világban erősödő ökumenikus szellemiség, a gyülekezet egyes tagjait is kellőképpen átjárta, melynek hatására sokan más közösségek rendszeres látogatóivá váltak. A gyülekezet féltve a belső tisztaságát, különböző eszközökkel igyekezte megóvni a hívőket, a más közösségekkel való kapcsolattól. Miközben a gyülekezet, az egyéni ökumenizmus szellemével foglalkozott, teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy az állammal való kompromisszum, pont egy nagy ökumenikus mozgalom csapdájába tereli a gyülekezetet. Attól függetlenül, hogy a gyülekezet nem kíván szoros kapcsolatot tartani az állammal és más felekezetekkel, mint bevett egyház, mégis érintett az egyházakra vonatkozó változásokban. Mint ahogy egykor az elismerésnek alapfeltétele volt az állammal és az egyházakkal való együttműködés, úgy most is az. A bevett egyházaknak és az államnak célja az egymással való közösség vállalása, melyben a gyülekezetek is érintettek. Így az országban megerősödő ökumenizmus szellemisége a gyülekezetre (mint bevett egyházra) nézve, nagy veszélyt rejt.

Az egyházak közötti kapcsolat egyre erősebb, melynek hatására az együttes közösségi programok, köztük az ökumenikus imahetek is egyre nagyobb szerepet töltenek be a híveik életében.

Az imaheteken a különböző egyházak képviselői (tanítói) buzdítják a híveiket az együttes közösségvállalásra.

2013. október 31.-én a reformáció emléknapiján, a miniszterelnök az államnak és az egyházaknak a közös érdekében való együttműködéstét szorgalmazta. Ez ünneplés alkalmával, a mi-

niszterelnök vezetésével megalakult a Reformáció Emlékbizottság, az állam és a protestáns egyházak közös szervezete.

2014. Január 23-án a Reformáció Emlékbizottság első ülésén a miniszterelnök a közös testület indoklásául úgy fogalmazott: „Magyarország mindig akkor volt erős, a nemzet is akkor volt egységes és rendelkezett kellő önbecsüléssel, amikor az állam nem ellenségének, hanem szövetségésének tekintette az egyházakat, különösképpen a történelmi egyházakat”.

Hozzátette:

„Szellemi megújulás nélkül nincs sikeres válságkezelés Európában”.

„Ma egy olyan válság sújt bennünket, amelyből kizárólag közgazdasági döntésekkel, szellemi és lelki megújulás nélkül, aligha tud kikeveredni a kontinensünk”.

Az ülésen Gáncs Péter (evangélikus elnök-püspök) is felszólalt. Véleménye szerint: „spirituális megújulás nélkül nincs kiút a válságból”.

A gyülekezetek történelme még folytatódik, de nekünk kell dönteni arról, hogy miként vállalunk benne szerepet.

A „SZENT KORONA”

Az utóbbi időkben egyre többen foglalkoznak a koronakutatóssal, azaz próbálják megfejteni a Szent Koronánk rejtélyét. Nincs könnyű feladatuk, hisz a Szent Korona és a hozzá tartozó tan nagyon mély szellemiséget tartalmaz. Még a komoly jogtörténészeknek is kemény dió.

Vajon miért esik szó ebben a könyvben a Szent Korona tanról?

Említésre sem érdemes témakör lenne ez egy Krisztus útját járó hívő számára, ha érdekes módon nem került volna bele hangsúlyosan a magyar alaptörvénybe és nem lenne kötelező elfogadni minden felekezetnek, akik államilag elismert egyházzá akarnak válni.

Emlékszünk-e még az első fejezetben leírt babiloni birodalomra, amiben a különböző népek saját nyelvükön beszélhettek, szabadon gyakorolhatták vallásukat és ápolhatták kultúrájukat, saját uralkodójuk irányítása alatt?

Ehhez a szabadsághoz csupán bizonyos irányelveket kellett követniük, amihez tartaniuk kellett magukat.

Azért érezzük fontosnak erről beszélni, hogy tudjuk meg, milyen "irányelvek" és szellemiség az, ami előtt fejet hajtott minden felekezet, aki hitközösségként aláírta, hogy a magyar alaptörvények elfogadásával elfogadja a Szent Korona tant is.

Honnan ered a Szent Korona tan?

A közvéleményben ma is él az a tudat, mely szerint a Magyar Szent Koronát II. Szilveszter pápa küldte/adta Szent Istvánnak, az első magyar királynak. A középkorban a pápa koronázott meg minden uralkodót és ez a "felszentelés" olyan mértékben szükséges volt, hogy egy nép el sem fogadta uralkodójának azt, akit a pápa, vagy erre kirendelt helytartója meg nem koronázott. Ebben a "keresztyén" Európában nem létezhetett olyan állam, amely nem hajtott fejet a katolikus hitrendszernek. Ezért döntött úgy István király, hogy a békéért és a biztonságért nemzetünk vegye fel a kereszténységet, ami akkorra messzire eltávolodott már Krisztustól.

A korona "szent" elnevezése abból az áhítatból eredt, miszerint az államalapító királyt szentté avatták. A királyt szentnek tartották, így a rajta levő koronát is.

1000 és 1001 fordulóján Istvánt megkoronázták Esztergomban. Fontos volt, hogy a katolikus egyház első emberétől kapta a koronát István és nem pedig valamelyik más ország királyától. Ez szimbolizálta, hogy az ország nem hűbérese senkinek, és hogy Magyarország egy önálló keresztény állam. A magyar korona pedig azóta is a magyar államiságot szimbolizálja, az összes többi felségjelvényel együtt. Az ifjú királynak azonban hatalma megszilárdítása érdekében további harcokat kellett vívnia. István az egész Kárpát-medence urává vált. Tevékenysége az új államszervezet kiépítésére irányult. Ebben döntő jelentőségű volt az önálló magyar egyházszervezet létrehozása, élén az esztergomi érsekkel. Kötelezte a falvakat templomépítésre, és az egyház ellátására előírta a tized megfizetését. A pogány hagyományokhoz ragaszkodó néppel nehéz volt elfogadtatni a kereszténységet. Ezért István a törvények erejét is felhasználta az új hit előírásainak betartatására. Megkövetelte a böjti időszakok megtartását, a gyónást, a részvételt a vasárnapi misén.

A Szent Korona elfogadásával megkezdődtek Magyarországon a hosszú évtizedekig tartó véres hittérítések, a kényszerkereszténység kora. Ez volt a Katolikus Egyház évszázadokon át tartó missziója. Így a Szent Korona tan mögött az állam és egyház összefonódásából eredő eszmerendszer rejlik, mely nem riadt vissza soha semmilyen módszertől, hogy uralmát rákényszerítse alattvalóira. Ez az eszme rejlik az új alaptörvényben is a Szent Korona tisztelete mögött.

A magyarok királyainak koronája az államiság jelképe lett, ebből alakult ki a világon egyedülálló Szent Korona Tan.

Szent Istvánnak "Intelmek" című írása szerint a Magyar Szent Korona jelképezi az országot, mint területet, az országot, mint egy uralom alá tartozó népességet, a közigazgatási intézményrendszert, az apostoli keresztény hitet, az apostolságot, az uralkodó személyét, az uralkodói tulajdonságokat és képességeket, az igazságos ítélkezést és a jogi intézményrendszert, a társadalmi türelmet, az ország védelmét és az országban lakó, együtt élő, vendégként befogadott idegen népeket.

A Magyar Szent Korona eszmei tartalma

A Magyar Szent Korona eszmei tartalma két részre oszlik, ahogy két szerkezeti egység alkotja a koronát: az abroncs és a pántok. A felső rész Isten mennyei birodalmának a szimbóluma; az alsó rész Isten földi országát jelképezi. A pántok csúcsán felírás nélkül az ég és a makrokozmosz uraként trónol a Teremtő Atya Isten. Az alsó részen az abroncson felírással (Jézus Krisztus görög nevének rövidítésével) Isten földi birodalmának ura, Krisztus székel Mihály és Gabriel arkangyal kíséretében. A pántokon az Atyától jobbra nem lehet más, mint Krisztus földi helytartója, Péter, háta mögött Péter helyettese, a második fő-tanítvány, Jakab áll. A Pántokrátor balján Pált ábrázolja az ikon, mert ő külön meghívást kapott. Leveleinek egy része a kisázsiai egyházakhoz szól, így kultusza az örményeknél is megvolt. Ezután következik a kedvenc, szeretett tanítvány, János, akire az Atya Fia, Krisztus a kereszten függő édesanyját bízta. Péter lábánál testvére, András látható, aki először ismerte föl, hogy Jézus a Messiás. Sokan felvetik, hogy miért nem 12 tanítvány van a Szent Koronán; azért, mert a 12 tanítvány csak az Utolsó Vacsoránál volt együtt. A középkori templomok bejáratánál általában csak 8 apostolt szoktak ábrázolni. A korona tervezője azokat a szenteket választotta példaképnek, amelyek védőszenteknek bizonyultak egy keresztény uralkodó számára (Kozma, Damján, András, Fülöp, György és Demeter). A Szent Korona valamennyi ábrázolt személye örmény típusú; legklasszikusabb a két angyal ábrázolása. Az Isten égi és földi birodalmának egybeszövése klasszikusan a Magyar Szent Koronában csúcsosodik ki.

Nincs még egy olyan nemzet a Földön, amely egyetlen nemzeti ereklyéjének ekkora jelentőséget tulajdonítana, és olyannyira tisztelné, mint a magyar nép a Szent Koronát. A Korona a magyar történelem legbecsesebb emléktárgya, s a legrégebben használt, mind a mai napig épségben megmaradt királyi fejék Európában. A Magyar Szent Korona csaknem ezer esztendeje hozzá tartozik a Magyar történelemhez. A Szent Koronával ezer év alatt 55 magyar királyt koronáztak meg.

Bálványképként él nemzedékeken át és hatalmát máig is tisztelik, olyannyira, hogy új alaptörvényünkbe bele is foglalják és ezzel újra jogerőre emelkedik a kényszer-kereszténység: azaz, ha valaki nem hódol be e tannak, arra az állam ezt rákényszerítheti.

Feltehetjük hát a kérdést: felmerülhet-e bármelyikünkben az a gondolat, hogy a békéért és a biztonságért kijelentjük, hogy egyetérthetünk ezzel a felfogással, melyet egy nyilatkozat aláírásával kell megerősíteni?

Dániel sem kért segítséget Nabukodonozortól és három hitestvére sem hajtott fejet az aranyszobor előtt. Emlékezzünk a Biblia példáira és annak tükrében vizsgáljuk meg döntéseinket.

AZ ÚJ EGYHÁZÜGYI TÖRVÉNY

Azoknak az egyházaknak, amelyeknek az állam az 1990. évi IV. törvény alapján korábban biztosította az elismert státuszt, de az új egyházügyi törvény most ettől megfosztotta, lehetőségük volt arra, hogy az előírt módon és formában kérjék egyházzá minősítésüket az Országgyűléstől, mint törvényhozói hatalomtól.

Az újra regisztrálásért, avagy az egyházként való elismertetésért folyamodás nem állampolgári kötelesség, hanem felkínált lehetőség. Nem minősül állampolgári engedetlenségnek, ha egy vallási közösség úgy dönt, hogy nem folyamodik ezért. Ez még nem jelent ellenállás kinyilvánítását a kormánnyal szemben. Arra a kérdésre, hogy egy gyülekezeteknek miért van szüksége arra, hogy a világ által elismert legyen? Úgy véljük, erre a kérdésre a könyvben eddig elolvasottakból választ kapunk.

Egy olyan gyülekezetnek, melynek a legfőbb célja, hogy Jézus Krisztus útján járjon, annak a világ által való elismerés mindig kárára van, hisz ez megalkuvást követel.

Isten gyülekezete mindig szabad, még ha a világ ezt a szabadságot korlátozni is akarja! Életének legfőbb meghatározója Isten Igéje. Igyekszik Istent szolgálni, és az Ő törvényét (a szeretetet) betölteni, még akkor is, ha ezért a világ őt üldözni fogja. Szükségesnek tartja a felsőbb hatalmasságoknak való engedelmességet, de csak addig, amíg Isten kijelentésével nem ütközik. Tagjai igyekeznek mindent megtenni azért, hogy a bennük munkálkodó Lélek teljes szabadságot kapjon, még ha testüket rablásba is adják. Fontosnak érzik az egymás közötti egyenlőséget, annak ellenére, hogy különböző feladatokkal vannak megbízva. Ez az egyenlőség korlátozza a Sátánnak a gyülekezet félrevezetéséért folytatott munkáját. Mindig együttműködnek, hisz tudják, hogy a Lélek csak egyetértéssel tud kellő védelmet nyújtani gyülekezetük részére a világ hatalmával szemben.

Mik voltak a feltételei az elismertetésnek?

Az elismertetésnek alapfeltétele volt, hogy az egyháznak nyilatkoznia kellett arról, hogy működése nem ellentétes az:

- Alkotmánnyal (Alaptörvénnyel)

- Alaptörvény elfogadását követően benyújtott, illetőleg elfogadott sarkalatos törvényekkel.

14. § (2) f) Az egyesület akkor ismerhető el egyházként, ha képviselői nyilatkoznak arról, hogy az általuk létrehozott szervezet tevékenysége nem ellentétes az Alaptörvénnyel, jogszabályba nem ütközik, valamint nem sérti más jogait és szabadságát (sarkalatos törvény 14. § (2) f) pontja)

A könyvben elolvasottakból megfigyelhető, hogy a világ milyen szellemiséggel próbálja elérni, hogy amint az emberek, úgy a gyülekezetek is minél inkább alkalmasak legyenek az Új Világrend befogadására, amiről e könyv végén olvashatunk.

Nézzünk meg egy pár erre utaló jelenséget az Alaptörvényben és a Sarkalatos törvényekben.

Nemzeti hitvallás

MI, A MAGYAR NEMZET TAGJAI :

- **Büszkék vagyunk arra, hogy Szent István királyunk ezer évvel ezelőtt szilárd alapokra helyezte a magyar államot, és hazánkat a keresztény Európa részévé tette.**

A történelmi tények ismeretében (erőszakos hittérítés, az ellenségülők kivégzése, a bálványimádó római katolicizmus bevezetése, stb.) erre egy bibliához hű keresztyén nem lehet büszke.

- **Büszkék vagyunk arra, hogy népünk évszázadokon át harcokban védte Európát, s tehetségével, szorgalmával gyarapította közös értékeit.**

Egy igaz hívő, akinek a legnagyobb parancsolata a szeretet, nem büszke az ellenségeskedésre. Mi módon érthet egyet egy ilyen cikkelyt tartalmazó hitvallással egy olyan közösség, mely a fegyverfogást fennállásának egész történetében visszautasította?

- **Tiszteletben tartjuk történelmi alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét.**

Világos előttünk, hogy a Szent Koronát bálvánnyá emelték, és azt bálványként tisztelik. Isten Igéje pedig súlyos ítéletet mond a bálványtiszteletre.

2007 Április 22-én közéleti személyek az Országházban fogadalmat tettek a Szent Korona előtt és ezt térdhajtással is szentelték.

Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljetek magatoknak, se szobrokat ne állítsatok fel a ti földetekre, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek (3Móz 26 :1)

• **Valljuk, hogy a huszadik század erkölcsi megrendüléshez vezető évtizedei után múlhatatlanul szükségünk van a lelki és szellemi megújulásra.**

Milyen lelki és szellemi megújulásra? Az előző fejezetekben részletesen olvashatunk e megújulás előkészületeiről és megvalósításáról, mely szöges ellentétben áll Isten akaratával és Igéjével.

Sarkalatos törvények

6. § (5) A vallási közösség kizárólag olyan vallási tevékenységet gyakorolhat, **amely az Alaptörvénnyel** nem ellentétes, jogszabályba nem ütközik és **nem sérti más közösségek jogait és szabadságát.**

A Nemzeti Hitvallásból idézett pontokkal határozottan ellentétes a hitünk és felfogásunk; hogyan lehetett akkor ezt a nyilatkozatot aláírni? Így például a bálványimádás ellen (pl. a Szent Korona tan) nem szólhat az igehirdetés, mert ez az általunk is elfogadott alkotmányba ütközik.

9. § (1) Az egyházakat azonos jogok illetik és azonos **kötelezettségek terhelik.**

A fentiekből kifolyólag olyan kötelezettségek vannak itt, amelyek egy hívő gyülekezet számára nem vállalhatók.

9/C. § (1) Az ügyésznek a vallási tevékenységet végző szervezet működése felett gyakorolt **törvényességi ellenőrzése** kizárólag a vallási tevékenységet végző szervezet **6. § (4) és (5) bekezdésének megfelelő működésének ellenőrzésére terjed ki.** Ha az e feltételek szerinti működés az ügyész önkéntes teljesítésre

történő **felhívása alapján sem biztosítható**, az ügyész **pert indít a vallási tevékenységet végző szervezettel szemben.**

Olyan dolgokra vállaltunk kötelezettséget, amit nem is akarunk teljesíteni? Vagy nem tudtuk, mit írtunk alá?

10. § (1) Az állam és az egyházak különváltan működnek. Az egyházak önállóak. **Az állam a közösségi célok érdekében együttműködik az egyházakkal.**

A bevett egyházaknak alapfeltétele az együttműködés, melynek az ökumenizmus a háttér szellemisége.

13. § (4) **Az egyházi személyek fokozott szabálysértési és büntetőjogi védelemben részesülnek.**

Isten gyülekezetében a bűnért büntetés jár, ha meg nem tér belőle.

Az igaz gyülekezetben egyenlőség van. Bárki legyen aki bűnt cselekszik, számot kell adnia érte. Miért jár megkülönböztetett állami védelem egy gyülekezeti vezetőnek?

14. § i) A vallási tevékenységet végző szervezetet az Országgyűlés egyházként ismeri el, ha a **közösségi célok érdekében történő együttműködés iránti szándékát** és **annak hosszú távú fenntartására való képességét** különösen alapszabálya, tagjainak száma, a kezdeményezést megelőzően a 9. § (1) bekezdése szerinti területeken végzett tevékenysége és az ilyen tevékenységnek a lakosság nagyobb csoportja számára való hozzáférhetősége **bizonyítja.**

Az új *Alaptörvény Nemzeti Hitvallása* egyértelműen és szándékoltan a keresztény valláserkölcsek középponti elemeit emeli alkotmányos rangra (hit, szeretet), az *R. cikk* pedig kifejezetten kötelezővé teszi a *Hitvallás* figyelembe vételét az *Alaptörvény* rendelkezéseinek értelmezésekor.

Az alaptörvény mögött nagyon érezhető a vallás szellemisége. Ez egyértelműen a római katolikus vallás szellemisége.

Kérdésként merül fel, hogy ki lehet-e lépni az elismert egyházak listájából? Igen, de a lábnyomunk benne marad!

ÚJ VILÁGREND

A világban végbemenő folyamatokat figyelve nem nehéz megállapítani, hogy az élet több területen felgyorsult, és benne gyökeres változások mennek végbe. Az ördög tudja jól, hogy nem sok ideje van véghezvinni szándékát, melyet a világ alapítása óta meg akar valósítani. Éppen ezért szinte kapkodva valósítja meg az újabb és újabb terveit. Az egyik nagyszabású terve – mely eszköz az emberek lelkének megszerzésére – egy új világrend bevezetése. Nem új keletű dolog ez. Évszázadokon átívelő történelmi eseményről van szó. Emberek csoportjai, titkos társaságok szeretnék uralmuk alá vonni az emberiséget több száz év óta. Az elhatározás azonban sokkal hamarabb született. Már az özönvíz után a Babiloni torony építésénél cél volt az egységes világ megteremtése. „Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.” (1Móz 11:4)

Könyvünk alaptémájához kapcsolódik ez a fejezet, ugyanis egy mindenre kiterjedő ellenőrzés, egy központi irányítás szükségyszerűen ki kell, hogy terjedjen a vallási közösségekre, a keresztyén gyülekezetekre is.

Az alábbiakban megpróbálunk egy képet adni az elkövetkező változásokról, annak előjeleiről. Nem egyszerűen csak azért, hogy több ismeretünk legyen a világ dolgait illetően, hanem mindenképpen azért, hogy amikor azok a dolgok, amiknek be kell következniük, megtörténnek, meg ne rémítsen senkit. Jó előre felkészülve az eseményekre, egy megfelelő hozzáállással, egy helyes viszonyulással tudunk lenni. A múltat ismerjük, vagy ismerhetjük. A múlt eseményei már megtörténtek, azokról lehet tényszerűen beszélni. A jövő eseményeinek vizsgálatához két eszközünk van: a Bibliai próféciák és az eddig végbement változások irányvonalának vizsgálata, az idők jeleinek megfigyelése.

A mai nyelvezet némileg eltér a régi bibliai nyelvtől. Ha azt a szót halljuk, hogy globalizáció, nem biztos, hogy eszünkbe jutnak a bibliai próféciák. A globalizáció az a törekvés, amit már az özönvíz után is meg akartak valósítani: egy egységes világ, központilag irányítva. Olyan rendszer, ahol minden mindennel összefügg, kapcsolatban van, egymásra hatással van. A földet és annak teljes lakosságát viszont nem lehet irányítani, csak egy ún. „totális kontroll”-lal. Ez a kontroll is sok mindenben megnyil-

vánul: egységesített törvények, szabályrendszer, de legfőképpen a teljes megfigyelésen, nyomon követésen keresztül. Ezt ma sok technikai fejlesztés segíti. A Fenevad bélyege is a központi irányítást és teljes ellenőrizhetőséget segíti.

Nagyon fontosnak tartom az idők jeleivel foglalkozni, azt figyelni, kutatni, mert figyelmeztetve vagyunk az utolsó idők végén bekövetkező gyökeres és veszélyes változásokra. „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, [még] a választottakat is.” Márk 13:22 Itt figyelembe kell venni, hogy nagyon sok elérhető információ van napjainkban. Úgyannyira, hogy az ember csak kapkodja a fejét, nem is tudja mit fogadjon el, mit tarthat hiteles forrásnak. Az Internet világa szélesre tárta a világ tudásbázisának kapuit. Mindenki megismerheti a világ helyzetét, az idők jeleit maga is. Azt is tudni kell, hogy rengeteg a hamis információ. Nem könnyű helyes módon eligazodni a világban. Mégis azt lehet mondani, hogy nem dughatjuk homokba a fejünket, igenis tájékozódni kell a világ eseményeiről. Ha nincs időnk, energiánk, vagy lehetőségünk ezeket az ismereteket saját magunk megszerzeni, akkor is van egy egyszerű módja a tájékozódásnak: ha meghallgatjuk azokat, akik örködve figyelik az eseményeket.

Lucifer terve már régóta az, hogy a világ népeit meghódítsa, uralma alá hajtsa. Ádámmal és Évával kezdte, és sikeres is volt. Később következett az özönvíz előtti kor a maga romlottságával. Az özönvíz megtisztította a földet, de hamar eljött a bábéli korszak. Azután sok évvel később eljött a birodalmak kora, amikor fegyverrel kényszerítették az embereket egy mindent átfogó világrendszerbe.

Amiben ma élünk, az a pénz és a technológia uralma az emberi lelkek felett. Ma nem fizikai kényszerítő erővel hajtsa uralma alá az embereket e világ Fejedelme, hanem logikus érvekkel, szép szavakkal, az ember hiúságát is célba véve.

Az Új világrendről nehéz tényszerűen beszélni, mert egyrészt a média nem beszél róla, másrészt alapvetően titkosított, nem nyilvános a valódi célja, programjai. Az eddig megvalósult célokat figyelembe véve mondhatjuk, hogy valós történésekről van szó, egyre világosabbak a részletek. Már nem csak híradásokból tudjuk, hanem látható is a közelgő vihar.

Miről szól az Új Világrend?

Az eszme születése: 1776, amely nagyjából egy időre tehető az Egyesült Államok megalakulásával, valamint a Függetlenségi Nyilatkozat jóváhagyásával, kikiáltásával: 1776. július 4.

Az eszme hitvallása a felvilágosodásban gyökerezik: a megvilágosodás, a felvilágosodás, a ráció (az elme, az ész) felfokozott dicsérete, a szabadság és az emberi jogok új keletű megfogalmazása újdonságként hat az emberre.

Az eszme szimbolikája: az Egyesült Államokbeli szabadság-szobor (Lady Liberty): A szabadság megvilágosítja, bera-gyogja a világot. „Lady Liberty” arccal keletre néz, fejét kissé le-felé tartva, lenéz Európára, az egész világra. Fején a napkoro-na 7 ága: a 7 tenger, a 7 konti-nens. A korona 25 ablaka: a vi-lág 25 drágaköve. Jobb kezében fáklyát tart, amely a világossá-got, a megvilágosodást jelképe-zi. Bal kezében pedig könyvet, amelyen az Egyesült Államok Alkotmányát (Függetlenségi Nyilatkozat) jóváhagyását fém-jelző dátum szerepel: JULY IV MDCCLXXVI, (1776. július 4.)

Jobb lába előre mozdulást fejez ki, a továbblépés, a haladás, a fejlődés jelképeként. Bal lába törött bilincseken áll: lerázta a rabigát és immáron szabad. Az alapzat, amelyen áll, zikkurathoz hasonló, hasonlítható forma. Az istennő (női istenség) tehát "sza-badságot" hirdet.

Az eszme célja:

1. minden fennálló kormányzat megdöntése
2. a magántulajdon eltörlése
3. az öröklés megszüntetése
4. hazafiasság felszámolása

5. a vallás (abban az értelemben, hogy igaz Istentisztelet) eltörlése, később: egy világvallás létrehozása
6. a házasság eltörlése
7. egy világkormány létrehozása

Az eszme legalizálása:

1990. szeptember 11-én id. Bush, az USA akkori elnöke beszédet tartott, amikor is először említi az új világrendet. (new world order). Az "új világrend" kifejezést ő hozta nyilvánosságra. Az azóta eltelt időben egyre gyakrabban hallani vezető személyiségektől, politikusoktól arról az egységes világról, annak szükségességéről, amit már régóta elhatároztak, hogy megvalósítják.

Kérdezhetnénk, hogy ennek mi a jelentősége számunkra? Miért foglalkozunk mi vele? A politikai életbe egy hívó ember nem folyik bele. Mert ez ugye a politikáról szól. Mi a jelentősége számunkra annak, amit Amerikában elhatározott egy csoport ember?

A mai politikai helyzet és a bibliai próféciaák a végidőkre vonatkozóan nagyon összecsengenek. Figyelő emberként nem lehet elmenni a tények mellett, miszerint a jövendölések a szemünk előtt teljeseznek be. Különleges korban élünk. A próféciaakat sokszor nem egyszerű értelmezni, de vannak nagyon nyilvánvaló dolgok, amik ma a szemünk előtt teljeseznek be. A Fenevad az egész világon uralkodni fog, minden népet uralma alá akar hajtani, így mindenki személyesen van érintve az Új Világrendben. Nem távol történnek ezek az események, hanem itt és velem.

Az Új Világrend kifejezés elég idegen számunkra. Nem sokszor hallunk hírekben, olvasunk újságokban róla. Úgyhogy, ha valaki mégis ismeri a kifejezést, de nem sok információja van felőle, akkor az általános reakció szerint eleve elutasító magatartást tanúsít. Nem népszerű az emberek között. Ennek egy egyszerű oka van: a nagy nyilvánosságot sikerült gondolkodásmódjában befolyásolni a kifejezés ellen. Ösztönösen negatívan reagálnak, nem is gondolják át, hogy esetleg lehet valami valós tartalom mögötte. Az átlagember egyébként leginkább a többség véleményét fogadja el legtöbb esetben, nem is gondolkodik el rajta, hogy a többség esetleg tévedhet.

Az „Új Világrend” kutatóiról kialakítottak egy véleményt, miszerint ők „összeesküvés-elmélet gyártók”. Ami szerint minden

hasonlóan gondolkozó ember csupán figyelemre vágyik, fel akar tűnni valamivel, vagy csupán zavart személy, aki egy kaotikus örült világban megpróbál kreatív, logikus összefüggéseket találni. Sekélyes érveket hoznak a kőkemény tények megcáfolására. Miután több ezer könyv, film, reklám vagy újsághír próbálja nevetségessé tenni az „összeesküvés-elméletekben” hívőket, egyes emberek számára nehéz előítélet nélkül fogadni a témát. Meglepő módon az Új Világrend fogalmát ma már alapvetően mégsem a hírek, újságcikkek miatt nem fogadják el, hanem az emberek hajlandóságának hiánya miatt az iránt, hogy nyitott elmével meghallgassanak olyan érveket, amelyeket a többség nem tett magáévá. A legtöbb ember inkább a többséget követő és csak nagy erőfeszítés árán képes elszakadni a tömegetől.

Aki képes túllépni az előítéleteken, következő lépésként végre felteheti a legfontosabb kérdéseket: Mi is az Új Világrend? Milyen filozófia rejlik mögötte? Honnan ered?

A kifejezés a XX. század elején került először nyilvánosságra, de már évtizedekkel korábban, az „összeesküvés elméletek” születése előtt, kimerítően tárgyalta a politikai és üzleti elit.

Az Új Világrend az elitista szervezetek együttes törekvése arra, hogy a globális hatalmat egy választás nélkül kinevezett és felelősségre nem vonható maroknyi ember kezében összpontosítsa, politikai manipulációk, gazdasági felforgatás és háborúk segítségével. A cél az egyéni, állami és nemzeti önállóság teljes megszüntetése. Sok ember azonban nem elégszik meg a nyilvánvaló tények felsorolásával. Ahhoz, hogy tényleg megértsük, hogyan érkezhettek ennyi ember egymástól függetlenül ugyanarra a következtetésre, meg kell vizsgálnunk az eredeti forrásokat.

Számos megdönthetetlen tény tartalmazó cikk jelent meg az üzleti globalizációra irányuló direkt törekvésekről és a központi bankoknak ezt a törekvést támogató szándékos igyekezetéről a nemzetek feletti hatalom átvételére. Ahhoz, hogy tényleg megérthessük, mit értenek a világ pénzügyileg és politikailag legnagyobb hatalommal rendelkező egyénei az Új Világrend alatt, legjobb, ha első kézből származó forrásokat idézünk. Íme:

„A nemzeti egyéniességen alapuló rendszernek mennie kell... A szuverén államok korának végét éljük... A Nyugati Világszocializmus felállításáért folytatott harcban a mai értelemben vett kormányok megszűnhetnek létezni... Rengeteg ember fogja gyűlölni az új világrendet... és meghal az ellene folytatott tiltakozásban.” – H.G. Wells, Az Új Világrend, 1940

„A következő évszázadban a nemzetek, ahogyan ma ismerjük őket, megszűnnek. Valamennyi állam egyetlen, globális hatalmat fog elismerni. A nemzeti szuverenitás mégsem volt olyan jó elképzelés.” – Strobe Talbot, Bill Clinton kormányának külügyminiszter helyettese a Time magazinnak nyilatkozta, 1992-ben.

„Talán a jövő világrendje a nemzetek családja lesz.” – Részlet George H.W. Bush beszédéből 1989

Az idézetekből egyértelműen kiderül, hogy az Új Világrend és az ezzel járó globális kormány nem eltúlzott állításokon vagy alaptalan félelmeken alapuló képzelgés. Ez egy különösen nagy befolyással rendelkező csoport, nagyon is nyíltan vallott szociálpolitikai ideológiája. Teljes képtelenség lenne összeesküvés elméletnek nyilvánítani.

A kapitalista és szocialista szervezetek is csupán összeesküvés elméletek? A politikai pártok is összeesküvés elméletnek számítanak? És a vállalati lobbik? A sztálini Oroszországban végbement tisztogatások csupán tündérmesék voltak? A náci párt célja nem a világ feletti uralom megszerzése volt? Egyértelmű, hogy ezek a közelmúlt és a jelen kézzelfogható, nagyon is létező erőinek számítanak.

A történelem során nagyon is valós, konkrét célokkal és hittel rendelkező szervezetek és embercsoportok próbálták saját értékeik szerint alakítani és irányítani az emberiség kulturális fejlődését, összehangolt és igen fondorlatos eszközök segítségével. Az Új Világrend sem különbözik ezektől ilyen tekintetben. Egyedivé az alkalmazott módszerek alattomosága és szerkezetének összetettsége teszi. Ezek az összeesküvések a valóság állandó és szerves részét képezik. Emberek titkos csoportjai évszázadok óta mesterkednek a világ feletti hatalom megszerzésén, a hazafiasság és ésszerűség köpönyege mögé rejtve igazi szándékaikat.

Tapasztalhattuk az életben elég sokszor, hogy egymásnak elmentmondó nézetek terjednek el az emberek között. Ilyenkor az, aki keresi az igazságot, nem szimpátia alapján fogadja el az egyiket, vagy a másikat, hanem kutatja a valóságot, utánajár a tényeknek, így jobban megismerheti az igaz történéseket. Nem az a célunk, hogy pontos választ adjunk egy kérdésre, sokkal inkább az, hogy felkeltsük az emberek érdeklődését, hogy azután mindenki figyeljen az idők változásaira, kikerülje a hamis információkat, önmaga győződjön meg az igazságról. Nekünk keresztények-

nek van egy ellenőrző lehetőségünk: és ez pedig a Mindenható Isten kinyilatkoztatása. Tehát ha valamit nem értünk, vagy nem egyértelmű, nem tudjuk eldönteni, hogy igaz-e vagy sem, vessük össze a Biblia igazságaival. Nem mindig jutunk teljes végkövetkeztetésre, de legalább egy irányvonalat, tendenciát igazolhatunk belőle. Így van ez a jövőben megtörténő eseményekkel. Nem tudjuk a pontos kimenetelét, de azt mondhatjuk, hogy a következő események a teljes világra elhatnak. Ezt már most láthatjuk: „...de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld [követé] a fenevadat.” (Jel 13:3)

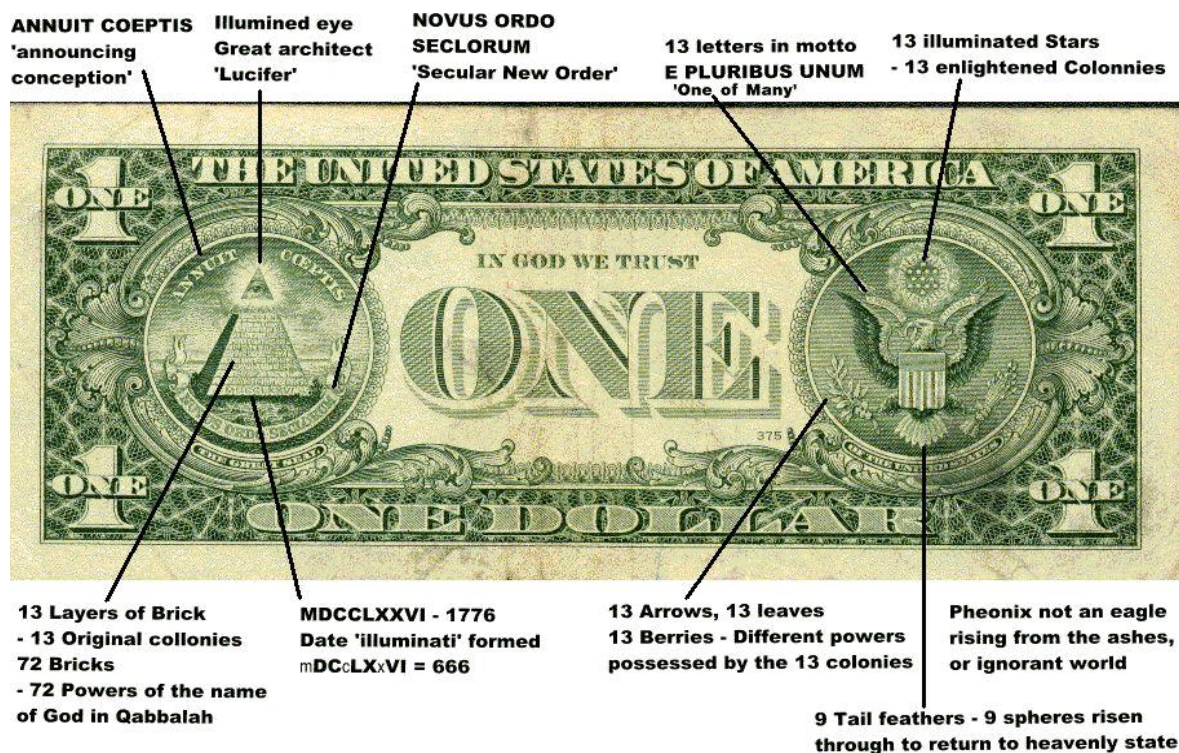
Nem kell félnünk megismerni a világot, a világ eseményeit, azokat a dolgokat, amik most még homályosak ugyan, de valóságosak. A félelmeink leginkább az ismeretlenből, vagy a helytelenül ismertből táplálkoznak. Jézus Krisztusban és az Ő igazságában valódi szabadság van. „Megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket.” – János 8:32

Jelképek

Az életben sok helyen találkozhatunk jelképekkel, jelkép-rendszerrel. A szabadkőműves és egyéb titkos társaságoknak sok jelképük ismert és általánosan használatban van. Erről azért jó tudni, mert szorosan kapcsolódnak, hozzá tartoznak a Fényhordozó (Lucifer) jelenlegi és eljövendő világához. Körülvesz minket ez a világ, benne éljük földi életünket.

Az egydolláros sokak számára ismert, általánosan használt bankjegy. Egy magát kereszténynek nevező ország miért használ egy olyan papírpénzt, ami tele van Lucifer követőinek jelképeivel? Az előlapon George Washington, az Egyesült Államok első elnökének arcképe látható. A hátlapon az USA hivatalos Állami Nagypecsétjének mindkét oldala szemügyre vehető. A sasos oldal az ország hivatalos állatszimbólumát, a fehérfejű rétisast ábrázolja, a hivatalos, elsőszámú jelmonddal: E pluribus unum, vagyis Sokból [többől] egy – célzás arra, hogy a sok (eredetileg 13) gyarmatból egy egységes állam jött létre.

A bal oldal középpontjában a szabadkőművesek egyik kedvenc szimbóluma, a befejezetlen (csonka) piramis látható; a befejezetlenség arra utal (legalábbis a szabadkőműves testvérek között), hogy rengeteg még a tennivaló, a Nagy Mű még nincs bevégezve.

A piramis tetején, a zárókőbe illesztve egy másik jelkép, a Legfőbb Építőmester mindent látó szeme figyel, s belőle körkörös sugarak törnek elő, a világot betérítő (titkos) tudás szimbólumaként.

1776 az Illuminátusok (megvilágosodottak) rendjének megalakulása.

Az itteni két (ugyancsak latin nyelvű) jelmondat is érdekes.

A felső (Annuit coeptis) leginkább úgy fordítható, hogy „Engedélyezi a tervet”, esetleg „Beleegyezik az elképzelésbe”, „Támogatja a szándékot”. Hogy kicsoda? Természetesen a „Legfelsőbb Lény”. És milyen ötletről van itt szó? Segítségért forduljunk az alsó mottóhoz: Novus ordo seclorum. Ez annyit tesz, hogy, „Új Világ Rend”...

Az USA Nagy Állami Pecsétjén az Alapító Atyák (két szabadkőműves szimbólum szerepeltetése mellett) hitet tesznek egy olyan új világrend mellett, amelyre a felsőbb, nem evilági hatalmak is rábólintottak. Nagypecsét mindkét oldalán hemzsegnek a 13-as számra történő utalások: a piramis 13 fokból áll, a sas 13 nyílveszőt szorongat a bal, 13 levelű és 13 bogyós olajágot a jobb karmában, felül a glóriában 13 csillag látható – apropó, ezek egy hatágú csillag mentén helyezkednek el. Ne kössünk bele és fogadjuk el a hivatalos magyarázatot, mely szerint mindez arra a 13 gyarmatra utal, amelyek első körben megalakították az USA-t. Az amerikai dollár több mint 200 éves múltra tekint vissza az

időben. Az első dollárérméket a United States Mint (amerikai pénzverde) bocsátotta ki.

Az egydolláros bankjegyet a képen is láthatóan, jelenlegi kinézetében 1957-ben bocsátották ki, azóta semmiféle nagyobb változtatást nem eszközölt rajta a kormány, leszámítva azt, hogy 1963-ban a bankjegy elülső képe George Washingtonnal (1732-1799) az Amerikai Egyesült Államok első elnökének portréjával debütált. (Nem hivatalosan már 1862-ben kibocsátottak egydollárosokat.) Elmondható tehát, hogy a második legrégebbi formát használó bankóról beszélünk, a kétdolláros után. Az Egyesült Államokon belüli pénzmozgás csaknem 45%-át egydolláros bankokkal bonyolítják le az emberek. Elmondhatjuk tehát, hogy bár értéke elenyésző, (ha az amerikai értékrendet nézzük) mégis töretlen népszerűségnek örvend hazájában. Az egydolláros egy bonyolult szimboliztikájú „alkotás”. Anyaga papír helyett vászon, és pamut egyvelege, ennek ellenére egy átlagos egydolláros élettartama csupán 21 hónap, ezután leváltja azt egy újabb sorozatszámú példány.

Nem lehet véletlen, hogy az egydolláros bankjegy hosszú évtizedek óta szinte teljesen változatlan formában van forgalomban. A jelképek a titkos társaságoknak nagyon fontosak.

A vonalkód, amely ma már minden árucikken megtalálható mindenki számára ismert. Ebben is van egy sátáni jel:

Vég nélkül lehetne sorolni azokat a jelképeket, amik a valós életben megjelennek, és a Sátánizmusra utalnak. Az alábbi kép a héber abc betűi alapján veszi értelmét. Az írásjel a nyugati világ betűi között „v” és „w” de a héberben 6-ost is jelent.

Az Interneten pedig minden címsorban ez áll „www”, számokkal kifejezve: 666.

Globalizáció

Gazdasági Politikai Integráció

A fentiekben az Új Világrendről volt szó, ami nem került még bevezetésre. Viszont ez valós törekvés a világ vezetői részéről.

Amiben benne élünk, aminek most részei vagyunk, az a „globalizáció”. Ez része az elkövetkezendőknek, előkészítője a nagy terv végső szakaszának. A gazdasági politikai integráció a kommunizmusban is megvalósult igen nagy területen. Most a '90-es évek óta egy nyugati irányú egyesülés részei vagyunk. Sok minden már megvalósult a tervekből a hibák, problémák ellenére. Az irány világosan meg van határozva, politikusok és gazdasági szakemberek dolgoznak ezek megvalósításán.

Az egyik vezető európai politikus Európa mielőbbi egységesítését tűzte ki célul. „A kötelességemnek tekintem Európa kimozdítását a gödörből, és ennek része, hogy csökkentsem az emberek elégedetlenségét, ami immár az Európai Unió jövőjét fenyegeti,” mondta. Elmondta még, hogy követelni fogja egy „gazdasági kormány” felállítását az eurózóna számára és „politikai egységet” az EU egészére, ami egy lépéssel közelebb vinne a szövetségi állam kialakításához.

Más vezető politikusok is ebbe az irányba kívánják terelni Európát. Sokat hallunk az egységes európai szabályozásról, közös értékekről, amik az unió tagországainak életét átformálják. Uniós pénzügyi támogatásokról, amit központilag az Európai Unió fővárosában Brüsszelben határoznak meg.

Ez az európai egységről szól. Van azonban a világ más részein is egységesülési törekvés. Az Amerikai Egyesült Államok már több száz éve sok országot, sok különböző népcsoportot egyesített társadalmi, gazdasági, politikai, katonai téren. Mondhatjuk, hogy stabil egységben, az idők folyamán összeforrt a társadalom.

Az Afrikai Unió 2002-ben jött létre a „Afrikai Egység Szervezete” utódjaként. Az Afrikai Uniónak Marokkó kivételével minden afrikai ország tagja.

A Kazahsztán, Belorusszia és Oroszország által alkotott vámunió rohamléptékben halad afelé, hogy a majdani Eurázsiai Gazdasági Unió alapját jelenthesse. Van egy gazdasági szerveződés, ami nem köthető egy földrészhez. Ez az ún. BRICS országok. (Brazília Oroszország India Kína és Dél-Afrika) 2006-ban alakult és elemzők erős gazdasági tényezőként értékelik. Az energiaforrás és felhasználás területén is megfigyelhető egyfajta kapcsolatrendszer. Pl. Kína és Irán, vagy Kína és Oroszország között erős függés alakult ki.

Látható tehát, hogy - spontán, vagy irányítottan – de a világot átfogó kapcsolatrendszer jönnek létre.

Népesség csökkentés

A globalizáció egy fontos célkitűzése a népesség nagyarányú csökkentése. A számok a csökkentés mértékére nézve és a közönyösség az emberek lelkei iránt talán hihetetlennek tűnnek, de ha belepillantunk az elmúlt száz év történelmébe, akkor azt mindenképpen megláthatjuk, hogy világ vezetői nem riadnak vissza nagyarányú népirtásoktól.

Napjainkban tény, hogy az ipari társadalmak lakossága csökken, a fejlődő világ lakossága pedig nagymértékben növekszik. Kínának ma 1,4 milliárd lakosa van, annak ellenére, hogy 1979-ben bevezették az ún. „egy család egy gyerek” törvényt.

A világ túlnépesedése lehet, hogy probléma, de az arra adott válasz és módszerek nem elfogadhatóak.

Az Egyesült Államokban, Georgia államban van egy hely, ahol ismeretlenek hatalmas emlékköveket állítottak fel. Ezen található az Új Világrend tízparancsolata. Az egyik célkitűzés, mely ezekre a kövekre fel van vésve, így hangzik:

„Tartsd az emberiséget 500,000,000 alatt, állandó egyensúlyban a természettel.”

A jelenkor eseményeit tisztán látó emberek fejében nem kétséges, hogy a világ háttérhatalmi vezetői, az emberiség kb. 90 százalékától szeretnének megszabadulni, amiről számos egyéb megnyilatkozás is tanúskodik. Vannak módszerek, amikkel ezt szeretnék elérni. Ma nem tömeges népirtással, háborúkkal szabadulnak meg emberek tömegeitől, hanem lassú, de biztos már most is folyamatban lévő módszerekkel.

A szegény országok élelmiszer és víz hiányáról biztosan mindenki hallott már. Úgy tűnhet, hogy ezt a problémát szeretné a világ gazdagabbik fele megoldani. Rengeteg segély áramlik ezekbe az országokba. Ez jó dolog és követendő is. Ezzel együtt is azt lehet mondani, hogy a világon megvannak a pénzügyi és élelmiszer források az éhezés és vízhiány leküzdésére. Egy szemlélet szerint a világ vezetőit egyszerűen nem érdekli a nyomorban élők élete. Valószínűbb viszont, hogy meg akarnak szabadulni a világ lakosságának nagyobbik felétől.

A vagyon elosztása, de mondhatjuk azt is, hogy az erőforrások, nyersanyagok aránytalan elosztása a szegények és gazdagok között, eredményezi a mérhetetlen szegénységet és hihetetlen gazdagságot a világ alsó és felső rétegei között.

A vagyon újraelosztásának következményei:

Az elmúlt 20 év során a felső 1 százalék 60 százalékkal növelte bevételeit. Ezzel szemben a globális szegénység mindenkori mélyponton van. Az elit azt próbálja elhitetni a világgal, hogy hihetetlen vagyona a köz javát szolgálja, mivel a tömegekhez is csurog belőle valami munkahelyek formájában. A globális gazdasági adatok nem ezt mutatják.

A föld lakosságának csaknem fele, több mint 3 milliárd ember kevesebb, mint napi 2,5 dollárból (550 Ft) él, 1,1 milliárd ember pedig nem jut tiszta vízhez. Naponta 22.000 gyerek hal meg (ez egy Szekszárd méretű város teljes lakossága) a víz által terjesztett betegségek vagy az alultápláltság miatt. A média úgy állítja be mindezt, mintha bizonyos területeken ez lenne a dolgok rendje.

Az év elején az Oxfam International felháborodottan írt a világ 100 leggazdagabb milliárdosának nettó 240 milliárd dolláros bevételéről (magyarország hét évi költségvetése, vagy 3 millió vidéki ház ára) 2012-ben. A szervezet kiadványában leírta, hogy ez a bevétel **négyszer több**, mint amennyiből a szegénységet fel lehetne számolni a világon.

„Nem színlelhetjük többé, hogy néhány ember vagyonának növelése a tömegek javát szolgálja. Túlságosan sokszor éppen az ellenkezője igaz.” – Jeremy Hobbs, az Oxfam International ügyvezetője.

Egészségügy

A gyógyszeripar és az egészségügy az emberek javát szolgálja. A beteg elmegy az orvoshoz, ott körültekintően kivizsgálják és a megfelelő gyógyszert felírják neki. Ez az ami általában eszünkbe jut az egészségügyről. Ha viszont egy kicsit mélyebbre nézünk, kitűnik jó néhány ellentmondás. Az orvos miért ír fel automatikusan ugyanolyan hatóanyagú, de drágább gyógyszert?

Ez a pénzről szól. A gyógyszergyárak monopóliuma (egyeduralma) miatt ők diktálják gyógyszerek minőségét és árait. Létezik olcsóbb termék is, de mivel az új orvosságon több haszon van, ezért azt adják a betegnek is. Az antibiotikumok mai nagy száma nem enyhíti a világ egészségügyi problémáit. A modern orvoslással nem lett kevesebb a betegség a földön. Hogyan lehet az, hogy egyre újabb és újabb antibiotikumokat fejlesztenek ki, mégsem javul az egészségügyi helyzet?

Az antibiotikumok helytelen használata folytán kialakultak ellenálló vírusok, baktériumok. A nagy gyógyszergyárak viszont csak akkor kísérleteznek újabb gyógyszerekkel, ha az profitot termel.

„1987 óta egyetlen új antibiotikum osztály sem került kifejlesztésre és fejlesztés alatt sincs egy sem, sehol a világon. A nagy gyógyszergyárak számára nem sok hasznot jelentenek a drága folyamatokon keresztül kifejlesztett antibiotikumok, amiket csak rövid ideig szednek az emberek, például a vérnyomáscsökkentő gyógyszerekhez képest, amit sokan életük végéig használnak”- idézve az Independent-től.

Így végül elkerülhetetlen, hogy nagy járványok kialakuljanak világszerte. ... „és lesznek éhségek és döghalálok”... (Máté 24:7)

A kormányok és orvosi intézmények egy teljes évszázada megpróbálják elhallgatni a természetes antibiotikumokat alkalmazó módszereket, amik tényleg képesek megszabadítani a rezisztens kórokozóktól. A koloid étrend-kiegészítőktől kezdve, az aloén és fokhagymán keresztül egészen a különféle étrendekig, az alternatív módszereket mindig is cenzúrázták és büntették. Nem

az otthoni használatot, hanem azt, hogy ez széles körben orvosi-
lag is alkalmazható legyen. Nem lehet megkerülni: a globalizáció
az egészségünket is egy kéz irányítása alá akarja vonni.

Katonai integráció

Egy nemzet, vagy ország függetlenségét katonai erővel védték meg minden korban. Az Istentől elfordult nemzetek életében igen fontos szerepet tölt be a katonaság, a katonai erő alkalmazása. Az uralkodásra hajlandó ember szereti is így ráerőltetni akaratát másokra. Nem riad vissza az erőszakos módszerektől céljai elérése érdekében.

A XX. században a „civilizáció magas fokán” azt gondolhatnánk, hogy a rend és béke megteremtése érdekében az emberiség nem fordul ilyen primitív és erőszakos eszközökhöz. Ehelyett leül a két fél és megvitatják a nézeteltéréseiket. Mindkét fél elégedett lehetne, mert szenvedés és pusztítás nélkül megoldották a fennálló problémát. De láthatjuk, hogy a ma embere cseppet sem változott az idők folyamán. Ugyanolyan hatalom éhes, ugyanolyan csalárd a szíve, mint régen az idők kezdetén.

A mai világegyesítő törekvéseket is támogatják katonai erő alkalmazásával. Habár a nyugati világ nagyobb részét újszerű ideológiákkal hajtják egy viláгурalom alá, minden külső erőszak nélkül, az emberiség nagyobbik részét ma is háborúval igázzák le.

Ma a NATO az Egyesült Államokkal az élen, a legnagyobb katonai egyesülés. A másik erő Oroszország, egy néhány éves gyengeség után ma ismét meghatározó szereplő. Létszámban és technológiában is felveszi a versenyt a NATO-val. A harmadik, feltörekvő nemzet Kína. Ami Kínában történt az elmúlt 30-40 évben, az elkápráztatta a világot. Hihetetlen fejlődésen ment keresztül. Így katonasága létszámban és fejlettségben is meghatározó.

Világkormány

„Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.”(Jel 13:7)

Joseph Candel így ír az eljövendő egységes világról: „A világ vezetői által többnyire globális kormányzásként emlegetett egységes világkormány felállításának előkészületei a szemünk előtt folynak. Ennek legfontosabb lépése az emberek hozzáállásának előkészítése, hogy amikor eljön az új pénzügyi rendszer és a világkormány vezetői szerepére szánt Antikrisztus színrelépésének ideje, a tömegek készen álljanak ellenállás nélkül elfogadni a tudtukon kívül rájuk erőltetett új vezetést. A színpalak mögött folyó munkálatok nyoma itt-ott előbukkant a gazdaságban és a politika világában, így aki nyitott szemmel jár, nap, mint nap belebotlik ennek jeleibe. A globális kormányzás egy természetellenes rendszer, ami soha nem jönne létre magától, hanem a hatalmi elit próbálja a világra erőltetni a fennálló, legtöbbször általuk gerjesztett problémák megoldásaként. A globalizáció sehol sem lenne a háttérhatalmi vezetők erőfeszítései nélkül, akik mindent megtesznek, hogy tervük valóra váljon. Sajnos a világban sok ember úgy gondolja, az események a maguk természetes medrében folynak és külső befolyás nélkül alakulnak így.

A háttérhatalmi vezetők tervének fontos része a piacok összekapcsolása, hogy az adott pillanatban valamennyit egyetlen „gombnyomással” tehessék tönkre, teljes összeomlást idézve elő a gazdaságban. Miért is próbálnának minden kulcsfontosságú országot egyenként meggyengíteni, ha egyszerre is megtehetik? Többek között ezért törekednek arra, hogy minden piac és ország olyan szoros kapcsolatban legyen a másikkal, hogy néhány intézkedéssel valamennyit képesek legyenek tönkretenni (a későbbiekben pedig könnyebben irányítani). Ma már egyetlen pillanat alatt szegénységbe dönthetik az egész világot. Amit eddig apránként, lassan tettek meg, most egyszerre, szinte az egész világgal megtehetik. Amikor az összes tőzsde, értékpapírpiac és pénzpiac alól egyszerre húzzák ki a szőnyeget, a civilizált világ káoszba süllyed.

Szükséges, hogy mindez gyorsan és egyszerre történjen, hogy az egész világ készen álljon az Új Világrend elfogadására. Ezért fordítanak annyi pénzt az ehhez szükséges technológia és infrastruktúra fejlesztésére.

Bár minden erejükkel azon vannak, hogy a fejlesztések egymástól függetlennek tűnjenek és a külső szemlélővel elhitessék, hogy az emberiség javát szolgálják, utasításaikat odafentről kapják.

A nemzetközi határok lassan eltűnnek. A világ egy óriási hálózáttá alakult, ahol minden mindennel összeköttetésben van. A számítástechnika és a modern megfigyelési eszközök segítségével Nagytestvér minden virtuális és valós lépésünket nyomon követheti. Lassan minden a helyére kerül, hogy elkezdődhessen a világtörténelem utolsó nagyjelenete.

A világ népeinek elege van nemzeti kormányaik és vezetőik tehetetlenségéből. Hiába várják, hogy véget vessenek a szegénységnek, az igazságtalanságnak, háborúknak, az értelmetlen törvényeknek vagy a korrupciónak. Ehelyett terheik egyre elviselhetlenebbek. Ezek a problémák előkészítik az emberiséget a világkormány felállítására és az Antikrisztus színrelépésére. Az emberek utolsó szalmaszálként ragadják majd meg az Antikrisztus által felkínálásra kerülő megoldásokat a világ bajaira, amelyeknek nagy részét, maguk a háttérhatalmi vezetők idézték elő. (Dániel 11:21-24; 8:23-25)

A mostaninál még súlyosabb gazdasági válság vár a világra, így kétségbeesésükben az emberek hajlandóak lesznek bármit és bárkit elfogadni, aki képes véget vetni szenvedésüknek.

Bár az előttünk álló évek ijesztőnek tűnhetnek, ezek az események Isten tervének részei. Minél hamarabb veszi kezdetét ez a sötét időszak, annál hamarabb tér vissza Jézus, hogy valóban véget vessen a szenvedésnek, fájdalomnak és emberi gonoszságnak. Akkor, és csakis akkor lesz képes győzedelmeskedni az igazság, és végre „a föld tele lesz az Úr dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.” (Habakuk 2:1)”

Totális kontroll

Technikai háttér

Az ember feletti uralmat ma nem nyílt erőszakkal éri el az ördög. Sokkal inkább szép beszéddel, az ember vágyait felébresztve. Kívánságot gerjeszt az emberben. Ezt több módon teszi, egyik módja a ma rendelkezésre álló technika. Mi használjuk ezeket az eszközöket, lehetőségeket, a világ vezetői pedig kihasználják az irányítás alá vonás lehetőségét. Két kézenfekvő példa: a telefonok és az Internet.

Telefonok

Eredetileg titkos, de ma már kiszivárgott dokumentumok azt mutatják, amit korábban is hallani lehetett: az amerikai Nemzetbiztonsági Hivatal (NSA) tudomásunk nélkül bekapcsolhatja az iPhone-ok és más telefonok mikrofonját és kameráját. A telefonokat eleve úgy készítik el, hogy egy ún. „kémprogramot”, vagy „hátsó ajtót” építenek be. Ezek a kémprogramok lehetővé teszik, hogy bizonyos adatokat töltsenek fel a mobiltelefonra, vagy töltsenek le róla. Így az is elérhető, hogy az NSA a szöveges üzeneteket elolvassa, a hangüzeneteket lehallgassa, bekapcsolja telefon mikrofonját és kameráját és beazonosítsa a felhasználó tartózkodási helyét. Szinte elképzelni sem tudjuk, hogy így milyen hatalmas adathalmaz jön létre, mennyi mindent képesek megfigyelni és elemezni.

Nem véletlen, hogy a ma annyira népszerű mobiltelefonokhoz sokszor nagyon olcsón lehet hozzájutni. Úgy érzi az ember, hogy meg kell vásárolni az újabb és modernebb telefonokat, mert különben lemarad a többiekhez képest. A „rég” egy-két éves készülék még tökéletesen működik, de már elavult, úgymond „nem használható”. Az egyre újabb készülékek viszont mindig alkalmasabbak arra, hogy használójáról még több információt lehessen begyűjteni.

Internet

Az Internet egy másik olyan eszköz amivel ellenőrizni lehet az embereket. A számítógépet használó emberek nagy százalékának van ma Internet hozzáférése. Azonkívül ma már a telefonokon is általános az Internet használat. Az Internet hozzáférés ma már nagyon olcsó, sok esetben pedig teljesen ingyenes. Azt tudni kell, hogy ezen a világon semmit nem adnak ingyen, nincs a világ gazdaságának szociális érzékenysége. Tehát, ha valamiért nem kérnek pénzt, akkor is van valamilyen ellenérték, amit meg kell fizetnünk. Az Internet esetében ez az az információ, amit a világ irányítói kapnak rólunk. Ez lehet lopott adat, olyan, amiről nincs közvetlen tudomásunk és lehet olyan, amit mi magunk osztunk meg a széles nyilvánossággal. Ilyenek a közösségi oldalak, pl. facebook, vagy twitter, ahol a felhasználók önként adják oda a személyes életük egy jelentős részét.

Azokat az adatokat amiket mi a számítógép használat során használunk, egy speciális program tárolja, elemzi, és ennek megfelelően ad személyre szabott hirdetéseket. Ha ezt technikailag meg lehet valósítani, akkor nem nehéz elképzelni, hogy a felhasználó adatait egyéb irányú megfigyelésre is lehet használni.

Megvan a technikai feltétel ahhoz is, hogy Internet kapcsolat nélkül is a számítógépen tárolt adatokat figyelni, azokat letölteni, elemezni lehessen. Az informatikusok egy olyan programot fejlesztettek ki, amelyik képes kapcsolatot létesíteni olyan eszközökkel, amik nincsenek rákötve egyetlen hálózatra sem. A felfedezés megmutatta, hogy az utolsó védelmi vonal, tehát az önálló eszközök közötti térbeli távolság sem jelenthet biztos védelmet a nem kívánt behatolók ellen.

A számítógépeken található beépített mikrofon és hangszóró felhasználásával egy olyan lehetőséget hoztak létre, ami emberi füllel nem hallható audio jelek segítségével apró adatcsomagokat továbbít a gépre bizonyos titkos csatornákon, akár 20 méteres távolságból. A távolságot szükség szerint növelni is lehet, ha több eszközt kötnek össze, amelyek megismétlik a jeleket. Még nagyobb távolságot hálószerűen összekötött akusztikus hálózattal lehetne elérni. Azt tudjuk, hogy a mobiltelefonok hangszóróit és mikrofonját, mindegy, hogy okosak vagy „buták”, távirányítással is aktiválni lehet, tehát valószínűleg az audio (hang) jelek leadásához nem lesz szükség arra, hogy egy külön eszközt helyezzenek el a közelben, csupán a legközelebbi mobil helyét kell meghatározni a művelethez.

A technika fejlettsége ma már nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a számítógépet, telefont és minden ún. „okos” eszközt csupán a gondolatokkal aktiválni, irányítani lehessen. Ehhez szükség van egy mikrochippel összekötni az emberi agyat. Az ember szervezetébe ültethető eszközökkel szemben még nagy a társadalmi ellenállás, de a média nagy erővel dolgozik ennek elfogadtatásán.

Lucifer kizárólag ilyen eszközök, technológiák segítségével tud egy egész világot megfigyelés alatt tartani, irányítani, hiszen a Mindenhatóval ellentétben, nem tud mindenhol jelen lenni. Célja viszont az, hogy Isten helyébe léphessen, hogy átvehesse a teljes uralmat a világ és az emberiség felett.

Gazdasági háttér

Az ellenőrzés és a hatalom gyakorlása rendkívül hatékony módon érvényesül a pénzen keresztül. Ez a világ gyakorlatilag a pénz és a pénzen megvehető dolgok körül forog. Ez a rendszer nem egy spontán képződmény. Ez nem egy olyan dolog, ami az ésszerűség mentén jött létre, hanem ez egy generált jelenség. Mint eszköz a hétköznapi élethez, mint az élet velejárója, természetesen elfogadható. De be kell látnunk: ami ma a világban a pénzzel és a pénzen megvehető dolgokon keresztül folyik, az már rég túlmutat a szükségszerűségen. Nem arra használjuk amire kellene. A Biblia nem véletlenül figyelmeztet arra, hogy a mammon - pénz, gazdagság - nem a hívő ember világa. „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Máté 6:24)

Pénzpiac

A megfigyelő már hosszabb ideje tanúja lehet annak, hogy a hatalom birtokosai tudatosan korlátozzák az emberek szabadságát, és olyan intézményeket, módszereket dolgoznak ki, amelyek lehetővé teszik a polgárok hatékony ellenőrzését. A hatalmi elit persze mindig valamilyen közérdeket szolgáló nemes célra hivatkozik, mint például a bűnözés visszaszorítása, a közbiztonság megerősítése, és jelenleg természetesen a terrorizmus elleni harc. A demokratikus állam elnyomó állammá való átalakítása már régebben elkezdődött, de az utóbbi időben ez a folyamat felgyorsult. Arról nem tájékoztatják a közvéleményt, hogy a kamatkapitalizmus pénzviszonyai okozzák azokat a feszültségeket, amelyek tömegmértű bűnözéshez, a társadalom gyengüléséhez, széteséséhez vezetnek. A polgárait szigorú pórázon tartó, alig álcázott rendőrállam kialakulása különösen felgyorsult az elmúlt néhány évben, és nyílt rendőri diktatúra kialakulásával fenyeget. Már most igen nehéz az eredményes ellenállás, de ha a folyamat befejeződik, akkor gyakorlatilag lehetetlenné válik.

A lehallgatás és megfigyelés nemzetközileg is hatékonyan intézményesült, erre utalnak azok a kemény tárgyalások, amelyeket az Európai Unió folytatott az Egyesült Államokkal ebben a kérdésben. A cél az volt, hogy a nemzetközi telefon- és Internetforgalom minél hatékonyabban ellenőrizhető legyen. A bűncse-

lekmények elleni harc ürügyével egyre terjed a videó-kamerákkal történő megfigyelés is. A Ház- és telektulajdonosok Szövetsége követelte a program azonnali leállítását. A fényképfelvételek ugyanis megkönnyítik, hogy gazdasági káosz és társadalmi zűrzavar esetén a rendőri egységek célzottabban és gyorsabban bejussanak a lakásokba, és vehessék őrizetbe a rendszerkritikus személyeket.

Az új világrendet bevezető uralkodó elit fontosnak tartja az egyes állampolgárok mozgásának, utazásainak is a megfigyelését. Elsősorban a személyautó forgalmat kontrollálják.

Már említettük, hogy különösen alkalmasak a polgárok ellenőrzésére a mobiltelefonok, mert a beszélgetés lehallgatását, és a telefonáló tartózkodási helyének a megfigyelését egyszerre teszik lehetővé. Ez volt az egyik oka annak, hogy jól megszervezett propagandával, reklámokkal igen gyorsan elterjesztették nemcsak Európában, de Amerikában is a mobiltelefonok használatát.

A legjobban azonban a pénzen keresztül lehet ellenőrzés alatt tartani a lakosságot. Különös fontossággal bír a bankszámlák ellenőrzése. Ha az ügyfél nem adja meg a banknak személyi adatait, akkor vagy nem nyithat számlát, vagy nem juthat hitelhez. A nyugati országokban ma már bankszámla nélkül nem lehet sem munkahelyhez, sem lakáshoz jutni. Ha valaki hitelt akar felvenni, akkor egész élettörténete kibontakozik, mivel a bank automatikusan megvizsgálja korábbi hitelfelvételeit. 2001. szeptember 11-e, vagyis az Egyesült Államokbeli Világkereskedelmi Központ két felhőkarcolójának leomlása óta pedig világszerte szigorodtak a pénzforgalom szabályai. Ennek természetesen a terrorizmus és a pénzmosás elleni harc a hivatalos indoka, ugyanakkor az egyes államok és nemzetközi szervezetek az emberek megfigyelésének újabb, a korábbinál jóval szigorúbb rendjét vezették be. Tovább folytatódik a készpénzmentes fizetés kiterjesztése. A hitelkártyával történő vásárlás központilag való rögzítése totális megfigyelést tesz lehetővé. A hatóság pontosan tudhatja, ki, mikor, mit, mennyiért vásárolt. A lakosságnak csak az előnyös oldalakról szólnak elhallgatva azt, hogy aki hitelkártyával vásárol, annak szinte minden tevékenységéről tudnak, hiszen nyomot hagy arról, hogy hol járt, mikor és mennyi pénzre volt szüksége. A forgalomban lévő pénzürmék és papírpénzjegyek egy bizonyos vásárlóerőnek a kézbenlévő bizonyítékait jelentik. A készpénzmentes pénz viszont csupán valamelyik bank ígéretét jelenti, hogy szükség esetén készpénzt szolgáltat ki. Ha például pénzügyi összeomlás esetén

csődbe megy egy bank, vagy hitelintézet, akkor ígérete is semmissé válik és a készpénz nélküli pénz teljesen értékét veszti.

A pénz és a pénzforgalom felhasználásával nemcsak az egyes embereket és vállalatokat lehet megfigyelni és kontrollálni, hanem az egyes államokat is. Az Európai Unió, amely a világot irányító nemzetközi pénzügyi közösség új világrendjének egyik fontos regionális tömbje, fokozatosan központosított unióvá alakul.

1929 Október 24-én New Yorkban egyetlen nap alatt összeomlott a tőzsde, azaz a részvények egyetlen nap alatt értékük töredékére zuhantak. Sok milliomos befektető egy nap alatt elvesztette vagyonát (mely a valóságban csupán papíron szerepelt, mint ahogy a bankjegyekben és a bankban levő pénzek most is). Még azon a napon érezte hatását a világ minden részén levő pénzpiacra. Gondoljuk meg, hogy ha akkor ez ilyen kihatással volt az egész világ gazdaságára, akkor mi történhet egy hasonló összeomlás esetén modern világunkban, ahol az egész világ bankrendszere a világhálón keresztül összeköttetésben van.

Már 2001. szeptember 11-ét megelőzően voltak olyan társadalomtudósok, akik végiggondolták, hogy milyen következménnyel járhat a világ jelenlegi pénzrendszerének az összeomlása. Az egyik következmény lehet a társadalmat központilag szigorúan ellenőrző állam létrehozása, amelynek a tevékenysége, központosítottsága hasonló lenne a nemzetiszocialista, illetve bolsevik típusú diktatúrához. Egy másik következmény lehet háborúban keresni a kiutat. A történelemben már számos alkalommal előfordult, hogy a gazdasági nehézségek háborús konfliktusokban végződtek. Éppen ezért számolni lehet azzal, hogy a pénzügyi rendszer megingása most is háborúba torkollhat. Ez egyrészt lehetővé teszi a közvélemény figyelmének az elterelését a belső problémákról, másrészt a polgároknak a saját vezetőik elleni elégedetlenségét külföldi ellenség felé lehet terelni. Hogy ezt a lehetőséget konkrétan elemezhessük, célszerű az elmúlt háborúk okait közelebbről szemügyre venni. Ma is divatos a háborúk okait vérszomjas diktátorok kielégíthetetlen hatalomvágyára visszavezetni. Még azokban az esetekben is, ahol a meghatározó okok egyértelműen a gazdaságban lelhetők fel.

Minden egyes államnak, tehát a legfejlettebb ipari államok közé tartozónak is, el kell adósodnia annak következtében, hogy a kamat által minduntalan csökkenő pénztőke egy része ismét visszakerüljön a gazdaságba, és teljesítse valódi rendeltetését,

azaz a tulajdonképpeni gazdaságban lezajló folyamatok közvetítését. Idővel azonban annyira megnövekednek a kamatterhek, hogy az állam rákényszerül egy gazdasági válság elviselésére, vagy pedig arra, hogy külföldi terjeszkedéssel szerezzen tőkét, kölcsönpénzt, az eddigi hitelek törlesztő részleteinek kiegyenlítésére. Ha napjainkban egy újabb gazdasági világválságra kerülne sor, a Föld valamennyi országa érintve lenne. Nincs egyetlen egy ország sem, amely ne lenne eladósodva.

A világ eladósodottsága

Nem egyes országok, hanem az egész világ eladósodottságáról van szó. Hogy lehetséges ez? Ki kinek tartozik, ha minden ország el van adósodva?

Hogy ez a rendszer mennyire tudatos és nem emberi, hanem más szellemi erők által létrehozott és fenntartott, bizonyossá válik abból a dologból, hogy több mint kétszáz éve töretlenül folyik kiépítése. Nemzedékről nemzedékre ugyanazokat a célokat valósítja meg módszeresen.

Ha ez a rendszer csupán egy 18. századi bankár fejében született volna meg, és nem sátáni eszme állna mögötte, nem állhatt volna fenn két évszázadon keresztül.

A rendszer alap gondolata az, hogy aki eladósodik, az lekötelezettjévé válik hitelezőjének. Ha egy egyén adósodik el, akkor az egyén, ha egy állam, akkor az állam, ha az egész világ, akkor az egész világ. Ez az egyik alappillére a világot uraló rendszernek.

Sokan nem értik, hogy egy ország, mint Magyarország is, mely a rendszerváltás alatt felszámolta nem hatékonyan működő gazdaságát; és ennek ellenére adóssága nem csökkent, hanem folyamatosan nő. Az ország vagyonának eladásából óriási mennyiségű tőke áramlott be az egyik ajtón, ugyanakkor a másikon a növekvő hitelek roppant kamatterhe megy ki folyamatosan.

Egy hétköznapi példával élve ez olyan, mint ha egy családi gazdaság eladósodik, ez miatt eladja nélkülözhető eszközeit, minden területen megszorításokat vezet be, és mégis tovább növekszik adóssága.

Nézzük meg dióhéjban, hogyan történt ennek a rendszernek kiépítése.

Egy németországi zsidó bankárnak, Meyer Amschel Rotschildnek (1743-1812) zseniális ötlete támadt: hitelt nem a kisembereknek kell adni, és azok kamatjaiból élni, hanem uralkodók és államkincstárak hitelezőjévé kell válni, és akkor majd azok fogják a kisemberektől kisajtolni a kifogyhatatlan pénzáradatokat.

Hamar rájött arra, hogy ha hatalomvágytól hajtott uralkodóknak ad hitelt, akiknek háborúzásaira igen sok pénzre van szükségük, akkor belemélyedése van a politikájukba. Pénzeszsákja megszorításával vagy kioldozásával így zseniális képességével irányíthatta háttérből politikájukat.

Hogy a lúd még kövérebb legyen, az egymással szemben álló országokat mindkét oldalon ellátta hitellel. A háborúk nagyon sok anyagi áldozattal jártak, ami miatt az államkincstár kiürült. A felvett hiteleket viszont kamatostul vissza kellett fizetni, hogy a további háborúzásokhoz is pénzhez jussanak az uralkodók. Mivel az államkassza üres volt, az uralkodók kénytelenek voltak a polgárok zsebéből kiszedni a visszafizetendő pénzeket különböző adók formájában. Ezek a bankárok zsebébe vándoroltak.

Meyer fia, Nátán a Londoni Tőzsdén tevékenykedett. A kontinensen jól kiépített hírszerző hálózata volt, és a napóleoni háború harci helyzetéről mindig tisztán tájékozott volt. Amikor Napóleon elveszítette a háborút, őhöz érkezett a hír leghamarabb, és suttogásba kezdett a tőzsdén, hogy Napóleon győzött. Ekkor mindenki hamar piacra dobta a szövetségesek értékpapírjait, gondolván hogy azok értékei le fognak zuhanni. Ebben az eladási lázban természetesen a papírok értékei drasztikus módon lezuhantak, amiket Nátán emberei felvásároltak. Ezt követően megérkezett a valódi hír, miszerint a Szövetségesek győztek, így azok részvényeinek, államkötvényeinek értéke hatalmasan felszökött. Egyetlen nap alatt óriási vagyonra tett szert.

A Rothschild család gazdasági politikáját nemzedékeken keresztül tovább folytatta. A világhatalomra jutásához egyik legfontosabb húzása az volt, amikor az Amerikai Jegybankot a saját tulajdonában levő bankok ellenőrzése alá vonta, így megszerezte a pénzkibocsátás jogát. Így képes volt minden fedezet nélkül pénzt gyártani, és a dollárt a világ legerősebb valutájává tornászta fel. John F. Kennedy elnök 1963. június 4-én meghozott 11110-es rendeletével a Rothschild tulajdonban lévő Federal Reserve-t háttérbe szorítva, újra állami ellenőrzés alá vonta a pénznyomtatást.

Alig fél évvel később Kennedy merénylet áldozata lett. A pénzki-bocsátás ismét a magánbankok ellenőrzése alá került.

Ezt a fedezet nélküli pénzt kölcsönadta országoknak, hogy ezt már munkával és adókkal fedezett pénzzel fizessék ki. A hitelt természetesen soha nem képesek ezek az államok visszafizetni, de a kamatokkal azt már úgyis sokszorosán megtették, viszont ami ennél sokkal fontosabb, így elérték azt, hogy az államok pénzügyeit ellenőrzésük alatt tarthassák, és ezáltal beleszólhatnak a politikájukba. Mivel a világ szinte minden országa el van adósodva, így kiépült az alapja egy viláгурalmi rendszernek, melyet fedőnéven globalizációnak, új világréndnek neveznek. Ehhez van szükség a diktatórikus rendszerek felszámolására, mely most rohamos tempóban történik (Irak, Egyiptom, Líbia). A gazdasági-lag jelentéktelenebb országokat egyszerű gazdasági bojkottal is térdre lehet kényszeríteni.

Fogyasztói társadalom

A pénzzel és a pénzen megvehető dolgokon keresztül az ördög ellenőrzése alá vonta az embereket. Nézzük meg, milyen csalárd dolog a pénzen megvehető dolgok felhalmozása.

Közkeletű értelmezés szerint a fogyasztói társadalomban a legtöbb embert csak az érdekli, hogy előteremtse a javakat, amelyeket elfogyaszthat, magáénak mondhat. Tulajdonképpen ezt a szemléletet a javak féktelen felhalmozása jellemzi, amely a fogyasztást, az anyagi javak keresését és felélését szolgálja. A növekvő fogyasztás kiszolgálására pedig hatalmas iparágak épülnek biztosítva ezzel a folyamatos gazdasági növekedést.

A fogyasztói szemlélet az emberi kapcsolatok, a személyes értékek elsorvadásához vezet.

A fogyasztói társadalom a kapitalista gazdasági fejlődés egyik terméke. A fogyasztás növekedése átalakította a életstílust, fogyasztói szokásokat, elérhetővé tette azon javak tömeges fogyasztását, melyek korábban luxuscikknek számítottak.

Kritikusai már korán felismerték hogy a fogyasztói társadalomban:

- a fogyasztás nem a szükségletek kielégítésének, hanem a társadalmi státuszkülönbségek megjelenítésének eszközévé válik
- a fogyasztás hivalkodó fogyasztássá válik
- a létfenntartási eszközből öncéllá változik
- hozzájárul az alapszükségletek elfojtásához,

- az egysíkú gondolkodás kialakulásához,
- az értéktelen tömegkultúra térnyeréséhez.
- a fogyasztói társadalom nemtörődömséget szül,
- szétrombolja a társadalmi egységet biztosító értékrendszert.

A fogyasztói társadalmakban a fogyasztási igény kielégíthetetlen, a bevételek növekedésével az emberek fogyasztási igényei is növekednek, ami további bevétel növekedést segít elő.

Egyes elméletek szerint az árubőség és az ahhoz kapcsolódó fogyasztási kényszer valódi funkciója a társadalmi egyenlőtlenségek fenntartása.

A fogyasztói társadalom hátrányai: Általánosan elterjedt szociológiai elmélet alapján ugyan a fogyasztás egyik fő oka az azzal járó élvezet, **a fogyasztás nem vezet boldogsághoz, sőt, gyakran boldogtalansághoz**, kielégületlenséghez, frusztrációhoz, depresszióhoz, elmagányosodáshoz vezet.

A fogyasztó társadalom igényeinek kielégítése folyamatos gazdasági növekedést (GDP) feltételez, mely nem tartható örökké. Ezért a nyugati kapitalista gazdaságban szükségszerűen vannak időnként gazdasági válságok.

A fogyasztás kielégítésére megszületett ipar környezetkárosító hatása jelentős, hiszen

- a környezeti erőforrások 80%-át a gazdaságilag fejlett, fogyasztói társadalomban élő emberek használják fel
- a gyártás, csomagolás szállítás környezetkárosító hatása hatalmas mértékű légszennyezést, hulladéktermelést jelent.

Megfigyelhető, hogy a fejlett és a fejlődő gazdasággal rendelkező országokban a fogyasztás növekedésének egyik mozgatója, hogy a fogyasztók úgy gondolják, a fogyasztás boldogsághoz vezet.

Az alapvető feltételezés szerint a fogyasztók, amikor egy árucikk megvásárlása mellett döntenek a termelők által nem befolyásoltan egyéni döntéseket hoznak. Azonban a termelők elemi érdeke a fogyasztás növelése, ezért erre folyamatosan befolyásolni próbálják a fogyasztót.

A fogyasztásra való serkentés **leghatékonyabb eszköze a reklám**, mely segítségével a termelők, kereskedők igyekeznek elhitetni a fogyasztóval, hogy termékükre vagy alapvetően szüksége van, vagy annak megszerzése boldogsághoz vezet. Hogy ezek a reklámok minél hatékonyabban ériék el céljukat, egy új iparág fejlődött ki önálló kutatásokkal, szakemberekkel, tudományos háttérrel.

A reklámok inkább az érzelmeikre mint az ésszerű gondolkodásra hatnak, hiszen elsősorban tudatalatti vágyakat, félelmeket vesznek célba. Mivel azonban a reklámok ésszerűtlen ideálokat állítanak a fogyasztó elé elérhetetlen célokkal, hatásuk a fogyasztás növekedése mellett inkább depresszív hatást váltanak ki.

Média

A pénz urai és az adósrabszolgák közötti függési viszony természetesen nem véletlenszerűen szerveződik, hanem nemzetközileg van igen kifinomult módon megszervezve. Ahhoz, hogy a világ irányítóinak uralma fennmaradhasson, három tényezőt kellett az irányításuk alá vonniuk a pénzrendszer mellett minden bevethető eszközzel: a politikát, a médiát és az oktatást.

Napjainkban nagyon sokszor hallható ez a szóösszefüggés, hogy „független média”, mely a szemfényvesztések legelső sarkalatos pontja. Minden újság cikk, minden híradás, minden információt közlő személy valójában a saját magából kiinduló véleményét közvetíti nekünk. A hírközlőnek célja van azzal, hogy egy adott eseményről a saját világképének megfelelően számoljon be, és azon belül értelmezze azt.

Legtöbbször úgy gondoljuk, hogy a televízió, a rádió, az internet stb. az igazságot közvetíti nekünk, és a tények elvezetnek bennünket az igaznak vélt összefüggések meglátásához. Az igazán gazdag, sokszoros milliárdosok tulajdonában vannak a legnagyobb hírközlő vállalatok. Ezek a saját érdekeikkel ellentétes híreket nem fognak közölni. Nem az egyszerű semleges hírekről van szó. A helyi időjárásról nem szükséges hamis adatokat közölni. Vannak azonban jelentősebb dolgok, amit bizonyos érdekek miatt már nem szívesen tárnak a nagy nyilvánosság elé. Gondoljunk arra, amit a világ keletkezéséről tanítanak immár több mint 150 éve.

Az legfontosabb hírközlők, vagy információ hordozók, amik az ókorban keletkeztek azok a vallási iratok voltak. A legtöbb igehirdetőnek a célja a tömegek vezetése volt, a teljes kontroll elérése az emberek tudata felett annak érdekében, hogy létrehozhassanak egy másabb fajta társadalmat, az addig megszokottól eltérőt. Ezek a célok lehettek igen nemes célok, mely a közösség jobb életének irányába vezethettek, illetve lehettek önző célok is, mely csak egy szűk kör érdekeit képviselte a megvezetett tömegek érdekeivel szemben. A „vallási információ hordozó” (vallásmédia)

mindig is az adott társadalmat vezető elit szolgálatában állott, és az ő szellemiségükön múlt az, hogy pozitív vagy negatív irányba indult el a társadalom fejlődése. A pénzzel kapcsolatosan a világban minden kétélű fegyver, így jó és rossz célokat is szolgálhat. A vallás és a hozzá tartozó vallásmédia is pontosan ilyen fegyver volt, és az mind a mai napig, függetlenül attól, hogy elfogadjuk-e Isten létezését, vagy pedig nem. Tudom, hogy vannak olyanok, akik számára ez egy újfajta, esetleg sértő megközelítése ezen iratoknak, de az igazság ettől függetlenül még ez velük kapcsolatban.

Nagyon sokáig tanulmányozták az emberi psziché működését, ezáltal teljesen tisztában vannak azzal, hogy milyen módszerekkel lehet azokat az embertömegeket létrehozni, akik gondolkodás nélkül valóságnak fogadják el azt, amit a média eléjük tállal.

A 20. századi tömegmédiák elindítása előtt a világ vezetőinek már nagyon határozott céljai voltak azzal kapcsolatban, hogyan is fognak ezek működni, és milyen kívánt változásokhoz fogják ezek elvezetni a társadalmakat. Egymásnak fordítják a családokat, az népcsoportokat, a vallásokat, a különféle szakmákat, a pártszimpatizánsokat, így uralkodva a megosztott társadalmak felett.

Nagyon fontos, hogy helytelen viselkedésmintákat is elültessenek bennük, mely az alkohol, drog és egyéb szenvedélybetegségek irányába terelik őket. A szenvedélyeiktől vezérelt egyedek szellemi képességeikben is súlyosan károsodnak, és a globális elit könnyebben tudja ezeket a tömegeket irányítani. A csatornák nagy száma megteremteti a nézőkben a választás illúzióját, holott ezek mind ugyanazt a hamis valóságképet közvetítetik számukra. Az emberek számítógép, Internet és médiafüggősége jelentős mértékben kezdte meg felszámolni az emberi kapcsolatokat, és az emberek egyre elszigeteltebbé válnak egymástól, mely a háttérhatalmi elit érdeke.

A hírek, amiket nézünk, erősen cenzúrázottak, és egy nem valóságos világ irányába mozdítják el az emberek milliárdjainak az elméjét. A bemondó hírfelolvasás közben egyfolytában a kamerába néz, mely segítségével enyhén hipnotikus állapotba juttatja a nézőket, amivel könnyebben beléjük lehet táplálni a hamis információkat. Aki a pszichológiában járatos, pontosan tudja, hogy a hipnózis milyen hatalmas fegyverré válhat a hozzáértők kezében. Ha megfigyeljük a hírműsorok tudatos felépítettségét, ráéb-

redhetünk arra, hogy ezeknek egyetlen céljuk van: a lakosság félelemben tartása különféle veszélyektől, melyek ellen tehetetlennek érzik magukat, és emiatt külső segítséget várnak ezen problémákra, amiket a hatalom szíves-örömet megold helyettük. Félniük kell a balesetektől, járványoktól, félniük kell a terrorizmustól, a gazdasági válságoktól, a katasztrófáktól, félniük kell a háborúktól, félniük kell a bűnözéstől, félniük kell a világvégétől, stb.

A legtöbb ember úgy véli, hogy a filmek, mesék, beszélgetős műsorok, kabarék, valóság-show-k, stb. kizárólag a szórakoztatásunkra jöttek létre. Ezzel kapcsolatban azt lehet mondani, hogy ez soha, de soha nem volt így! Hollywood azért jött létre, hogy a globalisták céljait szolgálja, és végeláthatatlanul ontsa az emberek milliárdjainak gondolkodását meghatározó filmeket.

A valóság-show-k, beszélgetős műsorok, kabarék stb. az erkölcsi normák ledöntését célozzák meg, hol nyíltabb, hol burkoltabb formában, mely elsősorban a fiatalokra van nagyon nagy befolyásoló erővel, hisz nekik még nem alakult ki a helyes értékrendjük

Az idősebbek gyakran mondják, hogy a fiatalabb nemzedékek egyre inkább degenerálódnak, és kifordulnak az addig megszokott társadalmi normákból. Tanárok széleskörű véleménye, hogy a hozzájuk érkező diákok évről-évre egyre erkölcstelenebbek, és egyre alacsonyabb szellemi képességekkel rendelkeznek. Legtöbben nem látják át azt a nagyszabású tervet, melyben a médiabirodalmak segítségével háborút indítottak a teljes emberiség ellen a világorialom megszerzéséért.

Hogy védekezhethetünk mindez ellen? Nagyon egyszerű. Kapcsoljuk ki a tv-t, rádiót, internetet, újságokat pár hétre az életünkéből, és kezdjük el töprengeni azon, vajon hogy történhetett meg mindez, ahol most tartunk? Milyen okok vezethettek el bennünket idáig? Ha az eddig sziklaszilárdnak hitt világvégünk és történelemképünk a bizonytalanság talajára került, akkor vajon mi lehet az igazság? Tisztítsuk meg elménket, és értsük meg, hogy gyerekkorunktól fogva valakik jelentős energiát fektettek abba, hogy a tudatunk félre informálva legyen több irányból, szinte mindennel kapcsolatban, amit mi igaznak hiszünk. Sok minden, amit tudni vélünk a világról, nem más, mint helytelen információk betáplálása az agyunkba, melyekből helytelen következtetéseket vontunk le, amik segítségével álmvilágban tartjuk saját magunkat.

Fenevad bélyege

A világ leigázását célul tűző erők tervei szerint a Fenevad-rendszer elfogadtatása és betartatása idővel minden adás-vétel előfeltétele lesz. „Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.” Jel.(13:16-17)

Ma még nem tudjuk pontosan mi lesz a Fenevad bélyege. Ahogy egyre közelebb kerülünk az eseményekhez, annál világosabb lesz minden. Kibontakozik előttünk a prófécia. Még néhány évtizeddel ezelőtt el sem tudták képzelni az emberek a technika ilyen mértékű fejlődését. Széles körben elterjedt nézet, hogy egy, a bőr alá ültethető chip lesz a Fenevad bélyege. Nem tudjuk pontosan. A chipbeültetés elfogadtatására indított népszerűsítő kampány viszont jó úton halad. A rendszer legtöbb műszaki feltétele ugyan létezik már, az egész világon történő bevezetéséhez azonban még néhány fontos dolog hiányzik. Ahhoz, hogy az Antikrisztus minden embert hatalma alá vonhasson, el kell érnie, hogy a világ pénzügyi rendszere egységes elvek alapján működjön, és mindenki ugyanazt a fizetőeszközt használja.

Habár dicséretes dolog, hogy sokan próbálnak figyelmeztetni a kötelező chipbeültetés veszélyére, a Fenevad Bélyegével kapcsolatban használt megfogalmazás sokszor igen homályos.

Másrészről ugyanakkor láthatjuk, hogy a nyomkövető chipek elfogadását célzó propaganda teljes gőzzel teszi a dolgát. A nép feletti hatalom legkifinomultabb formája alakul ki a szemünk előtt. Hétköznapi nyelven megfogalmazva, a Jelenések könyvében a Fenevad Bélyegéről szóló rész megvalósulása egyre valószínűbb és ez a mai világot uralni kívánó személyek számára tulajdonképpen nélkülözhetetlen újítás. Manapság több olyan új adatkezelési technológia is létezik, amelyet mindenkivel szeretnének elfogadtatni.

Az RFID chipek (rádió frekvenciás elektronikus azonosító eszköz) népszerűsítésére vagy akár divattá alakítására tett próbálkozások mutatják, hogy az elit inkább a chiphasználat vonzerjét akarja növelni, vagy legalább némiképp elfogadtatni az em-

berekkel, hogy a nyomon követés szükségszerűségét önként és pozitív előrelépésként fogadják el.

Egyes szórakozóhelyek VIP tagságot (kiváltságokat, előjogokat) ajánlottak azoknak, akik hajlandóak voltak RFID chipet ültetni karjukba. Így megvan a különlegesség érzése a chipet viselő személynek.

Elektromos tetoválást és ún. jelszótablettát ajánlanak a jelenlegi jelszavak helyett biztonságos és kényelmes megoldásként az azonosításra. Megszámolni sem tudnánk, hányféle módon gyűjti és elemzi a kormány és a nagyvállalatok az állampolgárok adatait. Egyáltalán nem nehéz elképzelni, hogy keresztülhoz érkezünk, ahol az RFID vagy egyéb chippek, mint adathordozók vagy azonosítók, fontosabb szerephez jutnak. Ennél is valószínűbb azonban, hogy egy ennél sokkal kifinomultabb technológia fogja átvenni ezeket a funkciókat, ami egyúttal a nagyközönség számára is elfogadhatóbb lesz. Egy dolog azonban egyértelmű: a kormány nem vacakol holmi előzetes engedélyek beszerzésével, amikor az adatok összegyűjtéséről és felhasználásáról van szó, így semmi sem indokolja ilyen irányú bizalmunkat, és abban se bízhatunk, hogy tudomásunkra fogják hozni az adatok felhasználásának módját.

Két világ él egy helyen. Ez a föld ideiglenesen a Sátán uralma alatt áll. Minden, ami ehhez a világhoz tartozik, azt ő irányítja, uralja. Van egy másik világ azonban ami nem e világból való. Teljesen más szabályok vonatkoznak a mennyből jövő világra. A valódi értékek világa ez. Rajtunk áll, melyikhez tartozunk.

ZÁRÓ GONDOLATOK

Ha nyitott szemmel járunk és van fülünk a hallásra, olyan nagy időknél lehetünk tanúi, melyekről szólnak a jövendölések.

Mindaz, amiről eddig olvastunk, egy végső világbirodalom kiépítését célozza meg, ahol a Sátánnak hét évig tartó uralma lesz a földön, mely soha nem látott nyomorba dönti az egész világot.

Ennek elérésére minden eszközt igénybe vesz. Az utolsó idők Babilonja, az újra megerősödő Római birodalom, az abban nagy szerepet vállaló Római Egyház, mely maga alá tömöríti a keresztyén közösségeket is, a totális kontroll, a keresztyénség hanyatlása mind összefüggő mozaikjai az eljövendő időknél.

Ebbe az eljövendő világbirodalomba belefér nagyon sok minden: az összes világvallás, az okkult tudományok, stb. Egy komoly ellensége van, mégpedig a Bibliához ragaszkodó, úgynevezett fundamentalista keresztyénség.

Ellene a sötétség birodalma két lépcsőben intéz támadást. Először egy soha nem látott kifinomult félrevezetéssel; másodszor pedig egy nyílt támadással.

Az Új Világrend kialakulásához a kommunizmus nagy akadály volt. Ez néhány évtizede a világ nagy részén összeomlott. Ami belőle még fennmaradt, katonai erővel vagy gazdasági nyomással összeroppantható. A másik akadály a diktatórikus államok, melyek felszámolása folyamatban van: Irak, Egyiptom, Szíria stb.

De marad még egy ellenség: Krisztushoz ragaszkodó, az Ő hitét megőrző keresztyénség, Isten kiválasztott népe, a Szent Gyülekezet. Az Ő létezését nem tűrheti el a Sátán, mivel amíg Ő fennáll a világon, addig nem jöhet el az ő birodalma. Ezért intéz az új világrend mögött álló sátáni hatalom megsemmisítő támadást ellene.

De mivel az Istenéhez hű maradt keresztyéneket semmi eszközzel legyőzni nem tudja, a Bálám módszeréhez folyamodik, aki megtanította Bálákot arra, hogy ha bálványimádásra és paráznságra bírják Izrael népét, akkor biztosan legyőzhetők, mivel így elszakadnak erejük forrásától, Istentől.

Ugyanez a félrevezetés történik napjainkban is, melyről korábban már szoltunk. A mai idők bálványa, a testkultusz, a pénz félrevezeti a keresztyénséget, gyülekezetek tagjait, elfordítja a mindenható Istentől. Így elveszíti erejét ellensége, a Sátán felett,

és félrevezethetővé válik, belegyalogol a számára felállított csapdába.

Nyomatékosan szeretnénk felhívni mindenki figyelmét arra, hogy a félrevezetés a legmegbízhatóbb helyről jön a leghatékonyabban. Attól, hogy valaki a szoros úton való megmaradást hirdeti, a régi alapokról beszél, attól még lehet félrevezető.

Könnyű minket félrevezetni, ha nem állunk teljes hitünkkel az igaz alapon, Jézus Krisztuson.

A Sátán birodalmát módszeresen építi ki. Egyszerűen hozzászoktatja az embereket ahhoz, hogy az általa felállított rendszerek, eszközök nélkül már nem lehet élni. A technikai eszközök sokak számára nélkülözhetetlenné váltak, és azt mondják, hogy nélkülük nem lehet megélni. Természetesen ez a gondolkozás kizárja az Istenben vetett egyedüli hitet, mely a megélhetés egyetlen biztos forrása, hanem ezzel ellentétben a láthatókra támaszkodik.

De ez csak a kezdet, csak a szoktatás ahhoz, ami következik. Amikor a Sátán hatalomra jut, eléri azt, hogy az ő technikájához szoktatott emberiséget valóban uralni tudja általa, és megteszi azt, hogy aki nem veszi fel ezt a bélyeget, nem él az általa adott lehetőséggel, azt kizárja a gazdasági életből.

Ekkor már valóban csak két lehetőség marad a túlélésre: vagy behódolunk ennek a rendszernek, vagy hit által élünk.

Lehet, hogy sokakat sokkolhatnak a könyvben leírt dolgok. Mindennek utána lehet nézni, kutatni lehet a forrásokat, hogy meggyőződjünk valóságáról. De ez csak részeredmény volna. A tisztánlátás nem ebből adódik, hanem az Jézus Krisztusban van. Egyedül Ő a biztosíték arra, hogy eligazodunk a jelen kor eseményeiben, és megmenekedünk a félrevezetéstől. Nem ezt a könyvet kell elfogadni vagy bírálni, hanem a mozdíthatatlan alapot kell keresni és mélyen le kell ásni; csak ez ad lehetőséget arra, hogy valóban tisztán lássunk.

Ha most nem futunk ki a szellemi Babilonból, ha a jelenlegi világ módszereire, a hitetlensége miatt az államtól támogatást váró és ezért elveit rejtetten feladó közösségre támaszkodunk, akkor menthetetlenül belekeveredünk a félrevezetésbe.

Vegyük komolyan a figyelmeztetést, hogy szakadjunk el bálványainktól, számoljuk fel kötődéseinket és támaszainkat a világban és mindazokat, melyek akadályai egy imádkozó életnek.

Könyvünk elején szoltunk róla: Jézus Krisztus figyelmeztet minket, hogy hagyjuk veszni földi értékeinket. Emlékezzünk meg Lót feleségéről. Gondoljuk végig életünket, elfoglaltságainkat, na-

pi programjainkat, és adjunk választ magunknak arra a kérdésre, hogy naponta hányszor jut eszünkbe az, hogy Jézus Krisztus visszajöhet bármelyik pillanatban.

A veszélyt jelző táblák ki vannak téve; most már csak rajtunk a sor, hogy lassítunk-e, vagy teljes sebességgel rohanunk a veszedelem felé...